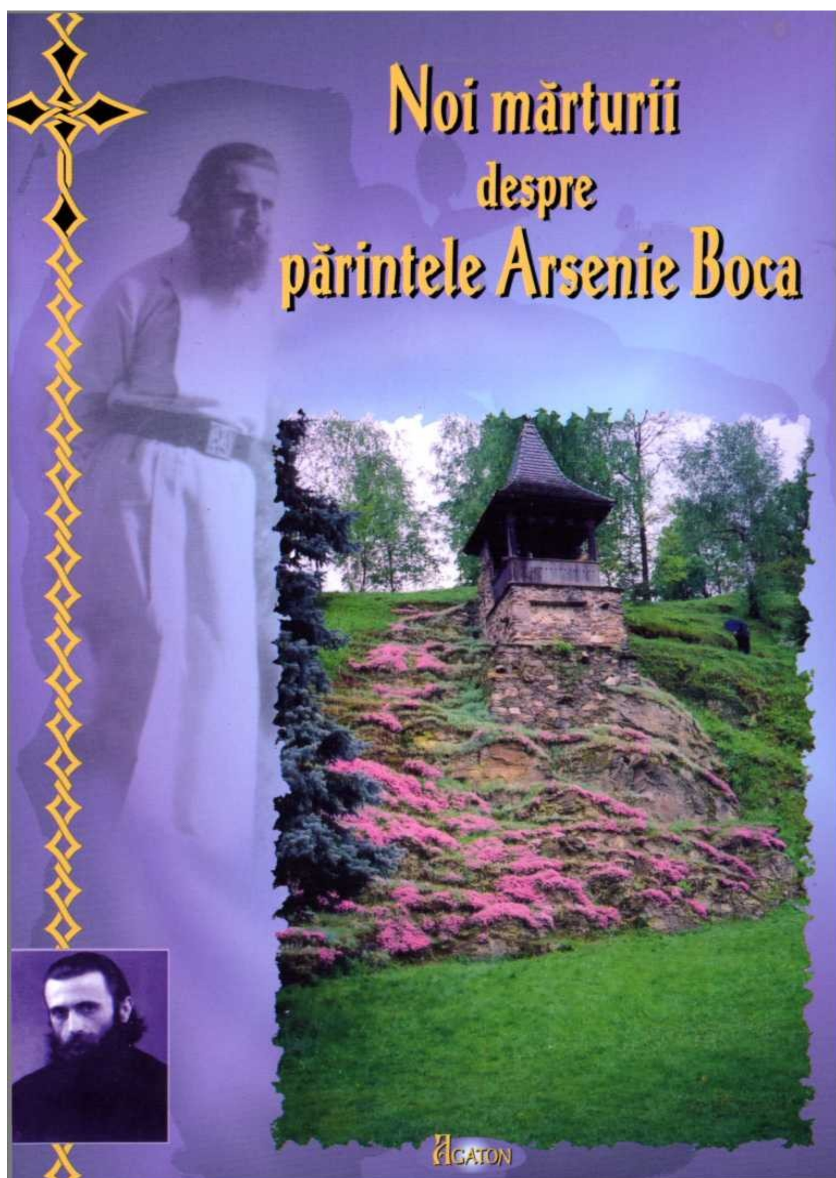

Noi mărturii
despre
părintele Arsenie Boca
AGATON

Noi mărturii

Despre

Părintele Arsenie Boca

Coperta I: Clopotniţa de la Mănăstirea Prislop, concepută şi realizată de Părintele Arsenie Boca

Grafica: **Alexandru Stănese**
Tehnoredactare: **Octavian Gabor**
Corectura: **Natalia Corlean**

Mulţumim tuturor ostenitorilor întru realizarea acestei cărţi – mărturie vie a sfinţeniei Părintelui Arsenie Boca, omul trimis de Dumnezeu:
Elisabeta Sârbu , Fabian Seiche şi toţi mărturisitorii citaţi în cuprinsul cărţii

Editura Agaton
www.agaton.ro ;
www.rugulaprins.go.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Noi mărturii despre Părintele Arsenie Boca. — Făgăraş Agaton, 2005
ISBN (10) 973-99739-9-X; ISBN (13) 978-973-99739-9-1
28 (498) Boca, A.
929 Boca, A.

Lucrare executată la Imprimeria „ARDEALUL” Cluj

Ediţie îngrijită de ***Ioan Cişmileanu***

Noi mărturii despre
Părintele Arsenie Boca
**

Ediţie revizuită

Colecţia „Ortopraxia" -13
Făgăraş, 2005

Apropiaţi-vă de mine!

Sfântul Ilie, cât de mare prooroc era, simţea nevoia ca poporul să se apropie de el. *„Apropiaţi-vă de mine”* zicea Sfântul Ilie către poporul rătăcit al lui Israel. *„Apropiaţi-vă de mine”* parcă ar vrea să ne spună preacuviosul Părintele nostru Arsenic, în toate zilele de prăznuire ale acestei sfinte mănăstiri, în toate zilele de pomenire, în toate zilele de hram şi de praznic, şi în duminici şi sărbători, *„Apropiaţi-vă de mine”*, pentru că cine se apropie de Sfinţi se apropie de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu transpare prin Sfinţi şi ni se descoperă prin Sfinţi. Sfinţii, spun teologii ortodocşi, sunt, întru-un fel, *„Întruparea Duhului Sfânt”*.

,,Apropiați-vă de mine!” Şi tot poporul s-a apropiat de Sfântul Ilie. A părăsit poporul pe preoţii lui Baal, s-a depărtat poporul de cei care-1 duceau în rătăcire şi idolatrie şi s-a apropiat din nou de omul lui Dumnezeu, de Sfântul Ilie. Aceasta este salvarea, aceasta este soluţia şi

pentru neamul nostru ortodox de pretutindeni: să se apropie de Hristos apropiindu-se de sfinţi, să se apropie de sfinţi ca să se poată apropia de Dumnezeu. Simţim cu toţii, iată, după aproape 14 ani de la plecarea în veşnicie a Părintelui Arsenic, că poporul nostru românesc simte cine a fost, cine este şi cine mijloceşte în mod deosebit. Simte poporul şi se apropie de Mănăstirea Prislop, de Părintele Arsenie, de mormântul Sfinţiei sale, aşa cum avea să spună cu puţin timp înainte să plece dintre noi: *„Va lua ţara foc din Prislop!”*. E vorba de focul ceresc, de focul Duhului Sfânt, de focul harului lui Dumnezeu. Şi prin tot ceea ce se scrie bine, şi prin tot ceea ce se publică bine despre Părintele Arsenie, se simte că poporul are o sete duhovnicească deosebită care nu i se poate astâmpăra decât prin cuvântul cel viu şi adevărat al lui Dumnezeu, transmis nouă prin Sfinţii Părinţi, de la Sfinţii Apostoli şi până la Sfinţii zilelor noastre.

Daniil, Episcop-locțiitor al Daciei Felix

Părintele Arsenie la Mănăstirea Prislop

„Atunci a zis Ilie către popor:
« Apropiaţi-vă de mine! »
Şi s-a apropiat tot poporul de el”.
Regi 18, 30

O viaţă închinată schimbării vieţii noastre

Din umilinţă şi din smerenie, părintele n-a vorbit foarte desluşit niciodată despre ce i s-a întâmplat în 1939

la Sfântul Munte. Decât odată, şi chiar şi-atunci, puţin. Ucenicii lui povestesc că, mergând el acolo, pe munte, prima dată s-a dus într-o pădure deasă, să se roage. Şi s-a rugat mult la Domnul Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, să-i trimită un duhovnic, un povăţuitor bun, să-l îndrume pe calea cea grea şi fără de prihană a călugăriei, spre mântuire. După un timp Părintele Arsenie a început să se roage mai cu osârdie, singur, acolo, în pădure, la Maica Domnului. Şi, după cum a povestit chiar Părintele însuşi, Maica Fecioară i s-a arătat coborând dintre nouri şi venind la el, l-a luat de mână şi l-a urcat pe un munte aşa de înalt, că nici nu puteai să priveşti în jos. Şi acolo, pe creasta muntelui aceluia ameţitor, l-a lăsat Maica Domnului pe mâna unui sfânt. Era Sfântul Serafim din Sarov (t 1833), ce vieţuise pe pământ cu vreo două veacuri în urmă. După care, Sfânta Fecioară s-a topit în văzduh tot aşa lin cum se arătase. Vreme de 40 de zile Părintele a primit pe acel munte învăţătura de la Sfântul Serafim, urcând în fiecare zi, fără teamă, creasta dintre abisuri. Şi în tot acest răstimp de 40 de zile, Părintele a postit încontinuu post negru, că-1 întărea Maica Domnului. După patru luni de zile, când s-a întors la Mănăstirea Sâmbăta, era cu totul alt om: căpătase darul acela al său faimos, al proorociei, şi puterea lui cea mare, că dacă se uita la tine, te cutremurai şi te umileai pe loc. Şi-ţi ştia pe dată toate gândurile şi numele, fără să te cunoască, şi faptele toate, păcătoase sau bune, că nu puteai să le ascunzi. **Aşa s-a schimbat viaţa Părintelui Arsenie şi, mai apoi, vieţile noastre pe lângă a sa.** (***Valentin Iacob***, *în „Buletinul parohiei Sfânta Cruce"* – USA, voi.XIII, nr. 9/ 2004)

Părintele Arsenie ne-a spus odată cum a început el activitatea la Mănăstirea Sâmbăta. Era în postul Crăciunului şi picta o icoană a Mântuitorului, pe care n-a terminat-o. în timp ce picta a auzit o voce tainică: *„Arsenie, nu Mă mai picta pe icoană, că vremea s-a apropiat. Mergi şi pictează în inimile oamenilor, prin*

cuvântul tău. Spune-le că vin peste ei necazuri şi suferinţe”. Dar, continuând să picteze icoana şi negrăbindu-se să asculte porunca Domnului, a auzit din nou: *„... Vei fi mut... Dar asta îţi va aduce multă lume”.* îmbolnăvindu-se cu coardele vocale, nu mai putea să vorbească. A stat aşa de la Crăciun până în joia din Săptămâna Mare, în postul Paştilor (în acest timp a scris însemnările numite „Gura mutului”, într-un carneţel pe care-1 are Maica Pahomia de la Sâmbăta). Atunci când se împărtăşea (era diacon, numai în acea primăvară l-a făcut preot), primele cuvinte ce le-a rostit când i-a venit vocea, cuvinte ce le-a auzit şi lumea din biserică, au fost: *„Cred, Doamne, şi mărturisesc...*”, cu o voce ce a cutremurat biserica, căci oamenii, când au auzit vocea lui, toţi au căzut în genunchi şi au plâns şi au lăudat pe Dumnezeu că i-a dat vocea, pentru că multă lume venea după sfat. Astfel, a început din nou să stea de vorbă cu oamenii, la clopotniţa din faţa mănăstirii.

Părintele se străduia mult pentru regenerarea poporului român prin schimbarea vieţii. **Minunea cea mai mare a Părintelui Arsenie era schimbarea vieţii noastre.** în predici ne vorbea mai mult referindu-se la Vechiul Testament (Saul, David, Solomon etc.). Fiind întrebat de ce nu ne vorbeşte mai mult din Noul Testament, a răspuns că viaţa creştinilor de acum se aseamănă mai mult cu cea a celor din Vechiul Testament, că n-avem progresul celor din Noul Testament [dacă nu trăim sub har, cădem sub legea veche].

La început, Părintele Arsenie avea o viaţă foarte aspră: mânca o dată pe zi (pâine şi apă) şi dormea pe jos. Uneori pleca câte o săptămână la munte, doar cu Biblia. Sâmbăta seara cobora pentru a ţine duminica Sfânta Liturghie, pe care o slujea în lacrimi. Nu puteai să nu plângi la liturghia lui. După predică, iar pleca în munte. Ducea o viaţă extraordinară, de pustnic. *(**Pr. Ioan Sofonea**, Sibiu)*

Prima dată, pe mine m-a dus la Părintele Arsenie o femeie. Aceasta îl cunoscuse pe Părintele Arsenie prin Moş Ilie. Uneori îi duceam Părintelui lemne în chilie la Sâmbăta.

Chilia Părintelui Arsenie, Munții Făgăraş

Atunci aveam vreo 12 ani. Am văzut că el nu avea pat. Avea un panou pe care picta şi o masă lungă la capătul căreia era un craniu [n.ed.: un obicei vechi la călugări era să ţină în chilie, la vedere, un craniu, o cruce şi chiar un sicriu, care să le aducă aminte că sunt *muritori* şi deci să nu adune averi şi laude, ci să se pregătească pentru viaţa veşnică; de asemenea, aceste obiecte ajutau la obţinerea mai grabnică a rugăciunii cu lacrimi de pocăinţă]. ***(Ioan Bica**, Voivodeni)*

Tatăl Părintelui Arsenie lucra în America. Făcea câte un drum dus şi întors, timp de câte 5-6 luni pe an. Fiind odată acasă, soţia rămâne gravidă, după care, imediat, el trebuie să plece iar la drum 5-6 luni.

Mama Părintelui a fost o femeie foarte evlavioasă. De

îndată ce soţul ei pleca la drum, dumneaei lua drumul bisericii, adică mergea mai des la biserică şi *se cumineca mai des,* ştiind faptul că ceea ce mănâncă mama, mănâncă şi pruncul din pântece. Ea se ruga lui Dumnezeu să-l păzească pe soţ, ca să se întoarcă sănătos acasă, şi în acelaşi timp se ruga şi pentru pruncul din pântecele său.

Fiind însărcinată şi soţul fiind plecat, ea nu a mai avut de-a face cu bărbat în perioada sarcinii. Deci copilul a venit curat pe lume. Acest lucru a avut asupra viitorului lui o influenţă foarte mare. Acest exemplu este bine să-l urmeze şi părinţii din ziua de azi.

Părintele Arsenie Boca s-a născut în anul 1910, într-un sat mic, Vaţa de Sus, din Munţii Apuseni. Timp de 14 ani a urmat şcoala primară în satul natal, după care s-a dus la Liceul teoretic din Brad. Apoi, în 1929, a venit la Sibiu şi a intrat la Institutul Teologic. În timpul acesta, s-a împrietenit cu părintele Nichifor Teodor şi părintele Miron Mihăilescu de la Ocna Sibiului, preoţi foarte buni, mai mici ca vârstă decât Părintele Arsenie.

A absolvit facultatea de 4 ani în anul 1933, apoi a plecat la Bucureşti şi a intrat la Şcoala de arte frumoase, pentru a învăţa pictura. A terminat această şcoală şi apoi s-a înscris la Facultatea de Medicină, unde a învăţat anatomia omului cu cel mai bun profesor de pe timpul acela. Se vede că a vrut să cunoască anatomia omului, cauza şi tratamentul bolilor, şi că a dorit să vindece oamenii şi sufleteşte, şi trupeşte. Astfel, el poate fi socotit doctor fără arginţi, pentru că nu a luat de la nimeni nimic, dar a dat sfaturi necesare pentru fiecare om în parte. Mulţi s-au vindecat respectându-i sfaturile.

O perioadă de câteva luni a fost în Grecia, la Muntele Athos, unde a văzut viaţa călugărească de acolo şi a învăţat multe.

Înainte de 1945 a plecat în Basarabia, la Chişinău, având dorinţa de a învăţa pictura, căci, se ştie, acolo erau foarte buni pictori de sfinţi şi de biserici. A mai învăţat

acolo şi poleitul icoanelor. în primăvara lui 1945, a plecat din Basarabia spre România, primind bani de drum, unelte pentru poleitul icoanelor şi un cozonac.

Ajungând în gara Chişinău, a observat o fluctuaţie mare de oameni, militari şi civili, intrând şi ieşind din gară. în timpul cât a stat acolo, a văzut că la marginea unui zid era o persoană foarte slab îmbrăcată – deşi timpul era rece – care privea înspre gară. Părintelui i s-a făcut milă şi a vrut să scoată cozonacul din rucsac şi să i-1 dea. Spre mirarea lui, însă, persoana dispăruse. S-a uitat în toate părţile, dar nu a mai văzut-o. A simţit o mare putere şi a zis că a fost o arătare a Mântuitorului. Părintele a venit în România cu ultimul tren care mai circula liber, pentru că, după aceea, acolo s-a format graniţă sovietică.

Ajungând în ţară, Părintele Arsenie s-a dus la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, unde s-a călugărit. La slujbă a participat şi mama lui, care voia să vadă ce viaţă duce el ca şi călugăr şi s-a interesat de masă şi de casă. Când a văzut dormitorul, i-a spus cu durere în suflet, ca o mamă care l-a iubit mult: *„Vai, dragul mamii, vii aici să dormi pe acest pat de scândură, acoperit cu o rogojină, în loc de saltea şi pătură! ”*.

Părintele Arsenie a rămas la Sâmbăta şi a început să-I slujească lui Dumnezeu şi oamenilor, cu ajutorul Duhului Sfânt. La Sâmbăta de Sus a slujit ca preot şi era solicitat de foarte multă lume, care venea din toate colţurile ţării.

După un timp, Mitropolitul Bălan, aflând cât de solicitat este Părintele Arsenie de toată lumea, s-a hotărât să-l transfere de la Sâmbăta şi să-l ducă la Mănăstirea Prislop. Aşadar, Mitropolitul Bălan (împreună cu preotul vicar al Mitropoliei) l-a luat pe Părintele Arsenie în maşină şi l-a dus la Prislop. Părintele a ascultat, ca un bun călugăr. I-a spus că Mănăstirea Prislop a fost la greco-catolici şi că a trecut la ortodocşi, că este părăsită, că trebuie pusă în funcţiune şi că e mult de lucru. Părintelui Arsenie i-a fost foarte greu să plece de lângă oamenii care îl solicitau şi îl

iubeau şi să se trezească, dintr-o dată, singur, cu un paznic şi un câine. Cea mai apropiată localitate este Silvaşul de Sus, la 3 km. *(**MoşNicolae**, Sibiu)*

Arestările şi deportările prin lagăre, – dar mai ales viaţa de hărţuială necontenită prin care a trecut, sunt tot atâtea dovezi că, în fond, cele două feluri de suferinţe (sângeroase şi nesângeroase) fac parte din acelaşi plan de slăbire, de nimicire a credinţei creştine din sufletul poporului român.

Zian-Vălean Boca (aşa se numea înainte de călugărie Părintele Arsenie) a văzut lumina zilei în ziua de 29 septembrie 1910, în comuna Vaţa de Sus, aflată în apropierea oraşului Brad. Cu toate că vreme de patru ani, în timpul studiilor de la Institutul de Teologie din Sibiu, am şezut alături, în aceeaşi bancă, n-am ajuns să-i pot cunoaşte toate adâncurile sufletului. Reţin totuşi câteva aspecte pe care le socot concludente.

Poate faptul că în tinereţe nu s-a prea bucurat de căldura unei vieţi familiale explică firea sa puţin sociabilă, retrasă, introvertită. Vacanţele le petrecea adeseori la o rudenie a sa. Ne-a impresionat tăria, voinţa cu care răbda frigul, el fiind adeseori îmbrăcat sumar. Tot astfel, demn de menţionat este faptul că se abţinea de la bucate mai grele; de exemplu, renunţa regulat la “porţia” de came din institut.

Nu l-a pasionat prea mult studiul limbilor străine; cunoştea totuşi foarte bine limba franceză. Citea cu aviditate studii de psihologie, de caracteriologie, de grafologie, căutând să se adâncească în descifrarea tainiţelor sufletului. A iubit de mic desenul, sculptura şi mai ales pictura. îmi amintesc şi acum de uşurinţa cu care interpreta la flaut compoziţii destul de pretenţioase. Toate acestea erau tot atâtea dovezi care ne ajutau să întrevedem în el pe pictorul şi pe duhovnicul de mai târziu, care căuta să redea în compoziţii clare şi în analize psihologice destule adâncuri ale sufletului omenesc. ***(Pr.***

Prof Teodor Bodogae – în “Telegraful Român”, nr. 2-4,1990)

I-am cerut binecuvântare Părintelui Arsenie să merg la mama sa, în Vaţa, lângă Brad. Când în sfârşit am plecat, ca să ajungem acolo a trebuit să trecem peste munţi. Am mers trei persoane, dintre care una cunoştea drumul. Când am ajuns, am întrebat pe cineva unde locuieşte familia Boca. Mama Părintelui Arsenie era bolnavă. Ne-a trimis să-i cumpărăm nişte medicamente.

Era necăjită că fiul ei, Părintele Arsenie, a fost închis la Canal. Spunea că mai are o lună şi vine, dar n-a trecut acea lună şi ea a murit. (***G.M.***, Făgăraş)

Când s-a întors de la Canal, l-am vizitat la Mănăstirea Prislop. Era foarte slăbit, tuns, bărbierit. Mi-a atras atenţia că sunt securişti care-1 urmăresc. Când l-am vizitat la Drăgănescu era tot urmărit de securişti... După aceasta ne-a zis: *„N*u *vă necăjiţi de mine, că eu astfel mă hrănesc cu mană cerească... Măi, să răbdaţi şi voi prigonirile lui antihrist, că numai prima durere o simţi, restul suporţi cu ajutorul lui Dumnezeu*”*.* (***Septimia Maniş***, 80 ani, Codlea)

Odată, la Sibiu, m-am înţeles cu o soră să mergem la gară, să ne luăm bilet de tren şi să mergem la părintele Mihăilescu. Ne-am întâlnit şi ne-am aşezat la casa de bilete, când îl vedem pe Părintele Arsenie. Era în civil. Părintele îşi luase bilet şi stătea într-o parte. Ne-am apropiat de dânsul, dar dumnealui a zis: *„Fără gesturi, mă, fără gesturi”.* Adică să nu-i sărutăm mâna şi să nu zicem „Blagosloviţi-ne, Părinte!” (de obicei era urmărit). Părintele ne întreabă dacă vrem să-i spunem ceva. Noi îi spunem că da. Părintele zice: „Haideţi acolo, în colţ, unde se vând ziare”. După ce i-am spus fiecare ce-am avut, Părintele zice: *„Îmi vine trenul de Făgăraş. Fără gesturi, mă, fără gesturi”.* S-a urcat în tren, a deschis geamul şi ne-a făcut cu mâna până dincolo de pod. *(**Maica Glicheria**)*

Am multe amintiri cu Părintele Arsenie. Am fost închişi politic, împreună cu alţi foarte mulţi deţinuţi de

rang înalt -- episcopi, preoţi, profesori, doctori, chiaburi, oameni politici ai vremii şi alte categorii, toţi condamnaţi fără judecată, chinuiţi, bătuţi fără motive, prost alimentaţi şi folosiţi la munci grele; cine nu-şi făcea norma nu primea mâncare şi era dat morţii.

Când era la Drăgănescu, atât Nicolae Ceauşescu, cât şi Elena Ceauşescu, veneau discret la Părintele Arsenie, neînsoţiţi de securişti. Veneau destul de des şi se consultau cu Părintele. Cu aceste ocazii, Părintele le atrăgea atenţia: *„Lăsaţi bisericile, nu le demolaţi. Ce aveţi cu Dumnezeu? Nu mai stricaţi bisericile lui Dumnezeu, că este mare păcat”.* Dar ei nu-l ascultau. Parcă se înrăiseră mai tare, căci aveau planificat să distrugă mii de localităţi rurale, unele cu o biserică, altele cu mai multe. Aşa stând lucrurile, cu siguranţă că au fost anunţaţi şi că vor fi umiliţi şi omorâţi, dar nu au crezut. *(**Anonim**,* Bucureşti)

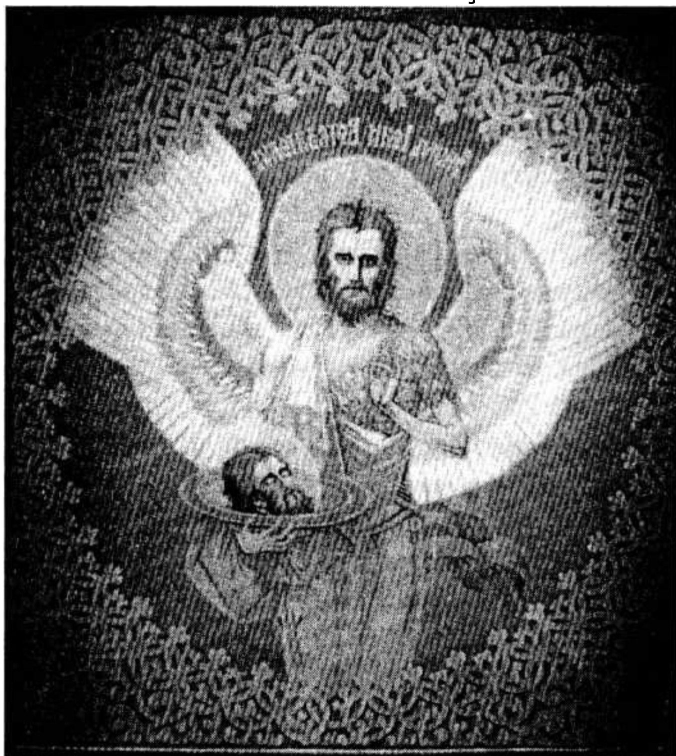
L-am revăzut pe Părintele Arsenie la Prislop, după ce a venit de la Canal. Luase pe părintele Dometie de la Sâmbăta, ca să îl ajute, căci era singur la Prislop. Părintele Arsenie a restaurat Mănăstirea Prislop... Aici l-am întâlnit pe cantorul Bârsan de la Sâmbăta, care ne-a povestit următoarea întâmplare: „Eram în post, dar mi-am zis să mănânc şi eu un bulz (n.n.: mămăligă cu brânză) seara, că doar nu era came. Dimineaţa, când m-am dus la mănăstire să facem slujba, zice Părintele Arsenie: *„Mă, ai mâncat un bulz, dar du-te înapoi şi vezi ce fac lupii cu scroafa ta”.* Când m-am întors, lupii îmi mâncaseră scroafa. M-am dus din nou la mănăstire să-i spun Părintelui. Părintele slujea, era în altar. Dar era cu jumătate de metru deasupra pământului, iar sub picioarele lui era foc!”

De multe ori, după ce spunea un cuvânt de învăţătură în poiana de lângă izvorul de la Sâmbăta, ne dădea la toţi câte o linguriţă de miere. Ştiţi că şi Sfântul Ioan Botezătorul mânca miere. Când am făcut racla Sfântului Ioan Botezătorul pentru Mănăstirea Bucium, tot Părintele a pictat scenele, când era la Schitul Maicilor din Bucureşti.

Sculptura raclei a făcut-o altcineva. *(**Ioan Bica** , Voivodeni*)

La Drăgănescu, Părintele Arsenie a umblat îmbrăcat şi cu o haină maro. De multe ori, după ce spunea un cuvânt de învăţătură în poiana de lângă izvorul de la Sâmbăta, ne dădea la toţi câte o linguriţă de miere.

Ştiţi că şi Sfântul Ioan Botezătorul mânca miere. Când am făcut racla Sfântului Ioan Botezătorul pentru Mănăstirea Bucium, tot Părintele a pictat scenele, când era la Schitul Maicilor din Bucureşti.

Sfântul Ioan Botezătorul, Biserica Drăgănescu.

Sculptura raclei a făcut-o altcineva. *(**Bica Ioan**, Voivodenî)*

„Duhovnicul ne dezgroapă

talanţii împărăţiei”

Din scrierile Părintelui Arsenie:

- Arătarea şi împlinirea în firea noastră a tuturor *darurilor* naşterilor noastre de sus, din Duhul Sfanţ, e ceea ce numim desăvârşirea, cea la măsura fiecărui ins.

Fiecare e înzestrat şi trimis să împlinească un *rost* al lui Dumnezeu între oameni. Dezvelirea şi înţelegerea acestui *rost* sau *destin* ascuns în noi *[talant],* în fiecare, după atotştiinţa de mai înainte (Romani 8, 29) a lui Dumnezeu, nu poate fi dezgropat fără cunoştinţa şi luarea-aminte a unui duhovnic iscusit.

Duhovnicul sau stareţul ajută şi dezvăluie toate intenţiile lui Dumnezeu din fiii Săi, dăruite lor după măsura credinţei, ce vor avea s-o aibă.

- Toţi nevoitorii trebuie să-şi găsească duhovnic, deoarece în cele duhovniceşti, tot ce nu e din povăţuire orânduită şi sub ocrotirea smereniei duce la înşelare şi la mai mare rătăcire, decât înseşi patimile.
- Prin acea prietenie a duhovnicului cu Dumnezeu, despre care nu ne mai tocmim, el va întoarce sau va atrage voia omului la voia Lui Dumnezeu, făcându-l să vrea şi el ce vrea Dumnezeu.

Duhovnicul va întoarce şi mintea noastră de la atâta umblare pustie în afară şi o va face scaun al lui Hristos-Dumnezeu, în care sunt ascunse toate comorile cunoştinţei şi ale înţelepciunii (Coloseni 2, 3).

- Necazurile vieţii sunt grai mai aspru al lui Dumnezeu către oamenii mai grei sau mai vicleni la minte… Relele de pe pământ aşa de mult vor strânge oamenii, încât nu mai rămâne istoriei altă soluţie decât sfârşitul ei… Să nu uităm că una e lupta şi suferinţa omului mărturisit şi alta e suferinţa omului nemărturisit.
- Toate *darurile* închise în destinul nostru sunt îngrădite cu suferinţe şi numai la atâtea *daruri* ajungem, prin câtă suferinţă putem răzbi cu bucurie. Numai atâta

mângâiere putem aduce între oameni, câtă amărăciune putem bea în locul celor ce vrem să-i mângâiem. Atât de puternice vor fi mila şi adevărul în noi, câtă văpaie de ură înfruntăm bucuroşi pentru Dumnezeu şi pentru oameni.

- Convertirea *talentelor* este un mare talent. *Înzestrările* lui Dumnezeu nu sunt date ca simple ornamente de care să ne bucurăm numai noi.
- Când ţi-a găsit Dumnezeu vreo treabă pentru împărăţia Sa între oameni, ai isprăvit toate obligaţiile lumii... Cel mai frumos dar pe care îl putem face lui Dumnezeu e să ne dăruim Lui, pe noi înşine, toată viaţa... Creştinismul nu e numai o afacere de duminică, ci e o strădanie de toate zilele.

Să nu calci legea iubirii

Bilet scris de Părintele Arsenic către Maica Teoctista din Voila, atunci când nu putea vorbi

"... Ziceţi mai pe scurt. Eu nu mă răzbun. Are cine. N-aş crede să vorbească ca ei".

"Tu fă bine şi aşteaptă răul. Binele ţi-l va răsplăti Dumnezeu. Dacă oamenii – rudele ţi-ar face bine, ţie ce cruce ţi-ar mai rămâne?

Tu eşti călugăriţă şi, ca atare, trebuie să te bucuri de necazuri, ca să câștigi plata de la Dumnezeu pentru tot ce suferi – cu bună ştiinţă şi răbdare – de la fraţi.

Deci roagă-te pentru cei ce te blastămă, fă bine celor ce-ţi fac rău; celui ce-ţi cere – nedrept – dă-i tot ce-i trebuie lui, din lăcomie. Cu alte cuvinte, nu te împotrivi răului când te asupreşte cu nedreptate, ca să nu calci legea iubirii de Dumnezeu şi de oameni, indiferent cum sunt ei. Tu fii cum trebuie.

Tu să ai grijă să nu zici rău absolut nimănui, indiferent ce nedreptate ţi-ar face, – pentru că iertându-le toate, aşa urmezi lui Iisus, – aşa ţii (împotriva firii, sau mai

bine zis mai presus de fire) legea lui Dumnezeu – a iubirii.

Că toţi sunt fiii lui Dumnezeu, chiar dacă ei tăgăduiesc asta, iar tu trebuie să ştii că şi ei au un suflet de mântuit”.

Ziceţi

Mai pe scurt.

Eu nu mă răzbun

Are cine.

N-aş crede să vor-
bească ca ei.

Tu fă bine şi
aşteaptă rău.
Binele ţi-l va
răsplăti Dum-

mereu. Dacă
oamenii – rudele
ţi-ar face bine –
ţie ce cruce ţi-ar
rămâne?
Tu eşti călugă-
riţă şi, ca atare,
trebue să te bucuri
de necazuri, ca să
câştigi plată dela
Dumnezeu, pentru
tot ce suferi – cu
bună ştiinţă şi răb-
dare – dela fraţi.

Deci roagă-te pentru cei ce te blastămă, fă bine celor ce-ți fac rău; celui ce-ți cere-n nedrept – dă-i și ce-i trebuie lui, din lăcomie.

Cu alte cuvinte nu te împotrivi răului când te asuprește cu nedreptate, ca să nu calci legea iubirii de Dumnezeu și de oameni, indiferent cum sunt ei.

Tu fii cum trebuie

Tu să ai grijă
să nu fici rău absolut
nimănui, indiferent
ce nedreptate ţi-ar
face, — pentrucă ier-
tându-le toate, aşa urmezi
lui Iisus, — aşa (ţii
împotriva firii, sau mai
bine zis mai presus de
fire) legea lui Dumne-
zeu — a iubirii.
— Că toţi sunt fiii
lui Dumnezeu, chiar
dacă ei tăgăduiesc asta
iar tu trebuie să ştii că
şi ei au un suflet
de mântuit.

„Cine vine şi mă caută, nu vine degeaba!”

- Spunea Părintele Arsenie: *„Cine vine şi mă caută, nu vine degeaba”.* Eu am fost de vreo 300 de ori la Părintele, timp de 20 de ani. Apoi am fost la toate parastasele lui. L-am visat de multe ori, dar în ultimul timp nu l-am mai visat. Mi-a zis odată Părintele: *„Să povestiţi despre mine, că eu sunt între voi”.* Şi am povestit mult, că spunea cineva: „Opriţi-o pe asta, să nu mai vorbească despre Părintele Arsenie”. Aş povesti şi acum, dar n-am cuvinte, nu mai am ţinere de minte. *(**Aurelia Chiş**, 93 ani, corn. Boiu,jud. Mureş)*
- Părintele Arsenie spunea: *„Mă, nu veniţi numai voi. Aduceţi-i şi pe cei care nu au fost aici niciodată. Este*

*destul dacă aţi venit o dată sau de două ori, că la Dreapta Judecată am şi eu un cuvânt de spus. Unde veţi fi, pun mâna în capul vostru şi vă scot afară. Dar este o condiţie: să fiţi buni, să faceţi fapte bune, să mergeţi pe linia Bisericii şi să fiţi tot timpul pregătiţi, cum vă învaţă preoţii Bisericii". (***Maria Matronea***, Sibiu)*

- M-am căsătorit cu o credincioasă, Emilia, eu fiind ateu pe atunci. Prin ea l-am cunoscut pe Părintele Arsenie Boca, prin 1972. Soţia mi-a propus să mergem la Părintele Arsenie la Drăgănescu, dar nu ne-am înţeles. I-am dat chiar o palmă soţiei, dar până la urmă am plecat împreună la Drăgănescu. Acolo era lume multă, din toate părţile. La întâlnirea cu Părintele, acesta mi-a zis mustrător: *„Ai venit, mă, ai venit? Tu, care bei vin Coteşti, ai cotit-o!".* A stat de vorbă cu toată lumea, apoi iar mi-a zis: *„Mă, n-ai încredere în mine. Vrei s-o baţi iar...".* La plecare mi-a zis: *„Să mai vii la mine".* M-a atras ca un magnet şi l-am vizitat ori de câte ori am avut ocazia.

Şi a doua oară când am venit l-am găsit pe Părintele înconjurat de multă lume. M-am plâns Părintelui de locul de muncă (eram vopsitor, lucram în mediu de gaze) şi mi-a zis: *„Lasă, mă, că ai să te duci la cei cu halate albe".* Peste 2 săptămâni, fratele meu, care lucra la spital, mi-a zis că este un post de zugrav la spital. M-am transferat cu locul de muncă la spital, unde am lucrat până în 1992, când am ieşit la pensie de boală. Când am mers iar la Părintele Arsenie, mi-a zis: *„Cum e, mă, la halate albe?"* şi i-am spus: „E foarte bine, Părinte. Vă mulţumesc că m-aţi ajutat".

De la o vizită la alta simţeam că mă încărcăm cu energie. Când plecam de la Părintele Arsenie mă simţeam uşurat. O dată m-am plâns Părintelui că soţia mea e cam rea. Atunci Părintele a făcut o experienţă cu mine. Mi-a spus că sunt altele şi mai rele, apoi m-a rugat să duc nişte bagaje la casa parohială, peste drum. Am dus bagajele, am intrat şi apoi am întrebat dacă e cineva acasă. A ieşit o persoană cu gura mare: „Ce vrei, mă? De ce baţi? Vrei să

chem miliţia?”. „Doamnă – am zis – v-am adus nişte bagaje”. Ajungând din nou la Părintele, acesta mi-a zis: *„Ai văzut că sunt altele şi mai rele?”.* Altă dată mi-a zis: *„Rabdă, măi, realitatea, altfel vă veţi despărţi”. (**Eugen Butum**, 52* ani, Făgăraş)

- Am auzit de Părintele Arsenie de la credincioasele care mergeau la catedrală şi ştiam că era o problemă să ajungi la dânsul. Problema consta în faptul că, dacă nu aveai „chemare” din partea Părintelui, nu aveai cum să ajungi să stai de vorbă cu dânsul.

Am dorit mult să ajung la Părintele şi am început să mă rog şi să postesc, după putinţa mea. Intr-o noapte, am visat o scenă biblică care reprezenta Naşterea Domnului Iisus; mai precis, am visat steaua care i-a călăuzit pe magi. Apoi, am visat că sunt pe o platformă, împreună cu mai multe persoane. De pe cer şi-a făcut apariţia Sfânta Treime şi Maica Domnului, iar Domnul Iisus Hristos m-a binecuvântat. După aceea, nişte raze, care porneau de sus, din cer, m-au inundat mângâindu-mă.

Mă simţeam atât de fericită, de puternică şi ocrotită şi tot binele îl simţeam când eram scăldată de acele raze aurii; nu am cuvinte şi cred că nici nu există cuvinte în lumea noastră limitată care să explice fericirea care m-a inundat. Cu acea fericire am rămas în suflet şi peste zi, când eram la serviciu sau cu treabă prin casă. Acea fericire era ca un fel de magnet, care m-a făcut să simt că trebuie să plec imediat la Părintele Arsenie.

Aşadar, simţeam „chemarea” şi totul a mers perfect. Eu şi sora mea ne-am dus la gară şi am luat acceleratul de Bucureşti. Nu ştiam cum să ajungem în comuna Drăgănescu, dar totul a fost dinainte pregătit de Părintele. Când am ajuns la Bucureşti, pe peronul gării s-au apropiat de noi două călugăriţe şi ne-au spus să mergem la Drăgănescu şi să luăm autobuzul de la o autogară. Ne-am bucurat că la Bucureşti am fost întâmpinate şi îndrumate. Când am ieşit din gară, nu ştiam cu ce tramvai să ajungem

la acea autogară. Atunci, un bătrân s-a apropiat de noi, ne-a spus că şi el merge la acea autogară şi ne-a chemat să-l urmăm. Aşa am făcut.

Am ajuns la autogară, am găsit autobuzul de Drăgănescu, dar pe acel bătrân nu l-am mai văzut. Iată, aşa proceda Părintele nostru când mergeam la dânsul. Odată instalate în autobuzul de Drăgănescu, eram amândouă foarte bucuroase, dar, în scurt timp, a căzut peste mine o oboseală de nedescris. Ieşisem din tura de noapte, a urmat apoi încă o noapte de călătorie cu trenul şi, sigur, urma oboseala. Când, în sfârşit, am ajuns la Drăgănescu, în preajma staţiei ne-a apărut din nou acel bătrân şi ne-a arătat cu mâna pe unde să o luăm. Aşa am şi făcut.

Ajungând la biserică, obosite dar şi curioase, ca nişte tinere ce eram pe atunci, am păşit în curte, am deschis uşa bisericii şi am păşit înăuntru. Şi iată, Părintele nostru era pe schelă şi picta exact visul pe care l-am avut, acela cu steaua care i-a condus pe magi la ieslea Domnului Iisus. în biserică era slujbă. Părintele picta, dar s-a întors spre noi şi m-a cuprins în privirea lui albastră ca cerul, atât de pătrunzătoare, clară, iubitoare şi totuşi fermă. M-am apropiat de schela pe care era urcat, aproape de altar, şi i-am spus „Părinte, la dumneavoastră am venit”. Mi-a zis: *„Ştiu, acum stai în genunchi şi te roagă ”,* după care a continuat să picteze. Am stat eu cât am stat, dar nu mai puteam de oboseală. Din nou m-am apropiat de schelă şi, ridicându-mi capul şi mâinile spre dânsul, i-am spus că vreau să-i vorbesc. Dar el din nou m-a scrutat cu privirea şi mi-a spus să mă duc să mă rog în genunchi. Aşa am făcut, deşi vroiam să stau de vorbă cu dânsul.

Apoi, nemaiputând sta pe genunchi, m-am aşezat în strană şi mă tot uitam la pictura ce mi-a apărut în vis, pictură la care sfinţia sa tocmai lucra. Şi iată că coboară Părintele şi, foarte repede, trece prin biserică spre ieşire. Atunci eu, fuga după dânsul. L-am prins chiar când

închidea uşa. Am ţinut uşa şi l-am apucat de braţ, spunându-i insistent că sunt din Sibiu, că vreau să-i vorbesc şi că, în niciun caz, nu vreau să-l pierd. Atunci, sfinţia sa a râs şi mi-a spus că eu n-o să-l pierd niciodată. Mi-a mai zis să mă întorc la rugăciune, pe genunchi. Aşa am făcut.

Dar, văzând că trece timpul şi că Părintele nu mai apare în biserică, m-am alarmat şi am ieşit repede afară, în curte. Părintele se plimba în faţa bisericii şi mi-a spus, plin de bunăvoinţă, că m-a aşteptat. Apoi, ne-a poftit, pe mine şi pe sora mea, să ne aşezăm pe o lespede de mormânt din curtea bisericii, ca să stăm de vorbă. I- am spus că sunt atât de obosită, încât nu mai pot ţine ochii deschişi. Sfinţia sa m-a privit zâmbind şi, în acel moment, am simţit cum a pătruns, parcă, în întreg sufletul meu şi mi-a luat întreaga oboseală. Intre noi s-a stabilit un fel de comuniune spirituală. Părintele mii făcea, parcă, un fel de transfuzie, iar eu mă hrăneam.

Repet, aceste cuvinte sunt sărace, sunt limitate în a descrie puterea ce se revărsa din privirea Părintelui. Dar am ştiut că, în acel moment, sufletul meu a fost, colţişor cu colţişor, cercetat de Părintele. Am simţit că acele clipe mă vor marca pentru toată viaţa şi, într-adevăr, de atunci încolo am avut sentimentul că aparţin altei vieţi şi altei lumi.

De fapt, eu am venit la Părintele cu sufletul încărcat de întrebări. Dânsul, însă, m-a curăţat de toate întrebările pe care doream să i le pun şi mi-a lăsat doar una, pe care i-am pus-o la sfârşit. L-am întrebat atunci: „ Cu mine ce va fi, eu ce voi fi? ”. Dânsul m-a cuprinsul întreaga sa privire iubitoare de Dumnezeu şi de oameni şi mi-a spus: *„ Tu vei fi o luminată ”*

De vorbit mi-a vorbit foarte mult, căci abia când am ajuns înapoi, la Sibiu, nişte credincioşi care m-au întâlnit la catedrală mi-au spus că am stat aşa mult de vorbă cu Părintele, încât ei nu au mai ajuns să vorbească cu dânsul.

Ziceau că am stat ore întregi, dar eu nu am simţit să fi stat aşa de mult.

Părintele a vorbit despre teologie, filosofie, medicină, astronomie, psiho-pedagogie şi chiar – ridicându-se, punându-şi mâna pe frunte şi uitându-se înspre cer – mi-a vorbit despre lumea nevăzută, dar care există, tot aşa cum stelele există pe bolta cerului şi ziua, chiar dacă noi nu le putem vedea.

Apoi, făcând câţiva paşi spre mine, mi-a spus: *„Am avut o pereche de cai nărăvaşi, pe care îi iubeam mult, dar care nu vroiau să tragă la căruţă. Atunci, am săpat o râpă de o parte şi de alta a drumului şi m-am urcat în căruţă, trăgând de hăţuri. Şi iată, caii mei au înţeles că trebuie să meargă liniştit la drum, aşa cum îi dirijez eu, căci altfel, dacă şi-ar da curs firii lor nărăvaşe, ar cădea în râpă"*.Şi Părintele m-a scrutat cu privirea, ca şi când mi-ar fi zis: *„No, acum ai înţeles cum trebuie să fii?".* Dar eu, sincer vă spun, la vremea aceea nu am prea înţeles această parabolă. Doar când am trecut prin multe strâmtorări, am înţeles că acestea erau spre binele meu, căci îmi struneau firea nărăvaşă. Şi sora mea la fel. Chiar şi acum, când este preoteasă, are parte de strâmtorări educaţionale din partea Părintelui! De ce spun „chiar şi acum", de vreme ce dânsul nu mai este printre noi? Pentru că Părintele mi-a spus, liniştitor şi autoritar totodată, că eu nu-1 voi pierde niciodată! Asta însemnă că dânsul veghează asupra noastră, ca şi când ar fi în trup lângă noi şi ne transformă, pas cu pas, firea rebelă, într-o fire aptă de a fi în veşnicii cu toţi aleşii Domnului, căci acolo este adevărata viaţă după care tânjim mereu. Pentru aceasta, însă, noi trebuie ca aici, pe pământ, să ne desăvârşim firea, trecând prin şcoala Domnului Hristos, care a lăsat pe pământ, din timp în timp şi din loc în loc, pe sfinţii săi, sfinţi care să ne înveţe cum să vieţuim frumos, în concordanţă cu preceptele biblice.

Apoi, Părintele mi-a spus: *„Ştii, pe acolo pe unde am*

copilărit, am avut nişte porumbei. După ce au avut pui, pe aceştia i-am băgat într-o colivie. Când puii s-au făcut mari, le-am dat drumul să zboare, dar ei nu prea vroiau să-şi părăsească casa. Atunci i-am alungat, iar ei, neavând încotro, au zburat, căutându-şi singuri hrana şi făcându-şi cuibul lor". Astfel, pe parcursul conversaţiei, când decidea dumnealui, Părintele îmi dădea răspuns la unele din întrebările care mă presau, dar pe care nu apucasem să i le pun.

Am mers şi cu alte persoane la Părintele. Odată, i-am dus-o pe fiica mea, ca s-o binecuvânteze. Altădată, am fost cu nişte colege, ca să-şi rezolve problemele lor. Din câte persoane au fost la Părintele, ştiu că dânsul ***la toate le-a schimbat viaţa***.

Eu, ori de câte ori am căzut, imediat am fost ridicată. Părintele ne însoţea şi când plecam de la dânsul, pe tot parcursul călătoriei noastre şi mai încolo. Asta o simţeam văzându-i ochii, care îmi spuneau ce aveam de făcut mai departe. Dacă nu-i urmam sfatul, atunci urma disciplinarea, căci disciplinarea este biblică (vezi proverbele lui Solomon). A săpat Părintele şanţ adânc, deoparte şi de alta a destinului meu; şi iată că, după atâţia ani, ori de câte ori mă abat din drum, văd râpa şi mă întorc. Căci aşa este omul, deşi ştie multe, tot se mai abate din drum, căci dacă nu ar fi aşa, am fi cu toţii sfinţi deja.

Mulţumim Domnului că ne-a lăsat modele demne de urmat, în decursul întregii istorii a omenirii şi a Bisericii. Amin. *(**anonimă**, Sibiu)*

- Îmi amintesc cum odată, aflându-mă chiar lângă pervazul prispei, Părintele m-a chemat la dânsul, m-a ridicat pe genunchii sfinţiei sale, ţinându-mă aşa mai multe minute, timp în care conversa cu oamenii. Doamne, cât de stingher m-am simţit atunci! Şi acum simt acel sentiment de copleşire totală, generat de nevrednicie. însă, prin gestul său, Părintele voia, parcă, să repete cuvintele Mântuitorului: „Lăsaţi copiii să vină la Mine", aşa, ca să

înţeleagă ceva cei care erau de faţă. Pe mine, însă, m-a întărit pentru tot restul anilor vieţii mele.

Răspunsurile pe care le dădea diferitelor întrebări şi probleme, ale unuia sau altuia, conţineau mesaje pentru viitor – asemenea unor prorocii – fără înţeles sau noimă pentru prezent, însă cu descifrare în anii care urmau. Pe cele ale mele, eu le-am înţeles abia peste ani şi ani, pe unele, abia acum, la vârsta a treia. Mitropolitului Nicolae Mladin, fost coleg de mănăstire la Sâmbăta, i-a zis: *„Niculae, Niculae, ei te-au pus mitropolit şi tot ei [comuniştii] te vor da jos". (**Pr. Victor Bunea,** Sibiu*)

••La lacurile Mănăstirii Sâmbăta se aflau trei persoane: un călugăr şi o femeie cu fiul ei. Mama zice către fiul: „Cine o mai fi şi acest călugăr?" (călugărul era îmbrăcat în haine de lucru). Când a spus aceste cuvinte către fiul ei, femeia a vorbit în limba engleză, ca să nu înţeleagă călugărul. Dar ce să vezi, călugărul le-a răspuns în limba franceză! Acel călugăr îmbrăcat simplu era Părintele Arsenie, stareţul Mănăstirii Sâmbăta. Cei doi n-au ştiut cum să plece mai repede de acolo. Nu numai că aveau de a face cu un om cult, care a răspuns în limba franceză la remarcile lor spuse în limba engleză, dar aveau în faţă un om cu har, un om sfânt! Cu blândeţea care-1 caracteriza, Părintele i-a chemat însă la el şi a povestit cu ei prieteneşte.

Odată, m-am dus la Drăgănescu să vorbesc cu Părintele. în biserică n-am văzut niciun om cu barbă, îmbrăcat m haine călugăreşti – aşa cum îmi închipuiam că trebuie să arate Părintele Arsenie. Acolo era doar un om îmbrăcat în halat alb şi cu bonetă pe cap. Văzând că nu pot lua legătura cu dumnealui, m-am hotărât să plec. Atunci, numai ce văd că omul acela îmbrăcat în halat vine către mine şi mă întreabă: *„Ce cauţi?".* Eu m-am întors către dânsul şi i-am răspuns că îl caut pe pictorul Arsenie. *„Ce ai cu pictorul Arsenie?"* – mă întreabă dumnealui. „Am şi eu ceva" – i-am răspuns. Omul zice: *„Vino mai aproape*". Şi iar

mă întreabă ce am cu pictorul Arsenic şi eu iar îi spun că am şi eu ceva. Apoi dau să plec. Omul acela îmi zice cu vorbă blândă: *„Hai, mă, să-ţi spun eu ce ai cu pictorul Arsenie*”. Şi începe să-mi spună de ce îl caut pe Părintele. Văzând că-mi spune gândurile, că-mi spune de ce am venit la dânsul, mi-am dat seama că omul acela în halat alb nu poate fi decât Părintele Arsenie Boca. I-am zis: „Dumneata eşti pictorul şi Părintele Arsenie". Şi dumnealui îmi zice: *„Pe ce te bazezi când spui că eu sunt? ”* şi eu îi zic: ”Mi-aţi spus gândurile melc şi de ce am venit, ori altcineva nu putea să mi le spună decât Părintele Arsenie”. Şi i-am mai zis: ”Părinte, încă un om ca dumneavoastră nu mai este în România”. Atunci, dumnealui îmi zice: *„Du-te, mă!”* şi mă mângâie pe faţă cu mâinile.

Atunci am stat de vorbă cu Părintele cam o oră. Mi-a spus multe, dar nu le voi spune aici, fiindcă orice om are tainele lui. Totuşi, pot să spun ceva din discuţia cu Părintele şi anume că dumnealui mi-a descris exact locul unde stătusem de vorbă cu nişte fete, pe care le-am întâlnit în timp ce veneam la biserică. Mi-a zis că dacă aş fi fost aşa de serios precum mă ţineam, n-aş fi stat de vorbă cu fetele, ci aş fi mers direct la dânsul. *„Nu eşti băiat aşa de serios pe cum te ţii. Mă, altădată să fii cum te ţii, ai înţeles? ”* – mi-a zis. „Am înţeles, Părinte” – am zis.

O fată din Făgăraş a plecat spre Drăgănescu, la Părintele Arsenie, deşi nu ştia dacă va putea să vorbească cu dumnealui. Era sfârşit de toamnă şi era tare frig. Cum stătea ea pe peron, în gară la Făgăraş, a dat peste o ţigancă necăjită care nu avea ciorapi în picioare. Fata, care avea în picioare două perechi de ciorapi, s-a dus la toaletă, şi-a dat jos o pereche. I-a adunat frumos şi i-a dat ţigăncii să se încalţe cu ei, ca să nu-i mai fie frig. Când a ajuns la Drăgănescu, Părintele i-a ieşit în cale şi i-a zis: *„Hai, tu fată, că de când te aştept, că ştiu de fapta ta cea bună pe care ai făcut-o pe peronul gării, cu femeia aia necăjită la care i-ai dat ciorapii tăi, să se încalţe cu ei”.*

Părintele Arsenie îmbrăcat civil, al treilea din dreapta.

Odată, s-a dus la Părintele o femeie care şi-a făcut o operaţie la nas, ca să fie mai frumoasă. Părintele i-a zis: *„Tu femeie, de ce te-ai schimonosit aşa?”,* Femeia zice: „Cum, Părinte?”. *„De ce ţi-ai făcut operaţie la nas? Crezi că dacă Dumnezeu ar fi vrut să fii cum eşti acum, nu te-ar fi putut face aşa de la început? Du-te de aici, că nu vreau să stau de vorbă cu tine”.*

Odată, m-am dus la Drăgănescu, la Părintele Arsenie. Când am ajuns acolo, în curtea bisericii era adunată multă lume. Părintele era cam la vreo 30 de metri, iar în faţa mea, cam Ia vreo 2 metri, era un băiat de vreo 19 ani. Părintele strigă la băiat şi-i zice: *„Măi băiete, ce ţigări fumezi tu?”*. Băiatul răspunde: „Nu fumez de nici unele, Părinte”. Părintele zice: *„Măi, eu văd că acum nu ai ţigări nici în mână, nici în gură, dar te întreb ce ţigări fumezi când eşti cu băieţii şi cu fetele?”*. Băiatul spune că nici

atunci când este cu băieţii şi cu fetele nu fumează. Părintele zice: *„Bagă mâna în buzunarul stâng de la pantaloni şi vezi că acolo este un pachet de ţigări Delta. Ia vezi cine ţi l-o fi băgat?”.* Atunci, eu mă dau în spatele băiatului şi-l văd că scoate un pachet de ţigări Delta neînceput, din buzunarul stâng. Părintele a plecat, iar băiatul, nedumerit, a zis: „Ce părinte mai e şi părintele acesta!?”. (***Matei Biliboacă**,* Săvăstreni)

- S-a dus un cetăţean la Drăgănescu şi Părintele Arsenie era pe schelă, pictând. De cum l-a văzut pe Părintele, omul a strigat: „Părinte, eu am dreptate, dar tribunalul nu-mi dă dreptate şi mi-a luat moştenirea”. Părintele coboară repede de pe schelă şi-i spune: *„ Mă omule, dacă oamenii îţi fac dreptate, atunci Dumnezeu ce să-ţi mai facă?”.* Şi l-a calmat pe cel în cauză, încât a plecat omul liniştit şi foarte împăcat, renunţând de bună voie la moştenire! *(**Silvia Pătrucean**, Sibiu)*
- Părintele a spus că *„ este mai mare pacea ca dreptatea (**Maria Burs**, Ucea de Sus)*

••Părintele Arsenie, cu rugăciunile lui, a vindecat-o pe maică-mea de o boală şi i-a spus: „Tu de mănăstire să nu te depărtezi”. Între timp ea a avut o suferinţă sufletească: când eram foarte mic, nu mult după leagăn, „M-a dat celui rău”. Mai târziu, într-o noapte, am visat că trecea Iisus cu apostolii. M-am luat şi eu după ei, dar unul din apostoli s-a întors către mine şi mi-a spus: *„Tu nu poţi să vii cu noi, căci te-a dat mama ta răului când ai fost mic”*. Mama s-a dus la Părintele Arsenie şi i-a zis necazul acesta. Părintele i-a spus să vin la sfinţia sa, că Dumnezeu va face ceva şi pentru mine. După ce m-am dus la Părintele, nu m-am mai oprit de pe drumul mănăstirii; făceam naveta de la Drăguş la mănăstire. Aveam 14 ani şi eram foarte atent la predicile Părintelui, simple, dar cu mult înţeles. Din predici descopeream cauzele suferinţelor noastre şi a copiilor (păcatele), căci veneau mulţi oameni suferinzi, care nu înţelegeau de ce trebuie să sufere, nu acceptau suferinţa.

(***Pr. Ioan Sofonea***, Sibiu)

- Odată am dus trei femei din Sibiu la Părintele, la Drăgănescu, şi am stat o zi întreagă acolo, căci ele nu-i vedeau decât spatele (n.n.: în timp ce picta). Spre seară, mi-a zis: *„Adă-le aici "* şi le-am dus în faţa Sfinţiei sale. La una i-a zis: *„Tu ai venit aici că ţi s-au furat cutare lucruri, dar, mai întâi, tu ai furat şi de aceea pătimeşti acum ".* La a doua i-a zis numărul avorturilor pe care le-a făcut. Acesteia până la sfârşitul vieţii nu i s-au uscat lacrimile şi a făcut milostenie cu nemiluita. La a treia i-a zis: *„Ai făcut trei case din furt, dar nu vei avea niciodată mulţumire şi pace ".* Şi aşa a fost; a avut o boală cumplită. *(**Ana Bichi,** Sibiu)*
- *„Beţivii au urmări şi până la al treilea neam: părinţi, bunici, străbunici. Ce este de făcut? Rugăciuni, milostenii, Sfinte Liturghii, sfinte masluri, parastase, dezlegări. Toate făcute cu înţelegere şi cu dreaptă judecată"* – a zis Părintele Arsenie. *(**Maria Matronea**, Sibiu)*
- Fratele Silea Miron zicea că a băgat şi el apă în lapte pentru ca să-şi poată achita datoria. După aceea s-a îmbolnăvit şi l-au internat în spital. A stat mult în spital. „Odată, zicea el, am auzit uşa salonului unde eram eu. Mă uit, nimeni. Se deschide uşa şi se închide. Nimeni. Imediat, simt că se lasă arcurile de la patul meu; după un timp, se ridică iar arcurile, se deschide uşa şi se închide, dar nu văd pe nimeni. După ce m-am făcut sănătos, m-am dus la Părintele Arsenie şi l-am întrebat: «Părinte, nu cumva aţi fost la mine când am fost în spital ?». *«Ba da, mă, am fost şi ţi-am văzut suferinţa»."* Şi i-a spus că aceasta i s-a întâmplat din cauză că a băgat apă în lapte. Toate necazurile sunt îngăduite de Dumnezeu pentru păcatele noastre.

Doi fraţi au ajuns la proces de judecată la tribunal. Unul dintre ei, ştiindu-l pe Părintele Arsenie bun sfătuitor, s-a dus şi l-a rugat să-l ajute să câştige procesul cu fratele său. Părintele i-a promis că o să-l ajute, dar cu o condiţie: să-şi facă cruce corect şi să zică, până ajunge la judecată:

„Aşa-mi trebuie”. Omul nu ştia însă că şi fratele său îl căutase pe Părintele Arsenie, că l-a rugat acelaşi lucru şi că Părintele i-a zis că-l ajută să câştige procesul numai dacă-şi face semnul crucii şi zice mereu până la proces: „Aşa-mi trebuie”. Şi astfel, cei doi fraţi îşi făceau semnul crucii în toate zilele şi spuneau neîncetat: „Aşa-mi trebuie”. Când au primit citaţiile şi unul şi celălalt au zis: „Aşa-mi trebuie”. Pe urmă, în drum spre tribunal, fiecare dintre fraţi spunea neîncetat: „Aşa-mi trebuie”. Când a început procesul, instanţele judecătoreşti i-au împăcat imediat, iar ei au devenit fraţi adevăraţi. Le-a dispărut ura pentru totdeauna. Şi unul, şi celălalt aii câştigat procesul, aşa cum le-a promis Părintele Arsenie Boca, şi ca recunoştinţă s-au dus şi i-au mulţumit de sfatul dat. ***(Gheorghe Morar,*** *Ucea de Sus*)

••Era prin anul 1953. Foamete mare. Părinţii nu aveau ce să ne dea de mâncare. Eram 11 fraţi acasă şi mama stătea iar să nască. Atunci, tata s-a hotărât să meargă la Mănăstirea Prislop, la Părintele Arsenie Boca. Când a ajuns a văzut că acolo erau mulţi oameni de pe Valea Oltului, îmbrăcaţi frumos. Tata era foarte rău îmbrăcat, că nu avea haine bune. S-a aşezat la uşa bisericii. Părintele era la strană. Dintr-o dată, l-a chemat pe nume: *„Vino, măi, încoace, Cercel Popoviciu! De ce stai acolo?”.*

După ce s-a terminat slujba, au plecat cu toţii la masă. O parte din oameni s-au dus la pădure să taie lemne pentru mănăstire, că pe vremea aceea era în construcţie. După amiază, Părintele a ieşit să le dea nişte pâine şi o damigeană cu vin. Seara, Părintele Arsenie şi Părintele Dometie au ţinut rugăciune în biserică. Aşa au trecut două zile. Tata se pregătea să plece, că mama trebuia să nască. Am uitat să vă spun că Părintele cânta într-una *„Ierusalime, Ierusalime, mi-e tare dor de tine”.*

Pentru că voia atât de mult să vorbească cu Părintele, a treia zi, seara, tata s-a apucat să-l urmărească.

Văzând că intră în bucătărie, tata s-a dus la tăietor, a luat un braţ de lemne şi s-a îndreptat cu ele spre bucătărie. Intre timp, însă, Părintele a ieşit. Atunci, tata a aruncat lemnele jos, i-a ieşit în cale Părintelui, l-a salutat şi... s-a uitat după el cum urcă la mansardă. Când a ajuns sus, Părintele i-a zis: *„Ce, mă, vrei să vorbeşti cu mine?„*. „Da, Părinte” – zice tata. Părintele a coborât la tata: *„Spune, mă, ce ai? ”*. „Am o casă de copii şi sunt sărac lipit”. *„Aşa cum eşti, să mergi la sfânta biserică. Mă, dacă vă este greu cu mulţi copii, trăiţi ca fraţii, în curăţenie. Altă cale nu este*”. Tata zice: „Nu pot, o cunosc şi mă cunoaşte”. *„Atunci ce-i de făcut? ”.* „Părinte, ce să vă mai spun, ce am avut nu mai am. Toate s-au terminat: şi vitele, şi porcii, şi păsările”. Atunci, Părintele i-a spus să aştepte şi a urcat din nou la mansardă. A coborât după puţin timp, aducând cu sine un plic şi o pereche de şosete de lână. *„Ia, mă, sămânţa asta şi vom vedea. în seara asta să pleci. Să n-o iei pe drum, ci s-o tai prin pădure drept înainte. Când ieşi din pădure, o să dai de un drum sau de o cale ferată. Şi aşa să te duci acasă. Acum du-te la Părintele Dometie şi ia binecuvântarea”.*

Când a ajuns în gara Sibiu, tata a aflat că în noaptea aceea Părintele fusese arestat de Securitate şi dus din post în post. Noi, până în toamnă, am avut vacă cu lapte, scroafă cu purcei şi bucate. Pe fratele care s-a născut l-au botezat Rusalim, că tata s-a dus la Părintele de Sfintele Rusalii. In plic, tata a crezut că Părintele scrisese legi. Dar au fost 500 lei. Bani de sămânţă. *(**Maria Matronea**, Sibiu)*

- Altădată, când m-am dus la Drăgănescu, m-am nimerit cu un student din Haţeg. Părintele Arsenic ne-a primit în casa parohială. Studentul l-a întrebat pe Părintele: „Părinte, am auzit că dumneavoastră deschideţi Cartea”. Părintele Arsenie îi răspunde: *„Eu nu deschid Cartea, ea deschide mintea”. (**Gheorghe Morar**, Ucea de Sus)*
- Odată, cineva a întrebat: „Părinte, oamenii care mor

de cancer se mântuiesc?”. *„Mă, ştiţi, « ca ’n cer ». Aţi înţeles. Să spună „Doamne, ai milă de mine!”.* Să fie împăcaţi cu toată lumea şi prin suferinţa lor vor avea parte de cer, de mântuire”. La această întrebare, Părintele Ilarion Argatu răspundea că aceşti oameni sunt mucenici prin suferinţă, răbdare, rugăciune, împăcare cu toată lumea, spovedanie şi mărturisire. (***Maria Matronea,*** Sibiu)

- A venit în biserică un om şi l-a întrebat pe Părintele dacă să mai mănânce fructe şi legume din grădină, că sunt radiaţii multe. Părintele a zis: *„Măi, să pice din cer otravă pe pământ şi să mănânci; cine are credinţă, nu are nimic*”. *(**Maria Burs**, Ucea de Sus)*
- Prin anul 1985 am fost la Părintele Arsenic cu o fotografie a părinţilor mei. Când a văzut fotografia, mi-a zis: *„Măi, să ştii la taică-tău îi va tăia piciorul şi va rămâne în pensie”.* Acest lucru s-a şi întâmplat, dar nu imediat, ci după 7 ani şi 2 luni. Părintele Arsenie ne ştia şi trecutul şi viitorul. (***M.S.,***Victoria)
- Bunica mea, Scutea Ana, mergea mult la mănăstire, la Părintele Arsenie. Dar diavolul l-a ispitit pe bunicul şi într-o zi a luat sapa şi a lovit-o pe bunica în spate. Nu după mult timp a murit din cauza rinichiului care fusese lovit cu sapa. în ziua de Rusalii au îngropat-o. Având o mare durere în suflet, bunicul a mers la Părintele Arsenie să-şi mărturisească păcatul, împreună cu mama mea, care rămăsese orfană la 12 ani. Părintele a binecuvântat-o şi i-a spus că Dumnezeu o va ocroti; după ce se va căsători va naşte un copil ce se va ruga mult la Dumnezeu. Aşa s-a şi întâmplat. La vârsta de 2 ani, m-a dus la mănăstire şi Părintele m-a binecuvântat. Am crescut în credinţă şi frică de Dumnezeu, cercetând biserica şi pomenindu-l mereu pe Părintele Arsenie, a cărei fotografie, rămasă de la bunica, mama o păstra în Psaltire.

Mama mi-a spus că Părintele a sfinţit o cruce (nu ştiu anul când a fost sfinţită). Este vorba de *„ Crucea din*

români” (partea din sat unde locuiau românii, deoarece Chirpărul era sat săsesc). în anul 1999, când mă rugam la Icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni, izvorâtoare de mir şi tămâie, de la mine din casă, într-o zi de miercuri, am auzit un glas: *„Coboară Icoana la Cruce şi spune preotului să facă maslu pentru sat*” (deoarece multe rele se adunaseră asupra satului nostru). Totul s-a împlinit. Rugăciunea a fost miercuri dimineaţa, iar Sfântul Maslu s-a făcut la *„Crucea din români*”, în ziua de 8 mai 1999 (de Sfântul Arsenie).

Odată cu Sfântul Maslu de la *„Crucea din români”,* au început şi alte slujbe şi misiuni. În data de 2.07.1999 s-a făcut un alt maslu pentru sat, cu 7 preoţi, într-un loc unde, cu ani în urmă, călcase şi Părintele Arsenie. Aici, Maica Domnului mi-a spus să-i zidesc locaş de închinare în care să pun Icoana făcătoare de minuni care acum se află sub ocrotirea bisericii noastre, precum şi sfânta cruce găsită de familia noastră în lemnul unei sălcii. Deasupra locului, Maica Domnului îmi transmite să ridic o cruce mare. La mormântul Părintelui m-am rugat să mă ajute să ridic crucea şi să se roage pentru sufletul mamei mele, că era moartă doar de 3 luni.

Când am ajuns acasă, Părintele îmi arată pe mama mea lângă mine şi-mi zice: *„Nu te teme. Am venit să-ţi spun să nu faci crucea din fier; s-o faci din lemn*”. Dânsul mi-a călăuzit paşii spre locul unde trebuia să fac crucea, la un om ce-l căutase pe Părintele când era în viaţă, din Viştea de Sus, la nenea Sandu.

După ce am adus Crucea, l-am rugat pe Părintele să mă ajute s-o ridic. Încă nu am reuşit s-o ridic, că nu am terminat actele, iar pentru ridicare îmi trebuia proiect. încercările au fost mari, dar Părintele m-a luat de mână şi mi-a zis: *„Dacă Iisus Hristos ţi-a pus Crucea asta-n mână, de cine ţi-e frică!?”. (**Mioara Stănuleţ**, Chirpăr, Sibiu*)

- Crucea de piatră de la Mănăstirea Brâncoveanu, aflată între clopotniţă şi biserică, a fost adusă de Părintele

Arsenie de la Săsăuş (comuna Chirpăr, jud. Sibiu). Când se afla în acea localitate a spus: *„Măi, daţi-mi mie crucea aceasta şi am s-o pun la loc de cinste la Mănăstirea Sâmbăta”.* Locuitorii au fost de acord. Crucea a fost scoasă din locul unde era (la capătul satului) şi dusă cu căruţa la Sâmbăta. Nu se cunoaşte istoricul acestei cruci vechi [n.n.: nu este vorba de „Crucea din români” din mărturia de mai sus]. De asemenea, în grădina mănăstirii, lângă stupină, Părintele Arsenie a adus o piatră mare din Jibert şi a aşezat-o peste trei pietre mai mici. Odată a zis: *„Măi, chiar dacă ar rămâne doar pietrele astea, voi tot să veniţi pe aici”. (**Victoria Turtea**,* 72 ani, Făgăraş)

„Dacă nu alăptaţi copii, veţi alăpta cancer!”

***„Nu creşteţi câini, creşteţi copii.
Nu vreţi copii?
Trăiţi ca fraţii”***

- În 1941 a venit la Părintele pentru sfat şi un frate al meu, Vasile, căsătorit în satul Calbor, lângă Făgăraş. Venise pentru că se gândea că va fi chemat şi el în război şi să primească binecuvântare. Când a ajuns în faţa Părintelui, tară să-i spună cine este, Părintele i-a spus: *„Vasile, tu ţi-ai ales avere, nu muiere. Pentru asta vei suferi toată viaţa".* Atât i-a spus. Şi aşa a fost. El îşi luase o fată bogată, cu pământ nesfârşit. Când au venit comuniştii, i-au luat şi pământul de sub casa lui. *(**Pr. Ioan Sofonea**, Sibiu)*
- Eu sunt la a doua căsătorie, binecuvântată şi aceasta de Părintele Arsenie. Când eram căsătorit cu prima soţie, l-am rugat să mijlocească ca să ne binecuvânteze bunul Dumnezeu cu copii. Apoi i-am spus că soţia avusese două sarcini extrauterine. Dânsul mi-a răspuns: *„Minte, mă, dar dacă n-a vrut să alăpteze copii, va alăpta cancer„.* Într-adevăr, a murit de tânără, cu cancer la piept. *(**Dumitru Matronea**, Sibiu)*

- Stăteam cuminte şi aşteptam să-mi vină rândul. Părintele tuna şi fulgera împotriva păcatului la creştini, iar eu mă făceam tot mai mică, pe măsură ce mă apropiam de el. Cu epitrahilul tras peste un halat, cu o căciulă pe cap şi cu pantofii încălţaţi în galoşi, Părintele Arsenie catehiza, predica, mustra şi binecuvânta, dezvăluind păcatele fiecăruia, după măsură. Am fost martora unor scene care m-au înfricoşat...

Un bărbat de vreo 50 de ani se arsese pe faţă cu azot şi era desfigurat. Dar nu pentru asta venise la Părintele, ci doar pentru a-i înmâna un modest pomelnic. Duhovnicul l-a străpuns cu privirea, după care l-am auzit spunând: *„De ce crezi tu, creştine, că te-ai ars chiar pe faţă, ca să fii respingător pentru toată lumea?”.* Bărbatul amuţise. *„Să-ţi spun eu de ce... Ţi-ai bătut joc de o fată în tinereţe, dar nu ai luat-o de nevastă. A rămas singură, până la vârsta asta şi este şi stearpă pe deasupra, fiindcă a avortat, ca să evite ruşinea unui copil fără tată, iar de atunci n-a mai putut rămâne însărcinată. Ai păcătuit şi tu, dar ai împins-o şi pe ea spre păcat! Acum plăteşti cu suferinţa asta...”.* Omul îşi plecase ochii în pământ şi plângea înfundat, cu pomelnicul uitat într-o mână.

O femeie trecută de 60 de ani, din Sâmbăta de Jos, se plângea că fiul ei s-a apucat de băut şi o bate cu lanţul de câte ori se îmbată. Părintele a ascultat-o, privind ţintă în ochii săi, apoi l-am auzit cum ridică vocea: *„Pe tine te bat de fapt cele 22 de avorturi pe care le-ai făcut! Ştii ce însemnă asta? Auzi acum: asta însemnă tot atâtea suflete care s-au dus pe lumea cealaltă fără a fi fost botezate şi nu vor putea intra în împărăţia Cerurilor din cauza ta! În schimb, tu ai strâns bani şi ţi-ai făcut ditamai cavoul, de parcă după moarte vei rămâne acolo (**L.C.**)*

- A venit un om la Părintele Arsenie. îi zice Părintele: *„Ai venit împreună cu soţia şi cu fetiţa”*. „Da”. *„Mă, dacă se duce de 7 ori la uşa cămării şi nu ştie de ce s-a dus, îşi pierde mintea. Mă, de ce nu lăsaţi copiii să vină la rând? Şi*

tu ţi-o pierzi, mă; să te laşi de băutură şi de fumat”.

Odată, o femeie însărcinată de la Sibiu s-a dus la Părintele Arsenie, la Drăgănescu. Când a văzut-o, Părintele i-a zis: *„Mă, du-te repede să nu scapi trenul”.* „Păi, Părinte, zice, eu am venit să...”. *„Nu, mă, mergi repede să nu scapi primul tren”.* Femeia a plecat supărată, gândindu-se: „De ce n-o fi vrut Părintele să vorbească cu mine?”. A ajuns în Sibiu noaptea la ora 1. Când a intrat în casă i s-a rupt apa. A dat telefon după Salvare, iar la ora 4 a născut un copil, pe care l-a botezat Ioan.

Altădată, stăteam la Sibiu, la coadă la pâine. în spatele meu s-au aşezat doi domni. Unul dintre ei zice către celălalt: «Am un prieten, Mihai, care a venit la mine plângând, spunând că are cancer. A fost la o grămadă de doctori, la Bucureşti, la Mediaş, la Cluj. Toţi i-au spus că are cancer. Eu îi zic:, Am auzit că există un om care-ţi spune de toate. Hai să mergem la el. Omul acela stă dincolo de Bucureşti, la Drăgănescu”». Atunci, mi-am dat seama că e vorba de Părintele Arsenie. Domnul din spatele meu continuă: «Când am intrat pe poartă, în curtea bisericii, văd că omul acela iese din biserică şi-mi zice: *„Hai, măi, că de când te aştept. Ai reuşit în sfârşit să-l aduci?”* şi către prietenul meu bolnav: *„Mă, să nu te mai duci la doctor, că ştii ce-ţi spune: sapa şi lopata. Mă, n-ai cancer, dar să te laşi de băutură şi de fumat. Şi să lăsaţi copiii să vină la rând”.* Acum s-a făcut sănătos; nu-l mai doare nimic, s-a lăsat de băutură şi de fumat, au copii. Vine la mine bucuros ».

S-au dus două doamne la Drăgănescu, la Părintele. Părintele o întreabă pe una dintre ele: *„Câţi ani ai? ”.* Ea zice: „33”. *„Şi câţi copii ai avut? Îţi spun eu: 32”.* Eu mă gândeam că nu putea să aibă tot câte un copil la un an, dar ea a spus apoi că făcea chiuretaje şi de 3-4 ori pe an. Pe urmă, Părintele a întrebat-o şi pe cealaltă doamnă câţi copii a avut şi i-a spus că a făcut semne la piciorul de la masă şi a ajuns până sus. Zice Părintele: *„Doi dintre ei ţi-*

au spus: «Mamă, de ce nu ne-ai lăsat să venim pe lume? Că ne făceam sfinţi...». Vezi, mă, pe ea am putut-o ierta, dar pe tine nu te iert”.

Părintele Arsenie ţinea foarte mult ca mamele să lase copiii să vină pe lume. Zicea că sfârşitul lumii vine când copiii nu se mai nasc şi când mulţi oameni vor muri înecaţi sau ca urmare a accidentelor, crimelor, fulgerelor. Multe rele vin peste noi, că noi trebuie să plătim sângele şi păcatele celor ce nu vor să ştie ce e păcatul, ale acelora care umblă în plăceri şi omoară (părinţii pe copii şi copiii pe părinţi).

Să nu ne mulţumim numai că l-am cunoscut pe Părintele Arsenie, ci să şi ascultăm ce ne-a învăţat. Să iubim pe Dumnezeu şi pe aproapele nostru, ca să-i facem o mare bucurie lui Dumnezeu. *(**Maica Glicheria**)*

- Într-o zi de joi, dimineaţa, în vara anului 1973, am ajuns la Drăgănescu. Biserica era deschisă şi nu erau credincioşi ca de obicei. Am intrat şi am sărutat icoana de la tetrapod, apoi am îngenuncheat şi am început să plâng, reproşându-mi şi zicând în gând: „De ce voi fi venit şi eu aici? Să mă vadă şi pe mine Părintele Arsenie cât de netrebnică şi păcătoasă sunt?”. Atunci am auzit o voce tunând din altar: *„Cine-i, măi, acolo, care plânge şi nu vrea să vină?*”, Neam ridicat şi ne-am îndreptat spre altar. Soţul meu, fiind preot, a intrat. Apoi, Părintele mi s-a adresat şi mie, zicând: *„Hai şi tu, să-ţi văd faţa”.* Am dat la o parte, cu sfială, perdeaua de la uşa diaconească şi l-am salutat. Părintele mi-a răspuns: *„Ai faţa luminoasă".*

Apoi a început să vină lume cu diverse probleme. Părintele ne spunea tuturor că, pentru sănătatea femeii, e bine să avem 3-4 copii. Dacă nu naştem câţi vin, păcatul cade pe cei care sunt în viaţă. Eu nu puteam să suport ca din cauza mea să sufere copiii. Având patru copii, mă gândeam că eu sunt bine... Dar când a ajuns la mine, i-am arătat o fotografie de familie cu noi doi, cei 4 copii şi mama mea. Privind-o, mi-a zis: *„Tu să mai faci un copil”.*

Am răspuns: „Dacă va vrea Dumnezeu”. Avusesem o problemă cu o sarcină care s-a oprit din evoluţie şi nu ştiam dacă voi mai putea naşte. I-am mărturisit acest lucru Părintelui şi dumnealui mi-a zis: *„Tu să trăieşti viaţă normală, fie să mori la datorie. Nici abuz, nici refuz şi viaţă curată în timpul sarcinii".* Apoi a zis: *„Ai grijă şi nu asculta sfaturile soacrei, dar cinsteşte-o ca pe o mamă”.* Mama zicea către mine, când vedea că sunt însărcinată: „Nu vedeţi cât vă e de greu? Ce veţi face când vor fi mari?”. Am reprodus şi alte argumente, dar Părintele a zis, parcă mâhnit: *„Ca să trăiţi, măi, ca să trăiţi".* Nu ştiam ce vrea să spună, atunci.

Au urmat alte încercări. Mergeam la Părintele şi el îmi repeta: *„Viaţă normală, fie să mori...”*. După alte trei opriri din evoluţie şi o sarcină moartă (înainte cu 3 zile de a se naşte) m-am dus iar la Părintele. În ziua aceea Părintele nu vorbea cu nimeni. Totuşi, cu soţul a schimbat câteva vorbe. Eu i-am sărutat mâna. Mai târziu, plângând şi rugându-mă în gând, am zis: „Ajută-mă, Părinte Arsenie...”. S-a oprit din lucru şi s-a uitat la mine. în 8 mai 1978, aud o voce în somn: *„Eşti însărcinată!”*. După vreo săptămână, mi-am dat seama că e adevărat. S-a născut al cincilea copil, o fetiţă mai voinică decât toţi. Apoi, în 1981 s-a mai născut încă o fetiţă.

Anii au trecut. Copiii cei mari au fost toţi la Părintele. învăţau foarte bine, aveau burse (bursă republicană sau bursă obişnuită). Fetele mai mici au avut burse pentru străinătate, de câte trei luni. Mama a trăit 92 de ani. Până să moară, zicea tot timpul: „Am văzut puterea lui Dumnezeu”. Adică, toţi copiii mei au ajuns bine: fata cea mare, profesoară; o fată medic; băieţii, unul preot locotenent colonel şi celălalt arhiereu; o fată, cadru universitar şi ultima născută, încă studentă.

În anul 2001, înainte ca cel de-al şaselea copil să-şi termine studiile, soţul meu a fost victima unui atac de cord foarte grav. Doctorii nu i-au mai acordat nicio şansă de

supravieţuire. În disperarea mea, am strigat şi la Părintele Arsenie, spunându-i: „Părinte Arsenie, eu te-am ascultat şi am făcut cum ai zis, acum ce fac? Ajută-mă!”. Minunea s-a întâmplat. Soţul a fost salvat. Dumnezeu ne-a miluit pentru sfaturile şi rugăciunile Părintelui Arsenie. *(**Emilia Şpan**, Sibiu*)

- Când a venit mama prima dată de la Părintele, de la Drăgănescu, era plină de bucurie: găsise Calea. Găsise un om care voia să facă ceva pentru ea, pentru noi şi pentru casa noastră, un om dispus să ne înveţe şi să ne ajute să facem voia lui Dumnezeu. Mama voia să se elibereze de tot răul din lumea aceasta. A mers şi cu tata la Drăgănescu. Văzându-1, Părintele i-a spus mamei: *„Da, l-ai adus şi pe el*”. L-a iubit Părintele pe tata, deşi, în vremea aceea, tata era un om fără răbdare. Îmi povestea mama că Părintele avea puterea să scoată tot duhul rău din om După ce mergeau la Părintele, se simţeau eliberaţi, bucuroşi, liniştiţi.

Mama a spus să mergem şi noi (eu şi soţul meu) la Părintele. I-am spus că noi nu avem probleme. Totuşi, era ceva care mă îngrijora şi anume cum să-mi împac eu viaţa conjugală, în aşa fel încât să nu ajung să săvârşesc un păcat mare, cum este avortul.

Ajungând în biserică, am văzut că oamenii aşteptau să dea pomelnice sau să se înscrie pentru a putea vorbi în ordine, în ţâţă fiind părintele Bunescu. M-am aşezat şi eu la rând şi soţul meu a mers la intrarea în biserică ca să cumpere lumânări. Părintele Bunescu s-a dus la el şi i-a spus că Părintele Arsenie ne aşteaptă în faţă, la strană. Sunt momente în viaţă când timpul stă parcă în loc, când nu mai e nimic înjur, când mintea e înălţată şi desprinsă de cotidian şi doar bucuria şi liniştea te învăluie.

Minunat lucru ne vorbea Părintele Arsenie despre ceea ce cugetam în tren. Noi trebuie să lăsăm să împlinească Dumnezeu mila Sa cu noi. Să lăsăm să se nască copiii, să nu recurgem la practici pe care, noi fiind

asistenţi medicali, le cunoşteam bine. Şi ne-a exemplificat mijloacele „anticoncepţionale” din vremea aceea. Asemenea unui medic desăvârşit, ne-a explicat fiecare metodă la ce patologie duce, dintre bolile expuse cea mai gravă fiind cancerul. De asemenea, ne-a spus că lipsa unor relaţii normale în familie duce la starea de nervozitate, tulburări psiho-afective, dereglări endocrine sau legături extraconjugale.

Iar ca un preot desăvârşit, ne-a explica faptul că avortul este un marc păcat şi că, odată făcut, vom suferi prin copiii pe care îi avem, prin boli şi neputinţe, ca să ne dăm seama de păcatul săvârşit. Ne priveau doi ochi albaştri, senini; Părintele ne vorbea cu o voce blândă, caldă. I-am sărutat mâna care ne-a binecuvântat, care ne-a mângâiat sufletul. Eram cei mai fericiţi.

A doua oară când l-am căutat, eram însoţită de tatăl meu. Când Părintele s-a oprit în faţa mea, deşi biserica era plină de oameni, aveam aceeaşi nelinişte, pe care am mărturisit-o cu glas tare: *„Cum să fac să nu am prea mulţi copii?”.* Era glasul lumii în cuvintele mele. Probabil mă îngrijora să fac voia lumii, să fiu în rând cu lumea, dar nici să nu greşesc, să nu supăr pe Dumnezeu. Vorbele mele au fost ca un tunet pe cer senin pentru femeile din biserică, pentru tata; probabil ştiam asta, dar în faţa Părintelui nu eram doar cu mintea, eram şi cu sufletul. În faţa Părintelui nu puteai să măsluieşti lucrurile, să le „îmbrobodeşti” şi să pară altfel decât sunt. Probabil aşa vom răspunde şi în faţa lui Dumnezeu – păcatele vor fi descoperite, nu învăluite în aburul minciunii. Cât s-a mai mâhnit Părintele auzindu-mă! Mama mi-a zis: „Cum ai putut să spui aşa ceva?” şi toată lumea a auzit: *„Dacă mai fii în suflet grija asta, nici să nu mai vii la mine. Dacă s-ar mai întâmpla să gândeşti aşa, o să fii ca o mamă criminală, o să fii în stare să ucizi. Nu vrei copii, trăiţi ca fraţii”.*

Am ieşit supărată de acolo, dar nu eram supărată pe Părintele. Oare ce ne stăpâneşte mintea şi voia şi de ce nu

am putut primi cu tot sufletul şi fiinţa mea cuvintele spuse când l-am întâlnit prima dată pe Părintele? Cum am putut trăi cu neliniştea aceea atâţia ani? Câtă rătăcire stăpâneşte lumea şi pe fiecare om, dacă nu se lasă deplin în voia lui Dumnezeu şi dacă se abate de la „Cărarea împărăţiei”.

Am plecat, totuşi, gândind că nu trebuia altceva, decât să privesc în sufletul meu şi să văd cât îmi sunt de dragi copiii mici. Câtă durere e să ucizi lucrul cel mai minunat de pe lumea aceasta, cel mai frumos şi desăvârşit dar al lui Dumnezeu – copilul, viaţa. Nimic nu se aseamănă cu o fiinţă nou născută. Nimic nu schimbă viaţa omului atât de mult ca momentul când se naşte un copil, *(**o credincioasă**, Sibiu)*

- Odată, am plecat spre Drăgănescu în pantaloni, crezând că e un lucru bun şi gândindu-mă că am să mă schimb în fustă înainte de a da ochii cu Părintele. Când am ajuns la Drăgănescu, am făcut ceea ce îmi propusesem, în spatele bisericii. Apoi am intrat în biserică, unde era foarte multă lume. După câteva minute, Părintele s-a întors şi a spus: *„Mă, a mers un bărbat după biserică; aştept să intre, dar nu mai apare. Unde-o fi?”.* De atunci n-am mai îmbrăcat pantaloni.

Tot legat de pantaloni, o doamnă l-a întrebat odată pe Părintele dacă, în caz de neputinţă, poate purta pantaloni. Părintele i-a spus că poate purta, dar numai pe sub fustă.

Referindu-se la căsătorie, Părintele a spus că fiecare sac îşi găseşte petecul lui. Şi mai zicea Părintele: *„Nu creşteţi câini; creşteţi copii care nu au părinţi”. (**o altă credincioasă**, Sibiu)*

- Părintele a făcut Sfânta Liturghie intr-o duminică la Sălişte. La sfârşit a miruit. A trecut prin faţa lui o doamnă cu fetiţa în braţe. Părintele Arsenie îi zice: *„N-ai răbdat până nu te-ai culcat cu bărbatu-tău azi noapte. Du-te, du-te*”. Şi a miruit numai fetiţa.

În biserică la Drăgănescu, o cetăţeancă îi spune

Părintelui: „Părinte, băiatul meu are 38 de ani şi nu se poate însura. Părintele i-a zis: *„E şi normal! Doar pe ceilalţi copii i-aţi trimis pe apa sâmbetei, iar acum familia voastră se stinge. De aceea băiatul nu se poate însura*”. *(**Silvia Pătrucean**, Sibiu)*

• Despre fetele tinere, Părintele Arsenie spunea că ”*trebuie să se mărite, însă mai uşor se mântuieşte un bărbat, decât se mărită fericit o fată”.* Mie îmi argumenta avantajele vieţii de căsnicie, dar atunci nu l-am înţeles... *(**Pr. Victor Bunea**, Sibiu)*

• Prima mea întâlnire cu Părintele a fost la Drăgănescu. Biserica era plină de lume. Se sta la rând; Părintele vorbea cu fiecare persoană, dar puţin; după ce vorbea cu tine, ieşeai afară, căci lumea venea continuu.

Eram căsătorită şi aveam doi copii. Soţul bea mult. Era gras şi roşu. Când m-a văzut, Părintele a spus: *„Tu ai să rămâi văduvă”.* M-am cutremurat şi nu am mai putut zice nicio vorbă. M-am întors acasă, fără să spun nimic soţului şi copiilor. Mă gândeam că soţul va păţi ceva la serviciu. Dar nu! A tot băut şi a făcut ciroză la ficat. A murit după ce s-a pensionat de boală. La 32 de ani am rămas singură cu doi copii.

La o altă întâlnire cu Părintele, l-am întrebat ce să fac: să mă mai căsătoresc sau nu? Mi-a spus că dacă mă recăsătoresc vin alte necazuri. Am hotărât să nu mă mai căsătoresc. *(**Maria Burs**, Ucea de Sus)*

• Pe Părintele Arsenie l-am cunoscut prima dată la Drăgănescu, unde picta în biserică. Mai întâi, a vorbit cu soţia despre boli, cum că toate bolile pe care le are sunt din cauza nervilor. I-a zis că femeile rămân sănătoase prin naşterea de copii, iar cele care nu au încă copii sau nu au destui copii, se îmbolnăvesc de nervi şi le doare capul, de nu are nimeni ce să le mai facă. Ne-am dus acasă şi, în aproximativ o lună de zile, tot timpul îmi venea să plâng şi simţeam o mângâiere, o bucurie şi o pace în suflet, de nu se poate spune cuiva, în cuvinte. La fel a fost şi cu soţia.

Eu, din momentul acela şi până la plecarea lui la cele veşnice, m-am dus mereu la dânsul. îmi făceam drum şi doream ca măcar să îl văd şi după aceea să plec acasă.

În timpul cât am fost în biserică, un om s-a dus la Părintele Arsenie şi a zis: „Părinte, am un băiat care vorbeşte cu o fată şi eu aş vrea să nu se ia”. Părintele a zis: *"Mă, tu eşti o pacoste pe capul femeii tale. Tu trebuia să ai şapte copii şi nu ai decât doi. Să ştii că, cu aceştia doi, s-ar putea să ajungi la bătaie şi să fie mai iuţi de mână decât tine. Aceştia doi se răzbună pe ceilalţi fraţi pe care nu i-ai făcut. Tu nu mergi la biserică şi dacă ţi-ar fi spus preotul vostru ce ţi-am spus eu, l-ai fi bătut. Dar mie nu mi-e frică de tine şi ţi-aş spune şi mai multe, dar s-ar putea să mai fie aici de la tine din sat, şi să-ţi auzi vorbe". (**Gheorghe Morar,** Ucea de Sus)*

- Odată, Părintele era în biserica de la Drăgănescu şi vorbea cu lumea. îl chema pe fiecare aproape de dânsul şi îi zicea păcatele în auzul tuturor. L-a întrebat pe un bărbat de 46 de ani, cu femeia bolnavă: *„Câţi copii aveţi, mă?*”. Omul a zis că are 3 copii. *„Şi ceilalţi unde-s, mă? Ori i-aţi aruncat pe gârlă?”.* Omul i-a spus că n-a aruncat niciun copil pe gârlă. *„Şi atunci* – zice Părintele – *atunci unde sunt ceilalţi? Ştiu că nu i-aţi înecai în gârlă, dar i-aţi „aruncat” aşa cum faceţi voi. Uite ce-ţi spun. Du-te şi lămureşte-ţi femeia să mai facă încă un copil şi nu va mai fi bolnavă. Dacă va mai da naştere încă unui copil, vă va ierta Dumnezeu o parte din păcate, dar să ştiţi că vă mai rămân multe păcate. Ai înţeles, mă?”*. „Am înţeles Părinte” – a zis omul. *(**Matei Biliboacă,** Săvăstreni)*
- Odată, Părintele Arsenie i-a spus unui tânăr care venise la el: *„Dacă vrei să mai faci o facultate, promite-i lui Dumnezeu că nu vei lua şpagă de la nimeni. Şi să mai laşi femeile. Atunci îţi va mai reveni vederea, că văd că porţi ochelari, şi vei reuşi să ajungi doctor”. (**Matei Biliboacă,** Săvăstreni*)
- Mă bucur cât voi trăi că l-am cunoscut pe Părintele

Arsenie, reuşind prin aceasta să-mi menţin credinţa şi să mi-o întăresc. Eram bolnavă şi slăbită [n. n.: din cauza avorturilor făcute sub ameninţările soacrei] şi am fost pentru un sfat la Maica Teoctista, care zăcea la pat, în Voila (răbda multă durere, fiind bolnavă cu coloana vertebrală şi auzind un sunet insuportabil în cap). Ea m-a îndrumat să merg la Părintele Arsenie, la Drăgănescu. Când am ajuns la Drăgănescu, Părintele era în curtea bisericii cu mai mulţi creştini. Le ştia păcatele la fiecare şi-i îndruma cum să o ia pe calea cea bună, să se lase de păcate. Când mi-a venit rândul, ştiind de ce sunt acolo, mi-a zis: *„Unde-s ceilalţi?”.* I-am spus: *„Părinte, sunt pierdută*” şi cu lacrimi în ochi l-am rugat să-mi ajute să-mi cresc copiii şi în starea în care mă aflam. Mi-a spus că nu sunt pierdută, că trebuie să-mi duc crucea, dându-mi porunca să merg cât mai des sub patrafir. A doua oară când am mers la Drăgănescu aveam 32 de ani. Mi-a zis să mai fac un copil: *„Cu greu, o să mai ai un copil”.* Aşa a fost. După ce am rămas însărcinată am mers iar la dânsul şi mi-a zis să stau sub supravegherea medicilor. La naştere, însă, n-am avut niciun medic. Surorile se agitau, iar eu mi-am văzut moartea cu ochii. Am născut greu, prin declanşare de sarcină, o fetiţă care, din cauza surorilor care au tras de ea, nu putea mişca mânuţa dreaptă. Am fost cu ea la doctori la Bucureşti, iar aceştia mi-au spus că mânuţa nu se mai poate reface şi că va rămâne cu ea aşa (nemişcată şi mai scurtă). Atunci, o soră a mea, Nela, a mers la Părintele Arsenie şi mi-a adus mir de la Sfântul Maslu. Am uns fetiţa mereu cu mir şi m-am rugat cu lacrimi la Dumnezeu şi – minune – într-o bună zi fetiţa şi-a mişcat mânuţa. Am fost cu ea la control la doctorii din Bucureşti, care au rămas uimiţi, zicând: *„Numai printr-o minune dumnezeiască s-a putut vindeca*”. Eu mulţumesc lui Dumnezeu, Măicuţei Sfinte şi Părintelui Arsenie, care m-au ajutat şi mă ajută.

De multe ori am fost la Părintele Arsenie cu surorile

mele şi de câte ori mergeam, veneam de acolo cu o linişte sufletească şi cu o putere pe care nu le pot descrie. Ne încărcăm cu o putere care ne ajuta să ne ducem crucea. (***Viorica Farcaş**,* 48 ani, Voila)

- ***Câteva din sfaturile Părintelui Arsenie:***

Dacă ai ajuns la căsătorie, ia aminte ce faci. Căsătoria a doua de obicei este mai rea ca prima.

Decât fuga de riscurile eredităţii şi decât feririle de a avea copii, mai bine moartea la datorie.

Nu este bine să te bagi în căsătoria cuiva.

În vremurile de pe urmă se vor scula copiii asupra părinţilor de a-i ucide şi părinţii asupra copiilor de a-i ucide. (***Maria Matronea**, Sibiu)*

„Judecata de Apoi” şi
„Calea Vieţii şi calea morţii”
în pictura Părintelui Arsenie Boca

- *Scena „Dreptului Judecător”* este reprezentată astfel: Mântuitorul Iisus Hristos se află pe scaunul de judecată, iar de o parte şi de alta sunt Maica Domnului şi Sfântul Ioan Botezătorul. Icoana acesta se numeşte Deisis... Dar cum ajungem noi la judecată? Şi mai ales, care e cea mai apropiată judecată? Pentru că sunt două judecăţi: judecata particulară şi judecata finală, obştească, de la sfârşitul veacurilor. Părintele a transpus, de fapt, *scena* ***„judecăţii particulare”.***

Şi a pornit de la începutul începutului! Când vrem să facem început de drum spre Hristos, noi trebuie să fim într-o stare de pocăinţă, trebuie să ne mărturisim nimicnicia noastră, să curăţim impurităţile care ne îngreuiază şi să mergem spre Hristos. Deci, prima scenă e *scena Spovedaniei.* Este o scenă vizionară; e ca şi cum ai

visa lucrarea sfântă care se produce în actul Spovedaniei. Cel care se spovedeşte stă în genunchi m faţa Sfântului Altar, a iconostasului, şi citeşte o jalbă mare de păcate. Preotul îi dă binecuvântare şi pune mâinile pe capul lui, iar Hristos din icoana împărătească îi dă iertare păcatelor. Lucrarea aceasta, binecuvântarea lui Hristos, este împlinită de slujitorul lui Hristos, adică de înger – în uşile împărăteşti stă un înger care ia jalba, o primeşte şi şterge cu buretele toate păcatele mărturisite, astfel încât jalba apare curată.

Iată, jalba păcatelor devine curată şi ea este dusă, în planul al doilea, în *balanţa Dreptului Judecător.* Balanţa aceasta e ţinută de un deget, de o mână care ţine sufletele, mâna care ţine sânul lui Avraam. Dar sufletul este pus acolo, în faţa judecăţii, într-o întruchipare stranie, fiind înfăţişat speriat, îngrozit, pentru că în registrul următor este *scena infernului,* unde vedem că diavolii abia aşteaptă ca sufletul să iasă din trup şi să-l prindă. Atâta timp cât sufletul mai este în trup, noi nu putem vedea duhurile; numai părinţii trăitori, cei care au ajuns la o viaţă înduhovnicită pot vedea duhurile. Deci, văzând lupta aceasta extraordinară, sufletul stă îngrozit.

Deci, apare balanţa. Demonii se prind de balanţa păcatelor să o tragă în jos, dar dacă jalba este curată, păcatele sunt uşoare, iar faptele, puţinele fapte bune pe care le facem noi, trag în balanţă şi atunci, sufletul merge în *rai.*

Iată o transpunere extraordinară a acestei lucrări spirituale, care e de fapt viaţa noastră. Dacă ar trebui să precizăm care sunt metodele câştigării vieţii veşnice, n-am putea să spunem altceva decât ceea ce am primit de la Botez, adică: curăţia, nevinovăţia pruncieI, haina curată (pe care însă am întinat-o cu păcatele noastre). Deoarece Botezul nu se repetă, avem totuşi un al doilea „botez” – botezul lacrimilor – care ne dă posibilitatea să ne unim iarăşi cu Hristos, să ne împărtăşim cu Hristos. Luându-L

pe Hristos în noi, trăind bucuria învierii, noi, cei păcătoşi, suntem martorii învierii, suntem cei care îl propovăduim pe Hristos prin viaţa noastră.

Pictura Părintelui a fost o pictură vizionară! A creat ceva ce iese din canonul obişnuit, din rânduiala obişnuită; a creat nişte compoziţii. Noi suntem obişnuiţi să vedem numai scene clasice: sfinţi, portrete, medalioane de sfinţi, dar Părintele creează două scene mari: *scena „Nunţii fiului de împărat”* – o scenă care cuprinde multe taine în sine – şi *scena „Calea Vieţii şi calea morţii”.*

Fiul de împărat este Hristos împăratul. Ca să ajungem la Nuntă, putem merge pe două căi (n.n.: două căi ale Vieţii): prin calea obişnuită, a creştinului obişnuit, şi prin mucenicie – calea cea mai grea, calea directă. într-o parte se arată moartea creştinului, adică exact ce spunem noi la Sfânta Liturghie: să ne dea Dumnezeu sfârşit creştinesc vieţii noastre, fără durere, neruşinat, în pace... Se arată acolo, în scenă, moartea unui călugăr evlavios. În partea cealaltă este mucenicia, calea cea mai grea, calea directă. Şi pentru ca Părintele să reprezinte calea muceniciei, este prezentată acolo scena mucenicilor care au murit în Sevastia. Interesantă este imaginea centrată pe o cunună primită din cer pentru cel de-al patruzecilea mucenic, care s-a lepădat, iar locul lui a fost preluat de un ostaş roman. Ostaşul roman, văzând că Cerul i-a încununat pe aceşti oameni aruncaţi în iezer, în gheaţă, s-a dezbrăcat şi i-a luat locul pentru a primi şi el cunună.

Ca să ajungem la Nuntă trebuie să trecem prin *Cartea Vieţii,* pentru că la masa împăratului se află Cartea Vieţii, iar jos, pe faţa de masă, se află toate *scenele istoriei mântuirii de la creaţie până la a doua venire, până la sfârşitul lumii.* Viaţa creştină e o viaţă de sfinţenie, e şansa de a gusta aici, pe pământ, bunătăţile care ni se vor da deplin m împărăţia Cerurilor. Deci, Euharistia este, într-adevăr, şansa vieţii noastre.

Cea mai apropiată de zbuciumul nostru, de viaţa

noastră cotidiană, este scena intitulată: *Calea Vieţii şi calea morţii.* în literatura bisericească au existat multe scrieri cu acest titlu: calea Vieţii e calea creştină şi calea morţii e calea iadului. Imaginaţi-vă un pătrat despărţit printr-o diagonală: partea de sus e calea Vieţii şi partea de jos e calea morţii. Calea Vieţii arată un urcuş, calea morţii e un coborâş spre infern. Calea Vieţii este deschisă de imaginea răstignirii Mântuitorului Iisus Hristos.

Se vorbeşte în Teologie de semnificaţia aceasta a răstignirii cu braţele întinse, ca semn al iubirii; Hristos, din iubire totală, s-a dăruit pentru noi. Dar mâna dreaptă a lui Hristos este smulsă de pe cruce şi întinsă spre noi cu chemarea: *„Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi*”.

Iată că există în permanenţă un apel al lui Dumnezeu către noi, există o chemare sfântă pe care noi trebuie să o ascultăm, să o auzim şi să o recepţionăm, dar şi să răspundem la ea. Dacă nu răspundem, deşi auzim, suntem surzi. Cum se poate ajunge la calea Vieţii? Se arată un model: deasupra ei, mult mai sus, apare chipul răstignirii unui călugăr. El este pe axa aceasta diagonală. El stă într-adevăr pe o temelie care e Hristos. împrejurul călugărului sunt nişte demoni însă. Demonul e atât de urât şi atât de înverşunat... (înjură şi spune: „Ticălosule, dă-te jos de pe cruce! De ce te răstigneşti?”) pentru că această fiinţă umană stă răstignită cu două lumânări în mână, pe o cruce, fără să aibă piroanele bătute în mâini. Lumânările reprezintă *dragostea şi smerenia pe care demonii nu o au.* De aceea, demonii sunt înfuriaţi pe „călcarea voii” pe care o are călugărul.

Dar, mai importantă pentru noi, mai sugestivă, este partea a doua – ***calea morţii.*** Nu ca să ne îngrozim, ci profilactic, să ne păzim. Sunt desenate acolo, deasupra, foarte multe globuri (19). Părintele le numea gogoşi sau minciuni ale diavolului şi pe fiecare dintre ele scrie câte ceva. Una care se potriveşte foarte bine tinerilor este la centru. Diavolul îi spune tânărului să nu se ducă acum la

biserică, să nu se pocăiască acum, căci e tânăr, are timp atunci când va fi bătrân. Nu spune „Nu crede în Dumnezeu”. Astfel, este cea mai abilă şi mai vicleană amăgire. Poţi să crezi în Dumnezeu, poţi să faci ce vrei, dar nu acum. Lasă, că ai timp; acum du-te la discotecă, petreceţi de sărbători. O altă minciună a diavolului, care de fapt este o avertizare – chiar deasupra, scrie: „Ziceţi că nu sunteţi răi? Aţi auzit vreodată ca un drac să-şi vândă fratele?”. Apoi, iarăşi la îndemâna tinerilor: „Vând yoga, vând spiritism...”, toate aceste filosofii şi practici orientale care fac azi ravagii printre unii tineri, tineri care n-au ştiut ce-i metania, n-au cunoscut ce-i rugăciunea, căci metania-i mai mult decât un exerciţiu yoga, mai mult decât o lucrare din aceasta de concentrare. Trăirea în Hristos, concentrarea în rugăciune, îţi oferă într-adevăr şansa eliberării tale. Sunt foarte multe gogoşi din acestea, minciuni din acestea, ispite din acestea, cărora trebuie să le facem faţă.

Mai jos, în schimb, iarăşi vizionar, Părintele a pus doi dintre cei care au pus temelia acestui sistem diabolic, de a guverna fără Dumnezeu, de a face iubirea fără Dumnezeu. Sistemul comunist nu a însemnat altceva decât altruism fără Dumnezeu, adică fac bine numai eu; eu vreau să fiu cel care împărtăşesc dreptatea. A fost înlocuirea lui Dumnezeu cu omul şi omul acela a devenit dictator. Sunt puşi doi în costum de proletar, fără nume; nu le-a scris numele pentru că era în mare pericol; biserica putea fi dărâmată. Au fost Nietzsche şi Renan? I-a trecut acolo şi pe marii teologi. Mai sunt şi alţii care pot fi descifraţi într-o luptă. Infernul e reprezentat ca un război. Cu mitraliere care mai de care mai sofisticate, iar jos scrie că într-adevăr aşa se va distruge pământul. Omul va distruge pământul prin lucrarea aceasta pe care o va face diavolul.

{N.red.: Alte „gogoşi” (şoapte ale diavolilor):

— *Citiţi Biblia cum vă taie capul, că şi noi o ştim pe*

dinafară, şi „sfinţi” în fantezie vă vom face!

— Nu vă mai trebuie minte, vă teleghidăm noi la toate nebuniile. — – Veniţi la noi, căci vă dăm aşa o libertate încât vă puteţi şi... sinucide!

— Nu este diavol, nu este suflet, nu este Dumnezeu, totul este biochimie.

— Ştiinţa are ultimul cuvânt.

— Adevărul? Stafia filosofilor. In vino veritas.

— Totul e minciună. Şi minciuna... asta-i adevărul.

— Aici pe pământ e raiul şi iadul. Drogul deschide uşile raiului şi porţile balamucului.

— De fricoşi ce sunteţi vă rugaţi şi lui Dumnezeu, dar ştiţi că în inima smeritului şade dracu greceşte. Aşa că nu vă stricaţi nici cu noi.

— Vindem yoga, teozofie, spiritism, magie.

— Cultul lui satan. Eu sunt Wotan, Mamona, Priap. Iar cei ce mă urmaţi sunteţi fiii mei.

— Onirismul

— Artele absurdului

— Cu frumuseţea luaţi-o după noi... urâtelor! [femeile desfrânate, mândre].

— *„Eul” e dumnezeul omului. Numai lui să i te închini.*

— Arie ereziarhul: Hristos este făptură.

— Bultman: Iar eu cu Bălă l-am demitizat.

— [Renan şi Nietzsche] :

— *Ţi-am spus să fii pe pace. Oamenii L-au creat pe Dumnezeu.*

— *Iar eu L-am omorât.*

— Eu sunt marea vieţii. Veniţi la mine, că pe toţi vă înec; altfel la ce mai trăiţi?

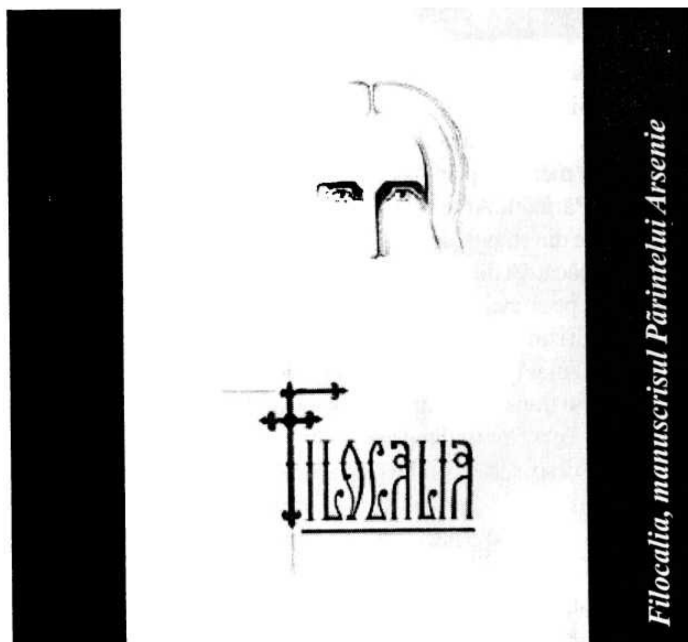
“Gogoșile” se termină cu concluzia la care trebuie omul să ia aminte: „***Fărădelegile atrag pustiirea pe pământ***”}

Ca îndemn pentru tineri, vreau să spun să nu vă opriţi la jumătatea drumului. Aţi primit Botezul, Mirungerea şi Euharistia, aţi ajuns odată până la poarta Raiului, dar prin păcatele făcute v-aţi îndepărtat de poarta Raiului. încercaţi mereu să bateţi la această poartă, încercaţi să trăiţi Sfânta Liturghie împreună cu Hristos şi atunci Treimea împlinită prin împărtăşanie vă va da tot ceea ce aveţi nevoie, căci dacă-L avem pe Hristos, nu ne mai trebuie altceva. Să vă adune la biserică nu dorinţa de a vă ajuta Dumnezeu la examene etc., ci să ne aducă la biserică foamea şi setea după Hristos!

Calea Vieţii este chemarea lui Hristos. Hristos vine şi spune: „Veniţi la Mine”, iar în scena respectivă este arătat răspunsul pe care-l dă omul. în privinţa aceasta este luată ca model chemarea la nuntă. Au fost mulţi invitaţi şi au început să se scuze: unul că, „Mi-am luat boi şi nu pot să vin”, altul că „Mi-am luat ţarină şi mă duc s-o văd”, altul şi-a luat soţie... Dacă încercăm să pătrundem mai adânc, e ceva vizionar acolo: un fotoliu care are în faţa lui un aparat: „videotelefon” – poţi vorbi cu cineva la telefon şi să vezi persoana respectivă. Deasupra sunt nişte antene mari parabolice. Deci, **răspunsul omului este că nu are timp, e prea ocupat.** Acesta e răspunsul pe care-1 dăm noi, sugerat în imagine. S-a gândit părintele şi la posibilitatea aceasta a transmiterii, a primirii bisericii în casa ta! Auzi la radio, vezi la televizor toată Sfânta Liturghie... Dar sacrul nu se transmite prin imagini.

(Pr. Prof. Liviu Streza, *Sibiu, 1992 – acum* ***Î.P.S. Laurenţiu Streza, Mitropolitul Ardealului)***

•

- Fostul mitropolit Nicolae Bălan l-a trimis cu bursă la Academia de Arte frumoase din Bucureşti, unde a făcut studii deosebite cu profesorul Costin Petrescu. Acesta i-a încredinţat pictarea scenei cu Mihai Viteazul, la Ateneul Român. Cine vrea să se convingă că, în urma acestor studii, Părintele Arsenie n-a pus în fresca de pe pereţii bisericilor la care a pictat doar scene şi compoziţii creştine remarcabile, ci a sesizat, în linii şi culori, adevăruri vii şi luminoase ale vieţii harice, cum puţine s-au realizat la noi, acela n-are decât să cerceteze pictura bisericească din Drăgănescu (Ilfov), ca să nu mai vorbim atâtea lucrări de coloristică şi de modelaj cunoscute atât la Sâmbăta, cât şi la Prislop. Nu trebuie uitate nici copertele minunate ale primelor patru volume ale Filocalici şi ale Vieţii în Hristos. ***(Pr. Prof Teodor Bodogae*** – în “Telegraful Român”, nr. 2-4,1990)

- Îmi aduc aminte că odată, la Drăgănescu, am avut deosebita plăcere să-i fiu Părintelui ucenic de o zi, dându-i la mână pensulele şi culorile. într-o pauză de lucru, am coborât de pe schelă şi am început să mergem prin biserică, pe lângă pereţii deja pictaţi ai naosului. Părintele Arsenie îmi explica semnificaţia fiecărei scene. Pe peretele din stânga, în interior, era gura de foc a iadului în care alunecau păcătoşi de tot felul, printre care şi un teolog occidental, Bultmann, pe atunci în mare vogă în Occident, teolog care susţinea că a demitizat Biblia. Semnificativ este faptul că învierea Mântuitorului stă aşezată imediat lângă scena iadului, în direcţia spre altar. Trupul transparent al lui Iisus înviat depăşeşte pictural toate canoanele erminiilor tradiţionale.

Ne-am despărţit cu gândul şi cu promisiunea de a ne mai revedea. De două ori am mai mers la Drăgănescu, o dată prin 1982-1983, şi o dată cu un mesaj din partea Î.P.S

Mitropolit Antonie Plămădeală, care dorea să-l găzduiască pe Părintele la Sibiu. însă, nu l-am mai văzut în viaţa aceasta pământească. Se retrăsese în întregime din lume. *(**Pr. Victor Bunea,** Sibiu)*

- M-am dus la Părintele Arsenie, la Drăgănescu, şi i-am cerut o explicaţie la o pictură din partea stângă, de la intrare, pictură care se numeşte ”Calea contemplaţiei şi a nevoinţelor cu dreaptă socoteală”. Dânsul mi-a răspuns: *„Mă, măcar de m-ar întreba mulţi de asta”* şi, arătându-mi pictura, a zis: *„Dacă ţii aceste două făclii ridicate în sus – dragostea şi smerenia – te mântuieşti”. (**Gheorghe Morar**, Ucea de Sus)*
- La înmormântarea Părintelui Arsenie, părintele Bunescu a spus în predică: „Doctor nu ai fost, dar veneau doctorii să-ţi ceară indicaţii; inginer nu ai fost, dar veneau inginerii să le dai indicaţii. Pictura pe care ai făcut-o la Drăgănescu o să fie unică în lume”.

Părintele a scris acolo [pe pictura de la Drăgănescu]: *„Nu va avea omul pace pe pământ, câtă vreme nu va avea pace cu Dumnezeu”.* Un suflet – pe care l-a pictat acolo – mergea înspre Rai şi i-a ieşit Satana înainte şi i-a zis: *„Nu veţi intra în împărăţia în care n-aţi trăit de pe pământ*”. *(**Nicolae Streza**, Făgăraş)*

Nunta din Cana Galileii - Biserica Drăgănescu

Despre darurile şi sfinţenia Părintelui

- Odată, mergând la Bucureşti, la nişte unchi de-ai mei, am vrut să-i duc pe aceştia la Părintele pentru nişte necazuri de-ale lor. Le-am spus ceva despre Părintele şi nu ştiu cum s-a făcut, dar acele fraze mi-au rămas întipărite în memorie. A doua zi, mergând la dânsul, Părintele mi-a redat cuvânt cu cuvânt, tot ce am spus în seara precedentă. Am rămas mută de uimire. Am căutat să mă uit în ochii Părintelui, dar nu am putut, pentru că ochii îi luminau atât de tare, încât nu-l puteam privi, aşa cum nu poţi privi nici soarele.

Odată, un unchi de-al meu a călătorit în tren, împreună cu Părintele. Au discutat ei de una, de alta, dar unchiul meu nu ştia cine este. Când au ajuns la destinaţie, Părintele i-a spus: *„Hai să coborâm, măi Petre!”.* Unchiul meu a rămas uimit. Cum de ştia Părintele cum îl cheamă? Mai mult, după ce au coborât, Părintele i-a spus că, în curând, soţia sa va cădea bolnavă la pat, dar că el, cum va vedea aceasta, să vină cu ea la dânsul, că de nu, femeia va

zace 21 de ani pe pat. Când s-a îmbolnăvit, unchiul meu nu l-a putut căuta pe Părintele, iar soţia lui a zăcut 21 de ani pe pat, paralizată.

Părintele Arsenie ştia totul despre tine: cum te cheamă, de unde eşti, ce gândeşti, ce ai făcut, ce vei face. Ştia totul despre neamul tău, de unde ţi se trage cutare sau cutare, de la care bunic sau străbunic. Ştia tot-tot. În timpul vieţii, a fost un sfânt, aşa cum este şi acum. Îmi pare tare rău că am stat lângă un sfânt, că am vorbit cu un sfânt, dar că nu am realizat suficient acest lucru la momentul respectiv. Trebuia să-l fi ascultat întru totul, să-i fi urmat poveţele şi sfaturile referitoare la familia mea sau sfaturile date celorlalţi, căci toate sfaturile şi poveţele pentru alţii mi se potriveau şi mie. (***Maria Georgeta Stanciu,*** *Sibiu)*

- Pe atunci eram tânără şi mă dusesem la Părintele să-i mărturisesc dorinţa de a avea un copil, deşi medicii îmi spuseseră să-mi iau gândul de la aşa ceva, fiindcă suferеam de o boală. Abia m-am căsătorit şi ţineam foarte mult să devin mamă. înainte de-a apuca să deschid gura, Părintele Arsenie m-a întrebat: *„De ce te-ai dus la doi doctori?*”. Deşi fusesem martoră la scenele petrecute înaintea mea cu alţi creştini, parcă tot nu-mi venea să cred! Părintele a continuat blând: *„Ţine-te de un singur doctor, primul, acesta e mai bun, şi nu mai lua atâtea medicamente. Mergi doar la băi termale. Tu ai avut o răceală la* 7 *ani, dar o să treacă totul. abia te-ai cununat, aşa că fii încrezătoare. Peste câţiva ani ai să naşti o fetiţă blondă, de toată frumuseţea, care îţi va aduce multe bucurii în viaţă. Acum, dă-mi plicul din geantă. Numai banii ăştia îi primesc pe ziua de azi, pentru pomelnicul pe care mi l-ai adus de la consăteana ta, fiindcă sunt trimişi cu mare credinţă şi nefericire*”. În acea clipă am început să plâng. Tremuram din tot trupul. Într-adevăr, aveam la mine un plic cu o hârtie

de 100 de lei şi un pomelnic, de la Năstuca Muştină, o fată foarte amărâtă de la noi din sat. Era handicapată, vorbea gângav, se cocoşase şi părea îmbătrânită înainte de vreme, de aceea noi îi şi spuneam „Tuca babii”. Trăia de pe o zi pe alta, mai mult din mila celorlalţi. Când a auzit că plec în pelerinaj să-l întâlnesc pe Părintele Arsenie Boca, mi-a dat ultimii bani pe care îi mai avea în casă şi mi-a dictat un pomelnic cu toţi morţii ei dragi, pe care şi-i mai amintea. Eu am insistat să-şi păstreze banii, spunându-i că îi voi plăti eu pomelnicul, însă ea nu a vrut în ruptul capului. După ce am ajuns la Părintele Arsenie şi m-am aşezat la rând în biserică, am observat că el îi mustra pe cei care încercau să îl plătească, fie şi sub formă de danii. Le spunea*: ”Daţi la săraci, nu mie!”.* Atunci m-am simţit ruşinată şi am ascuns plicul în geantă. Mă hotărâsem să îl rog pe Părintele să primească pomelnicul fără să mai pomenesc ceva de bani. Când am auzit că-mi cere plicul, am îngheţat... îmi dădeam seama că el ştia, pur şi simplu, totul! Dar Părintele a adăugat: *„Ăştia sunt banii văduvei sărace din Scriptură! Suta asta de lei este mai preţioasă decât un munte de aur. Aşa se dovedeşte credinţa! Du-te şi spune-i că pe lumea asta este cea mai amărâtă fiinţă, fiindcă o mai aşteaptă şi alte nenorociri, dar pe lumea cealaltă îi promit că va fi desfătată de fericire. Acolo se va întâlni cu mine, după cum tânjeşte astăzi”.*

M-am întors acasă copleşită de această primă întâlnire cu Părintele Arsenie Boca. Parcă eram fermecată. Timpul trecea, dar eu nu mă puteam desface de amintirea lui. Peste trei ani, am făcut un alt pelerinaj, reîntâlnindu-mă cu marele duhovnic. Semnele prorocirilor sale se împliniseră. „Tuca babii” fusese omorâtă de un hoţ, într-o noapte, iar eu am născut o fetiţă blondă, ca un înger. Am plâns în faţa Părintelui când l-am revăzut, căci el îmi

cunoscuse îndoiala! Abia la a doua întâlnire am simţit că mă primise cu adevărat în turma fiilor săi duhovniceşti. Chiar şi astăzi circulă vorba printre oameni că Părintele ţinea minte absolut toate numele creştinilor cărora le-a dat binecuvântarea. La Judecata de Apoi îi va lua sub aripa sa ocrotitoare pe toţi aceia care au crezut cu adevărat în puterea lui. *(**L.C.**)*

- Odată, eu şi soţul meu ne-am dus la Cernica, să-l căutăm pe Părintele Arsenie, dar, ajungând acolo, ni s-a spus că este plecat la Drăgănescu. Atunci, am cumpărat de la mănăstire doi struguri mari şi frumoşi, cu gând să-i duc Părintelui, la Drăgănescu. Pe drum, omul meu a mâncat cel mai mare strugure, iar eu m-am amărât rău şi am plâns. Când am ajuns la Drăgănescu, Părintele i-a spus soţului meu: *„Tu eşti băiat de preot. De ce o necăjeşti atâta?".* Apoi, i-a arătat pictura cu diavolul şi a zis: *„Dacă o mai năcăjeşti, acela e stăpânul tău”* şi l-a scos afară din biserică, cam o jumătate de oră. în acest timp, pe omul meu l-a chinuit un diavol, de tremura tot şi s-a făcut negru. Atunci Părintele l-a întrebat: *„O mai năcăjeşti*?” şi el a spus: „Nu”. *(**Ana Bichi**, Sibiu*)
- La o întâlnire cu Părintele, i-am spus că băiatul meu nu bea, nu fumează, nu umblă prin discoteci, dar că mi-e teamă ca, din cauza insucceselor pe care le-a avut, să nu cumva să cadă în panta cea rea şi să-mi aducă supărări. Părintele mi-a spus că îl va urmări cu gândul şi că nu se va întâmpla aşa ceva. Am rămas mirat cum se pot urmări oamenii cu gândul. *(**Moş Nicolae**,Sibiu)*
- Am mers la Părintele cu o femeie din satul meu. Cu o zi înainte se schimbase mersul trenurilor, dar noi nu ştiam acest lucru. Ne gândeam că trebuie să ajungem la Bucureşti în Gara de Nord, dar trenul mergea în gara Băneasa. Când să ne apropiem de Băneasa, vine la noi o persoană necunoscută şi ne

zice să coborâm în gara Băneasa şi să luăm cursa cutare până la Drăgănescu. Când am ajuns la Părintele, dumnealui mi-a zis: *„Măi, era să ajungi la mare”.* Am rămas mută de uimire.

Aveam în corp o nelinişte: tremuram toată. Părintele m-a ascultat, mi-a pus mâna pe cap şi mi-a zis: „S*ă nu mai fii şi tu aşa”.* De atunci, Dumnezeu fie lăudat, nu mi s-a mai întâmplat.

Altădată, am mers la dânsul cu o damigeană cu lapte şi o oală cu zer. Părintele a zis: *„Măi, lasă-le cu totul aici”.* Familia cu care eram a zis: „Cum, le laşi!?”. Dar eu am spus: „Le las, că vin ele acasă”. După un timp, a venit o persoană cu ele acasă. Am spus celor cu care fusesem la Părintele că damigeana şi oala au venit acasă. Nu le-a venit să creadă!

Să-i mulţumim Părintelui de toate binefacerile pe care ni le-a făcut la toţi. *(**Maria Bărbat**, Ucea de Sus)*

- Îmi aduc aminte că, pe vremea când eu eram copil, sora mea Maria s-a căsătorit cu un perceptor. Odată, soţul ei a luat o sumă mare de bani pentru achiziţii, însă n-a ajuns să cumpere ce trebuia, pentru că a băut toţi banii cu prietenii lui. în urma acestei fapte, cumnatul meu a fost arestat, familia i-a fost scoasă din casă, iar pe uşă i-a fost pus sigiliu. Sora mea, şi înainte, dar mai ales acum, mergea mereu la Mănăstirea Sâmbăta împreună cu alte femei din Sibiu. într-o zi, pe când se afla la mănăstire, a văzut că Părintele, care atunci era stareţ, vindea nişte cărţi. Sora a vrut să cumpere şi ea, dar nu avea bani. Atunci a împrumutat bani de la o femeie din Sibiu cu care venise şi s-a dus la Părintele să cumpere cărţi. Părintele nu numai că nu i-a primit banii, dar i-a spus să-i dea înapoi de unde i-a luat. Ea a început să plângă, spunând că vrea cărţile şi că va da înapoi banii împrumutaţi când ajunge la Sibiu. Părintele i-a spus însă: *„Dă banii înapoi, că nici la Sibiu nu ai.*

Bărbatul tău e arestat şi aveţi sigiliu pe casă". Apoi i-a dat cărţile fără bani. Părintele nu avea de unde să cunoască situaţia familială a surorii mele decât prin putere divină.

Sora mea spunea că odată, în timpul unei predici. Părintele a spus: *„Tu, care ai intrat cu satana în sfânta biserică, scoate-l afară".* Nu s-a sesizat nimeni. Cel în cauză era un om bătrân şi cam surd. Atunci, Părintele s-a dus la el şi i-a spus: *„Moşule, scoate sticla cu rachiu afară".* Omul s-a conformat. *(**Dumitru Matronea**, Sibiu*)

- Pe vremea când eu încă nu mă născusem, un unchi al mamei lucra împreună cu o echipă de meseriaşi la restaurarea unei părţi a aşezământului mănăstiresc de la Sâmbăta. Intr-o bună zi a mai fost adus încă un meşter, chiar de la noi din sat. Când bărbatul a intrat în curtea mănăstirii, unde era dezordine ca într-un şantier, s-a împiedicat de un capăt de buştean, pe care l-a înjurat năprasnic. În aceeaşi zi, spre sfârşitul amiezii, Părintele Arsenie, abia întors de la Sibiu, se grăbea să ajungă la biserică pentru slujba Vecerniei. El s-a oprit lângă acel străin, în curte, de faţă cu unchiul mamei şi l-a mustrat: *„Mă Gheorghe, ce vină are lemnul că tu le-ai împiedicat de el? Să nu mai înjuri în sfânta mănăstire niciodată, ca să nu te certe Dumnezeu în locul meu!".* Unchiul, împreună cu cei aflaţi în preajmă, au împietrit, iar meşterul vinovat se uita la tânărul călugăr cu gura căscată. Părintele nu avusese de unde să afle nici întâmplarea cu pricina, nici numele bărbatului din Şinca, pe care îl vedea pentru prima oară în viaţă...

Altădată, îmi povestea mama, o familie de creştini din Tohan s-a dus la Sâmbăta pentru un maslu. Cu aceeaşi ocazie, ţăranii s-au plâns că li se furaseră caii de curând. După ce i-a ascultat, Părintele le-a răspuns scurt: *„Duceţi-vă până la Poiana Mărului, la alde Ilie Tămădău, să vă luaţi caii înapoi, dar să-mi promiteţi că nu vă luaţi la harţă! Să-l*

iertaţi pentru fapta rea, ca să vă ierte şi vouă Cel de Sus alte păcate”. (***L.C.)***

- În timpul postului venea multă lume la mănăstire, cu căruţele cu cai. Odată, unuia i s-a furat hamul de pe cal şi i-a spus Părintelui Arsenie. Atunci, Părintele a zis să se dea la o parte toată lumea, ca să poată trece. S-a făcut cărare, dar un om nu a putut pleca din loc şi aceluia i-a spus Părintele: *„Măi, du-le şi dă hamurile omului de la care le-ai furat”. (**Maria Dumitraşcu**)*
- Părintele Arsenie nu-1 lua pe părintele Dometie sus, la chilia din munte, de la Sâmbăta, ci-1 lăsa să aştepte jos. Dar de jos, părintelui Dometie i s-a arătat de mai multe ori Părintele Arsenie, între cer şi pământ în semnul sfintei Cruci (cu mâinile întinse lateral), deasupra locului unde este chilia (în fereastra Sâmbetei). *(**Dumitru Matronea**, Sibiu)*
- Părintele îmi spunea: *„De aici eu te privesc acasă şi până aici te aud cum mă strigi, căci îţi cunosc glasul”. (**Ileana Balaban**, Sibiu)*

Pomenirea morţilor

- Faţă de părinţii mei, vecinul Ion a jucat rolul unui mare păcătos. S-a întâmplat că întâi a murit mama, apoi, după 4 ani, tata, şi la un an a murit şi Ion. Pe atunci, aveam mare râvnă să fac colive şi pomeniri la morţi, iar la parastasele de obşte care se făceau la catedrală, în sâmbetele din Postul mare, eram nelipsită. Ion a murit înaintea Postului; am zis „Doamne, iartă-l şi pe Ion” şi l-am luat şi pe el la pomeniri.

În prima sâmbătă, după Sfânta Liturghie, părintele Boţocan – fie iertat – era de rând în faţa meselor cu colive. Eu stăteam lângă o doamnă căreia îi murise fata. Şi numai ce dă părintele binecuvântarea şi cântă: „O, minunile Tale,

Doamne...”, că îl şi văd pe Ion, ca într-un film, pe deasupra mesei lor, adus de doi draci care-1 ţineau de subsuori. Era cocoloşit cu genunchii până la gură şi faţa îi era maro. La urmă, spun doamnei ce am văzut.

În sâmbăta următoare, iarăşi eram cu cele trebuitoare pe masă, pentru pomenire. Cum s-a terminat Sfânta Liturghie, iată că vine o bătrână şi-mi zice: „Du-te în aulă, că-l sfinţeşte preot pe inginerul acela de la Braşov”. Era un om care mă interesa. Nu ştiam cum să mă împart, dar mi-am zis că e o ocazie cu care nu mă mai întâlnesc. Mi-am lăsat coliva în grijă la doamna mea şi m-am dus în aulă. Acolo nu era decât Mitropolitul Mladin – Dumnezeu să-l odihnească – şi cei din strană şi din altar. Eu stăteam într-un colţ şi numai ce văd că se deschide uşa cu furie şi vin cei doi draci, ţinându-1 pe Ion de subsuori. A trecut apoi a treia, a patra şi a cincea sâmbătă, dar Ion nu a mai venit.

În Săptămâna Paştilor, m-am dus la Părintele Arsenie cu doamna cu fiica moartă şi cu încă o femeie care avea băiatul mort. înainte să plecăm, o soră bătrână ne-a rugat să ducem din partea ei un pomelnic şi o cutie cu bomboane.

Când am ajuns, acolo era lume puhoi. Am stat până către seară şi, ca la o poruncă, noi, cele trei sibience, ne-am aşezat pe o băncuţă la dreapta, în faţa Sfântului Altar. La urmă, zice Părintele: *„Hai, gata, plecaţi, c-am vorbit destul de azi-dimineaţă”.* Apoi, ia un scăunel, dă la o parte lumea şi se aşează în faţa noastră pe scăunel. în timp ce doamnele cu care am venit îi vorbeau de nu ştiu ce probleme, eu îi tot sărutam mâna. Când se ridică Părintele, mă ridic şi eu şi îi întind cutia. Zice atunci: *„De ce umblaţi, măi, cu bomboane? Că eu nu mănânc bomboane...”.* Şi apoi: *„Ai văzut ce film ţi-or arătat ţie dracii. Ţi-i greu, tu, ţie, cu lucrurile acestea*”. Apoi, s-a întors şi a intrat în Sfântul Altar. Doamna mea mă trage de mânecă să plecăm şi zice: *„Vai, în faţa cui venim noi!”.* Ea ştia toată povestea.

Mi-am dat seama că tot Părintele a lucrat ca eu să mă conving că la slujba parastasului vin toate sufletele pe care le punem în pomelnic, şi din iad, şi din Rai. De atunci, cât oi trăi, Ion nu lipseşte de la pomelnicul meu pentru morţi. (***Elisabeta Sârbu**, Sibiu*)

Dacă plec, vă ajut mai mult!

- Eram odată la Mănăstirea Cernica, în chilie la Părintele Nicodim Bujor. Acolo a venit şi Părintele Arsenie. Era îmbrăcat în alb şi avea ochii albaştri ca stelele. A zis: *„Pentru amărâta asta am venit".* Şi apoi: *„Să-ţi iei crucea şi să-mi urmezi şi să nu mă părăseşti toată viaţa ta. După ce mor, să strigi la mine, că eu am „clopoţel" şi te aud. Spune şi la alţii, ca atunci când dau de un necaz, să zică de nouă ori Tatăl Nostru*". Apoi, Părintele Arsenie a dispărut fără urmă. L-am întrebat pe Părintele Nicodim unde-i Părintele Arsenie, dar Sfinţia Sa a ridicat din umeri şi m-a dus la masă. *(**Ana Bichi**, Sibiu)*
- Părintele a spus odată: *„Dacă plec, vă ajut mai mult"* şi într-adevăr, cu darul ce i-a fost dat de Dumnezeu, a făcut multe minuni şi după ce a murit.

Odată m-am dus după argilă cu un cărucior de mână, pe un deal foarte prăpăstios. Acolo vieţuiesc mulţi ţigani şi unde sunt ei sunt şi mulţi câini. Eu ştiu asta şi mă îndepărtez cam un kilometru. Dar deodată, ca din pământ, văd că vine înspre mine o haită de câini, vreo 5-6, toţi mari, lătrând cu furie. M-am gândit: „Ăştia mă rup când ajung lângă mine". Am strigat: „Nu mă lăsa, Părinte Arsenie", m-am întors către ei şi am făcut o sfântă cruce. O, minunile tale, Doamne, cum au tăcut toţi dintr-o dată şi au făcut cale întoarsă, de părea că-s dirijaţi!

Cei care sunt creştini cu adevărat şi care l-au cunoscut pe Părintele, trăiesc tot cu dorul după Dumnezeu şi cu convingerea că dacă vremea ne cere jertfă, cu

ajutorul Părintelui, vom merge şi la moarte. Când am fost la parastasul de şase luni al Părintelui, noaptea am visat că Părintele a venit la mine acasă, m-a miruit pe frunte şi mi-a zis aşa: *„Tu vei muri moarte de martir şi s-or mântui şi fetele tale”.* Dă, Doamne, aşa să fie ! *(**Elisabeta Sârbu**, Sibiu)*

- În 1990 am fost la mormântul Părintelui cu fiul nostru, Vasile, care nu vorbea bine. O minune s-a întâmplat cu el. De faţă era şi maica Andreea, care avea grijă de mormânt. După ce ne-am închinat, băiatul s-a întors din nou, de la jumătatea poienii, cu mâinile ridicate în sus, spre cer, şi a spus primele cuvinte: *„Mama, pupă Lică crucea”.* Am încremenit cu toţii. Fugea spre mormânt de nu ne puteam ţine de el. Ajungând la crucea Părintelui, a strâns-o în braţe cât a putut şi a sărutat-o. De atunci a început să vorbească bine.

Maica Andreea îmi spusese dinainte să-l rog pe Părintele Arsenie să-L roage pe Tatăl Ceresc ca Vasile să poată vorbi corect. L-am rugat pe Părintele nostru drag şi minunea s-a întâmplat. Îl rog pe Părintele Arsenie să mă ierte dacă am greşit, dar am mărturisit aceasta spre slava lui Dumnezeu şi ca să înţeleagă lumea că atunci când între noi avem aşa oameni aleşi, nu ştim să-i preţuim cât sunt încă în viaţă. De câte ori venim cu familia la Mănăstirea Prislop, ne simţim bine şi simţim ajutorul Prea Bunului Dumnezeu, prin rugăciunile Părintelui nostru drag, Arsenie Boca. (***Anonimă**, Sibiu*)

- Mama mea a fost greu încercată fizic. Suferise o intervenţie chirurgicală pentru o tumoare de gradul IV de evoluţie (ultima fază), cu prognostic de viaţă de 3 luni. Nu avea putere nici să se ţină pe picioare. Medicul chirurg făcuse tot ce se putea face. Pe atunci, mai aveam un frate încă necăsătorit, iar tata căzuse la pat – făcea mereu accidente vasculare cu uşoare paralizii. Aşadar, mama simţea că mai avea de

împlinit lucruri mari pentru noi şi că trebuia să ne ajute. Nu îşi ştia diagnosticul şi prognosticul, dar ştia cum să se roage Părintelui Arsenie şi lui Dumnezeu. A zis că dacă se va duce la mormânt, la Părintele, ea se va face bine. A găsit o maşină şi a plecat. Eu mă gândeam că nu rezistă pe drum. După ce s-a întors, a mers acasă la ea şi a început să se ocupe singură de treburile gospodăreşti. Zece ani, cât a mai trăit, a fost ca un om sănătos, roşie în obraji şi frumoasă, şi l-a îngrijit aşa bine pe tata – care a stat la pat 5 ani, încât se mira şi ea cum îi dă Dumnezeu putere să-l ridice singură şi să-l îngrijească. Era plină de viaţă, de bucurii, de bunăvoinţă. A ţinut postul şi rugăciunea. Nu lua medicamente decât foarte rar.

Nu entuziasmul şi nici vreun act de voinţă ne poartă mereu paşii spre Prislop. E chemarea Părintelui Arsenie – o continuă rugăciune pe care o face pentru noi înaintea lui Dumnezeu, ca să nu ne piardă, pe noi, pe toţi. Nu spunea niciodată că face ceva pentru noi, ci Dumnezeu – Lui să-I mulţumim. Nici nu dădea oamenilor canoane, nici măcar de rugăciune, ci doar îi sfătuia cum să-şi schimbe viaţa, să-şi vadă păcatele. Se ruga Părintele pentru ei, pentru noi, şi rugăciunea se împlinea.

Noi suntem datori să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru tot ce ne-a dăruit, să încercăm să împlinim voia Sa cea sfântă între oameni, pentru ca să ne luminăm, să ne desăvârşim, *(**o credincioasă**, Sibiu)*

- Într-o zi, când tocmai mă întorsesem dintr-un pelerinaj la mormântul Părintelui, mă simţeam ostenită, până aproape de capătul puterilor. În aceeaşi noapte, Părintele Arsenie mi s-a arătat în vis şi mi-a spus: *„Prislopul şi mormântul meu sunt departe de tine Tu mă poţi găsi oricând ai nevoie de mine în bisericuţa de lemn de lângă casa ta, chiar în stânga altarului, la strană. Este un loc ales, ce a găzduit o mare trăire duhovnicească. Să îngrijeşti*

biserica, să o îmbraci, să o împodobeşti, după puterile tale, căci face parte din mântuirea sufletului tău". Din acea zi, am devenit binefăcătoarea acestui locaş, dând ascultare încă o dată învăţătorului meu. De câte ori simt nevoia să stau de vorbă cu marele duhovnic, urc cei câţiva paşi, în deal, descui bisericuţa şi mă aşez într-o strană. În singurătatea liniştită a acelui loc, de unde se vede toată valea pârâului Şinca, mă întâlnesc cu sufletul Părintelui şi-mi amintesc de fiecare dată vorbele pe care mi le-a spus la ultima întâlnire: *„Un sfânt se cunoaşte abia după trecerea timpului. Cu cât se adaugă mai mulţi ani după mutarea sa pe lumea cealaltă, cu atât va veni lumea spre el mai mult, dacă a fost cu adevărat un slujitor al lui Dumnezeu". (**L.C.**)*

Pe data de 7 mai 1996, fiind râul Sâmbăta mare şi tulbure după topirea zăpezii şi după ploile abundente, trecând cu tractorul prin râu, tractorul a fost deviat de râul puternic înspre o râpă. Nu mai puteam ieşi din râu, căci intram în râpă. Deoarece pe 8 mai doream să merg la Mănăstirea Prislop, la hram (pe 8 mai, pe lângă Sfântul Apostol şi Evanghelist Ioan şi Cuviosul Arsenie cel Mare, se face şi pomenirea Părintelui nostru Arsenie Boca), am avut un moment de regret că nu mai pot ajunge la mănăstire (mă vedeam deja răsturnat cu tractorul). Dar am cerut ajutor în gând de la Părintele Arsenie şi, dintr-o dată, am putut să ies foarte uşor cu tractorul din râu!! *(**Gheorghe Silea**, Sâmbăta de Sus)*

De vorbă cu necuvântătoarele

- În anul 1999 am mers la Prislop. Acolo, un om foarte serios mi-a povestit că odată l-a dus cu căruţa pe Părintele Arsenie, de la Lovnic la Făgăraş. Pe drum, au trecut printr-o pădure şi Părintele i-a zis să oprească lângă o tufa. Omul opreşte caii şi Părintele

zice: *„Scoală, mă leneşule, nu ţi-e ruşine să te culci în drum?”.* Căruţaşul a crezut că vorbeşte cu vreun beţiv adormit după tufa. Când colo, numai ce vede că de după tufă iese o namilă de lup, care se întinde cât era de mare! Părintele Arsenie i-a mai zis lupului: *„Poţi speria vreun trecător; nu ţi-e ruşine să te culci până dă soarele pe tine?”.* După aceea lupul a plecat prin pădure.

Mergând mai departe prin pădure, omul a observat că deasupra căruţei se adunase un stol de păsărele care ciripeau vesele. Aşa l-au petrecut pe Părintele până au ieşit departe de pădure. Atunci Părintele le-a zis: *„Duceţi-vă înapoi la locul vostru”* şi păsărelele s-au întors în pădure. Căruţaşul s-a gândit că Părintele Arsenie Boca este cu adevărat omul lui Dumnezeu.

Când Părintele lucra la chilia din munte, avea 12 oameni care îl ajutau. Unul din ei mi-a spus că odată, când urcau pe potecă, un urs le-a apărut în faţă, chiar pe potecă. N-au mai îndrăznit nici să urce, nici să coboare, deşi aveau şi securi la ei, şi l-au aşteptat pe Părintele Arsenie, care rămăsese puţin în urmă. Când a ajuns, Părintele Arsenie le-a zis: *„Ce faceţi, măi fricoşilor?*”, apoi s-a dus la urs cu mâinile goale şi, spre uimirea lor, l-a luat de o ureche şi i-a zis: *„Du-te mă, pe aici, la vale. Tu nu vezi că la ăştia le e frică de tine?”*. Şi ursul a plecat la vale! (***Matei Biliboacă***, *Săvăstreni*)

- A venit un credincios la mănăstire şi l-a muşcat câinele mănăstirii. Atunci s-a dus la Părintele Arsenie şi i-a spus: „Bine, Părinte, să venim la mănăstire şi să ne muşte câinele mănăstirii?”. Părintele Arsenie l-a întrebat: *„Cunoşti câinele?* „Cunosc”. *„Hai şi mi-l arată!*”. Şi i l-a arătat. Atunci, Părintele Arsenie i-a zis câinelui: *„Să pleci şi să nu te mai prind pe aici!*”. Câinele a pus capul în pământ, a plecat şi nu l-a mai văzut nimeni de atunci. *(**Gheorghe Morar**, Ucea de Sus)*

- N-a trecut mult timp după ce plecase Părintele Arsenie în veşnicie, când, mergând eu iar la mormântul lui la Prislop, mă opresc nişte maici: „Frate – îmi zic monahiile – ştii tu cine străjuieşte noaptea la mormântul Părintelui?”. „Nu, de unde să ştiu?” – le-am zis. „Două căprioare!”. „Cum?”. „Uite-aşa: vin în fiecare noapte, se-aşează şi dorm încovrigate, cu boturile una în alta, pe mormântul Părintelui. De parcă ar vrea să-l încălzească!... Şi când ne apropiem pleacă, da’ încet, fără frică, şi pe urmă vin iar! În toată iarna lui ’89-’90, căprioarele au străjuit noapte de noapte la mormântul Părintelui, ca doi îngeri tăcuţi, credincioşi şi cuminţi...”. *(**Valentin Iacob**, în „ Buletinul parohiei Sfânta Cruce* – USA, voi. XIII, nr. 9/ 2004)

Vindecări şi dezlegări

- M-am îmbolnăvit şi m-am dus la Drăgănescu. Biserica era plină de oameni, iar Părintele vorbea tare cu fiecare, ca să audă toată lumea sfaturile bune. Mi-a spus: *„Trebuie să te pregăteşti să pleci”.* Am plâns şi m-am rugat să mă ajute să mă fac sănătoasă, ca să ajut şi eu pe copii mei. Părintele m-a ajutat de m-am făcut sănătoasă. Apoi, mi-a spus: *„Nu eu!”* (adică, nu el m-a făcut sănătoasă) şi a arătat cu degetul în sus, către Dumnezeu.

Altădată eram sănătoasă, când m-am dus la dânsul şi mi-a spus: *„Ai să te îmbolnăveşti de nervi şi de inimă”.* Am fost bolnavă, dar tot dânsul m-a făcut sănătoasă. Mi-a spus să zic: *„Doamne, ce mi-ai dat, aceea îmi trebuie”.* (***Maria Burs**, Ucea de Sus)*

- Prima dată am fost la Părintele Arsenie la Drăgănescu. Soţia era bolnavă. Eu aveam ulcer. Ne-a zis că trebuie să ne mai spovedim. Soţiei i-a spus că *„femeile care nu nasc copii ajung bolnave la*

bătrâneţe”, iar mie mi-a spus să nu mă operez la stomac (pentru ulcer), dar eu nu prea credeam că nu mă operez, căci eram grav bolnav.

Timp de o lună după ce l-am vizitat prima dată pe Părintele, atât eu cât şi soţia am avut o stare de bucurie nespusă, plângeam de bucurie. Şi într-o zi vine la mine o persoană şi mă întreabă dacă nu vreau să cumpăr chefir, care e bun pentru tratarea ulcerului! Într-o săptămână n-am mai avut nimic la stomac. Atunci a zis soţia să ţinem post, să ne spovedim şi să ne împărtăşim, şi aşa am făcut până în ziua de azi. Soţia e bolnavă şi acum. Dar ei nu-i spusese că se va vindeca. *(**Gheorghe Morar**, Ucea de Sus)*

- Era în timpul războiului Părintele Arsenie era la Mănăstirea Brâncoveanu. La noi, în Recea, era un om, Gheorghe Miloşan, considerat nebun. Umbla tot timpul pe câmp şi prin păduri. Rudele lui l-au prins, l-au legat şi l-au dus cu căruţa la Părintele Arsenie. Când au ajuns la mănăstire, Părintele slujea în biserică şi a spus credincioşilor: *„Spuneţi ca cel bolnav din faţa bisericii să fie adus în biserică*”. Părintele a citit mai multe rugăciuni, după care Gheorghe Miloşan s-a purtat ca un om normal. Se putea vorbi cu el. A devenit un bun creştin. *(**Nicolae Urs**,* Recea)
- A fost o vreme când mă durea stomacul îngrozitor. Văzând că nu-mi mai trece am plecat la Drăgănescu. Mă durea tot mai tare. Când am ajuns la poarta bisericii, de abia mai puteam respira şi am strigat, atât cât am putut, la Părintele Arsenie, să mă ajute. Părintele numai mi-a pus degetul arătător pe burtă şi de atunci nu m-a mai durut niciodată.

Odată, era la Drăgănescu o femeie cu fiica ei bolnavă cu spatele, încovoiată. L-a rugat pe Părintele să-i facă ceva. Părintele i-a pus o mână pe piept şi una pe spate şi a îndreptat-o! (***Aurelia Chiș****,93 ani, com. Boiu, jud. Mureş*)

- S-a dus maica Teoctista din Voila la Drăgănescu. Părintele era în biserică. De cum a văzut-o, i-a zis: *„Nu te-ai lăsat până n-ai venit. Vrei să ştii cine l-a operat pe fratele tău? Doctorul Arsenie l-a operat”.*

Era Părintele Arsenie la închisoare în Braşov. În celula lui, au adus un doctor bătut de Securitate, care avea un picior vătămat din cauza bătăilor. Părintele l-a pus să stea cu piciorul în apa rece ce se scurgea pe lângă perete. I-a vindecat piciorul. Medicul a scăpat din închisoare şi i-a mulţumit după mulţi ani. (***Silviu Pătrucean**, Sibiu)*

- L-am cunoscut pe Părintele Arsenie Boca în anul 1968, prin soţul meu. El a mers cu fotografia mea la dânsul, iar Părintele m-a chemat şi ne-a dat binecuvântarea. Nu voi uita niciodată momentul când ne-a unit mâinile şi ne-a dat acele frumoase sfaturi pentru viaţă. De atunci l-am căutat an de an, până în primăvara anului 1989. Când nu-1 găseam la biserica din Drăgănescu, îl căutam la locuinţa din Bucureşti. îmi amintesc că odată eram la Părintele acasă şi mă simţeam mai rău. Sfinţia sa mi-a oferit un scaun şi în acel moment, mi-a trecut din cap până-n picioare o putere pe care nu o pot descrie. Atunci m-am făcut bine.

Mari şi multe au fost minunile Părintelui Arsenie Boca. Familia Jurcă avea un fiu care vorbea foarte greu. Când Părintele a ajuns la Sibiu, familia l-a dus pe copil la Părintele şi l-a rugat să-l binecuvânteze, spunând că toate păcatele dânşilor sunt asupra copilului. Părintele le-a spus că sunt păcatele mamei, pe care ea le-a făcut cu un văr. Băiatul a primit binecuvântarea şi de atunci a vorbit corect. *(**Ileana Balaban**, Sibiu*)

- Părintele Arsenie şi maica Zamfira au trimis o echipă de meşteri din Prahova, să lucreze la renovarea Mănăstirii Prislop. În fruntea echipei era un maistru foarte bun, pe nume Vâlcea, din Comarnic. Acest maistru, mergând odată acasă, vede pe soţia sa

bolnavă şi o duce la spitalul din Ploieşti. Acolo i s-au făcut toate analizele şi i s-a spus că are cancer. Adus-o şi la Bucureşti, la spitalul Fundeni, unde sunt specialişti şi aparatura cea mai bună din ţară. După ce i-au făcut toate analizele i-au spus să o ducă acasă, că nu se mai poate vindeca şi că va muri cât de curând. Aşa a şi făcut.

Apoi, maistrul s-a întors la lucru, la Prislop. Era foarte supărat. Părintele l-a observat şi l-a întrebat: *„Ce ai, măi, de ce eşti supărat?”.* El a spus că necazuri trecătoare. Mai trec două zile şi iar îl întreabă Părintele: *„Spune, măi, ce ai de eşti supărat?”.* Atunci i-a spus că a fost cu soţia la spitalele din Ploieşti şi Bucureşti şi că toţi medicii i-au spus că are cancer şi că nu mai are mult de trăit. Părintele i-a luat mâna dreaptă şi cu mâinile sale i-a sucit-o şi pe-o parte şi pe alta şi la urmă i-a spus: *„Măi, soţia ta nu are nimic, nu moare. Tu trebuie să ştii că noi avem mult de lucru aici. Vezi-ţi de treabă şi nu mai fi supărat”.* După câteva zile, se duce acasă şi vede că soţia sa nu mai este bolnavă.

Se pune întrebarea cine a mai vindecat de la distanţă. Singur Mântuitorul şi sfinţii Lui. În întâmplarea cu sluga sutaşului, Iisus Hristos a vrut să meargă să-l vadă pe bolnav, dar sutaşul a zis: *„Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperişul meu, ci numai zi cu cuvântul şi se va vindeca sluga mea. Că şi eu sunt om sub stăpânirea altora şi am sub mine ostaşi şi-i spun acestuia: Du-te, şi se duce; şi celuilalt: Vino, şi vine: şi slugii mele: Fă aceasta, şi face.”. (Mt. 8, 8-9). (**Moş Nicolae,** Sibiu)*

- În anul 1980 am fost operată de fiere, dar rezultatul analizelor după operaţie nu a fost bun. O prietenă de-a mea, doamna Păduraru Maria, mi-a dat telefon întrebându-mă dacă nu vreau să merg la Părintele Arsenie. Am fost de acord. Am plecat la Bucureşti şi de acolo în satul Drăgănescu, unde era Părintele. Era foarte multă lume venită din toate părţile. Am ajuns

şi eu la rând. Eram foarte slăbită după operaţie şi i-am spus Părintelui că îmi este frică de moarte. Părintele s-a apropiat de mine şi mi-a spus să nu-mi mai fie frică, pentru că toţi murim. Apoi m-a privit cu atenţie. Am simţit ceva până în adâncul inimii şi de atunci nu mai ştiu de frică. Când i-am arătat poza cu cei doi copii ai mei, între care e o diferenţă de aproape 9 ani, Părintele m-a întrebat: *„Ceilalţi unde sunt? ”.* Anii au trecut, aşteptam să mă prăpădesc, dar nu a fost aşa. Când Părintele m-a privit, m-a vindecat de boală şi uite că trăiesc şi acum, după aproape 25 de ani. *(**Maria Friciu**, Sibiu)*

- Sfaturi date de Părintele Arsenie:

— Pentru rinichi este nevoie de ceaiuri multe, de lichide multe, pentru spălarea lor.

— Dacă laşi tabacul, trece stomacul. Dacă merge moara, toate merg mai bine.

— Cine este prieten cu paharul, nu are rezultate bune în viaţă. Alcoolul omoară regiuni întregi de celule nervoase din creier. Şi ajungi să te împrieteneşti cu oameni cu mai puţină judecată. *(**Maria Matronea**, Sibiu)*

- Într-o zi de Paşti, prin 1943 (eram copil), mergeam pe o alee cu Părintele Arsenie şi ne apare în faţă o bătrână, Maria, pe care Părintele o cunoştea ca fiind vrăjitoare. îi spune „Hristos a înviat!”, dar ea nu-i răspunde. îi spune de 3 ori, dar ea nu a răspuns. Atunci îi spune: *„Mărie, cu adevărat, hristos al tău n-a înviat; e diavolul la care tu slujeşti*”. Apoi îi spune: *„Uite ce m-am gândit, Mărie. Te primim aici la mănăstire, cu o condiţie: să te laşi de vrăji. Noi îţi dăm casă şi masă până la sfârşitul vieţii tale. Alege: ori vrăjile, ori mănăstirea”.* Ea a spus: „Eu nu mă pot lepăda de vrăji”. Atunci Părintele i-a spus: *„Nu mai ai ce căuta aici. În momentul acesta să pleci”.* Dar ea era ca împiedicată, nu mai putea merge. În acel moment, lângă noi a apărut un băieţel de 12 ani, Ilie, care avea vedenii de la 6 ani. Îl întreabă Părintele: „Ce vezi?” şi îi răspunde

băiatul: „Văd un şarpe încolăcit în jurul picioarelor ei şi nu o lasă să plece”. Părintele a adus patru bărbaţi, care au luat-o pe sus şi au scos-o în afara mănăstirii. ***(Pr. Ioan Sofonea**, Sibiu*)

- Părintele Arsenie a adus mari binecuvântări în casele oamenilor din mai multe sate, acolo unde se adunau creştinii. Aşa s-au adunat şi în casa mamei mele, Scutea Victoria, în satul Săsăuş, comuna Chirpăr. În timpul rugăciunilor, oamenii au auzit un şuierat, iar dimineaţa, când s-au sculat, mama şi bunica au găsit toate găinile moarte.

Odată, după ce m-am căsătorit, la vreo 5 ani, m-am certat cu soţul meu şi am plecat la părinţi. Citeam rugăciuni. îmi luasem o fotografie cu Părintele Arsenie şi-l rugam să mă ajute şi să-mi spună ce se întâmplă cu noi. Iată că la vreo 7 zile după ce am citit, vine în casă la părinţii mei o femeie din sat şi-mi zice: „Bine că te găsesc singură”. Ai mei nu ştiu unde erau la lucru. Femeia îmi spune că soacra mea i-a dat un val de pânză să-l ducă la vrăjitoare în Făgăraş, să citească pe ea (pe pânză), ca fiul ei să se însoare, că avea 28 de ani. Iar când a venit de acolo s-a însurat în 3 săptămâni, cu mine. Apoi, femeia a plecat acasă, s-a dus în grădină şi s-a urcat într-un pom să culeagă mere. A căzut, şi-a rupt piciorul şi apoi a murit.

În ziua de 8 mai 2003, am dus la Prislop valul de pânză pentru feţe de masă la bucătărie. Era un dar de nuntă de la soacra mea. Îl aveam de 23 de ani în dulap. Mă tot rugam: „Părinte, ce să duc la mănăstire?” Şi dintr-o dată m-am dus la dulap, am luat valul şi am plecat cu el. Mă gândeam că poate dezleagă Dumnezeu toate păcatele noastre, dar şi pe cele ale soacrei mele, fără să gândesc altceva rău.

Când m-am întors de la Prislop, am visat pânza ce o lăsasem la bucătăria mănăstirii (8 mai 2003), iar pe ea, la o distanţă de 2 m erau tot cruci negre. Ce credeţi? După 2 săptămâni, în 22 mai, moare soacra mea. Vine la noi,

povestesc cu ea şi când ajunge în casă la ea cade şi moare. Casele sunt una lângă alta. (***Mioara Stănuleţ,*** Chirpăr, Sibiu)

- Izvorul Părintelui Arsenie. Acolo s-a vindecat o fată care 17 ani a fost în cărucior şi după 17 ani i-a venit puterea acolo, la fântâniţă.

Părintele Ieromonah ***Dionisie Ignat*** de la povesteşte împrejurarea cum Maria Silaghi şi-a căpătat întregimea trupului la „Fântâna Părintelui Arsenie”.

„Eram student în anul I la Teologie la Sibiu şi, fiind în vacanţa de vară, am primit ascultare de la Înaltpreasfinţitul Serafim, care atunci era episcop şi duhovnicul Institutului de Teologie: „Să te duci să stai 2 săptămâni la Sâmbăta”. Fiind prieten cu Maria Silaghi, fiindcă o ajutam tot mereu la biserică, îi duceam căruciorul sau o purtam în spate, pentru că avea scleroză în plăci de 17 ani şi avea tot mereu nevoie de ajutor să o ducă cineva, să o urce, să o coboare scările, să o ducă la biserică, cu vreo două zile înainte de a merge la Sâmbăta am trecut pe la ea şi i-am zis: „Uite, m-a trimis Preasfinţitul Serafim să stau la Sâmbăta vreo două săptămâni.” Şi zice: „Şi noi ne-am gândit să venim, dar ştim că e mai greu...” „Da, zic eu, hai să mergem, că dacă sunt şi eu acolo, vă mai ajut şi eu să vă mai duc cu căruciorul.” Şi-a zis că tare ar vrea să ajungă la izvor.

Era într-o vineri când am ajuns acolo. S-a pregătit pentru Spovedanie şi pentru Sfânta împărtăşanie. Chiar în vinerea aceea dimineaţa s-a spovedit, a fost la Sfânta Liturghie, s-a împărtăşit, după împărtăşanie a stat la Sfântul Maslu, iar după Sfântul Maslu, pe la ora 15, ne-am înţeles ca după ce se odihneşte să o duc eu cu căruciorul până la izvor. Până acolo erau vreo 2 km. Era 3 august 1990. Şipelaora 14.30 s-au ridicat nişte nori de ploaie foarte mari şi ea dădea înapoi, că să nu mai mergem. Da’ am spus „Haide să mergem, că ajută Dumnezeu, ne ajută Părintele Arsenie.” Şi-am pornit încet, încet. La pârâiaşul

acela peste care a trebuit să trecem erau nişte muncitori care s-au împotmolit cu maşina şi zice: „Trebuie să ne întoarcem înapoi, că mi-e ruşine să nu mă vadă că mă treci în spate.” Şi-am zis că nu-i nimica, trecem printr-altă parte. Şi am ocolit maşina aceea, ne-am dus pe mai în jos puţin şi am trecut. Am împins apoi căruciorul până acolo sus, la izvor. La izvor l-am tras în sus, că era mai uşor de tras decât de împins, şi l-am lăsat lângă drum, acolo sus. Apoi am dus-o în braţe până la izvoraş. S-a spălat pe picioruşe, pe mâini, pe faţă, am spus „Cuvine-se cu adevărat” şi încă nişte rugăciuni. între timp a venit acolo o bătrânică cu o straiţă după cap. Noi eram acolo, la masă. Bătrânica s-a spălat şi ea la izvor, a luat şi ea nişte apă.

Apoi au venit apoi nişte turişti mai gălăgioşi şi ne-am hotărât să mergem, că nu mai era de noi acolo. Şi zice: „Mă ţin de tine până când ne depărtăm, ca să nu vadă ăştia că mă duci în spate.” Şi zic: „Bine, ţine-te.” S-a ţinut, a mers şi am ajuns până la cărucior. La cărucior, zice: „Simt aşa, o putere în picioare... Hai să mergem până la drum, că am văzut că ai tras greu căruciorul în sus, că era pietriş, erau bolovani”. Şi când a ajuns la drum tot aşa a zis: „Să ştii că nu mă dor picioarele”. De obicei, când mergea mai mult de 10 metri i se întorceau picioarele, mâinile i se suceau. Şi când am ajuns la drum, am spus că acum, dacă tot mergem, să mergem până la mănăstire. Şi a mers până la mănăstire, a intrat în mănăstire pe picioarele ei. Era sora Iuliana, era sora Ana, adică Aurica, acolo, care au văzut şi s-au minunat. însă făcuse febră musculară şi sâmbăta nu s-a mai putut ridica din pat. Dar Duminică la Liturghie s-a ridicat şi de atunci nu s-a mai aşezat în cărucior. Acuma este în Retezat la schit, o lăsat-o Preasfinţitul Daniil acolo, împreună cu sora ei, care o mai îngrijește”. (mărturie culeasă de părintele Arhimandrit ***Teofil Părăian*** şi publicată în cartea „Părintele Arsenie Boca – mare îndrumător de suflete din secolul XX”, Ed. Teognost)

Fântâna Părintelui Arsenie - Mănăstirea Sâmbăta

Cu Biblia în iad!

„Nu după Scripturi au răstignit ei pe Dumnezeu?”

- Se plângeau doi bătrâni că copiii lor se duc la sectari. Părintele Arsenie le-a zis: *„Acolo se duc cei ce au păcate multe, pentru ca diavolul să poată zice: «Tot ai mei sunteţi» ”*,

Odată, se strânsese multă lume la Mănăstirea Sâmbăta. înainte de a începe slujba, Părintele Arsenie a zis: *„ Acum începem Sfânta Liturghie. Toţi mucării* (n.n.: sectarii) *să plece*”. Unii au plecat, alţii nu au plecat, iar cei care au rămas au dormit tot timpul cât s-a ţinut Sfânta Liturghie. Când a terminat slujba, Părintele Arsenie le-a zis : *„Acum, sculaţi-vă!”.* Unii mucări au spus: „Părinte, vrem să ne întoarcem” (n.n.: la credinţa ortodoxă). Iar Părintele le-a zis: *„Întoarceţi-vă, dar această pată nu se va şterge niciodată”. (**Olimpia C**.,Sibiu)*

- O pocăită a mers la Drăgănescu şi, în timp ce în biserică se afla multă lume, a început să-l „lămurească” pe Părintele despre Maica Domnului şi Sfânta Cruce. Deodată, Sfinţia sa ne-a spus tuturor să nu ne speriem. în acel moment a pocnit soba şi în biserică s-a făcut un fum mare. Părintele a ieşit afară, noi după dânsul. Când fumul s-a limpezit în biserică, Părintele a pus-o pe acea femeie să cureţe soba şi, la urmă, i-a spus: *„Aşa (murdară) cum eşti acum, vei fi cu Biblia la subsuoară în iad”. (**Ileana Balaban,** Sibiu)*

- Pe vremea când eu eram mică, părinţii mei au mers la Sâmbăta, la Părintele Arsenie. Dânsul le-a spus că vor divorţa şi aşa a fost. Tot atunci, în marea mulţime de oameni, se afla şi o femeie pe nume Maria, o sectară venită din nu ştiu ce sat. La un moment dat, Părintele i-a strigat: *„Maria, din satul cruce!”.* Ea a zis: „Nu-mi fac! ”. Părintele a insistat şi, abia a treia oară, femeia a făcut ascultare.

Avea Părintele o putere în voce şi în privire, de te pătrundea până dincolo de tine. Când i-a strigat a treia oară, femeia a zis: „Îmi fac, Părinte, îmi fac!!!”. *(**Maria Georgeta Stanciu**, Sibiu)*

- Odată, la Sfânta Liturghie care se făcea la altarul din pădure, Părintele a strigat: *„Mărie, din cutare sat, fă-ţi cruce!* şi Măria: „Nu fac!”. Părintele îi zice a doua oară: *„Fă, Mărie, cruce!”,* ea din nou zice: „Nu fac!”. A treia oară strigă Părintele: *„Fă, Mărie, cruce; piei, diavole, din zidirea lui Dumnezeu!”.* Atunci, biata Mărie s-a trezit şi a zis: „Fac, Părinte, fac!”. Mai târziu, Părintele îi zice: *„Să vii să te botez, că ţi-ai dat mirul pe apă şi ai curvit cu fiu-tău la secta voastră ”.* A botezat-o Părintele şi i-a dat canon să umple cu gura o bute cu apă şi apoi să intre în ea şi să facă baie. Şi când a intrat în ea s-a umplut butea cu şerpi. *(**Elisabeta Sărbu**, 73 ani, Sibiu)*

- Odată eram la Drăgănescu şi, pe când mă rugam cu foc în faţa icoanei Maicii Domnului, în biserică au intrat un bărbat cu fiica lui. Amândoi tremurau tare. Bărbatul vine la mine, îmi spune că este profesor universitar şi că îl caută pe Părintele Arsenie care face minuni, în acel moment, intră în biserică Părintele şi îl întreabă pe acela: *„De ce o întrerupi de la rugăciune?”.* Omul îi zice că este iehovist şi începe apoi cu de-ale lui, că de ce să ne închinăm la icoane şi altele. Părintele zice: *„Dacă nu te închini, n-avem ce discuta*” şi apoi îmi spune să le arăt cum să se închine. Eu le explic cum trebuie să împreune cele trei degete, că acestea trei sunt Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh şi că celelalte două strânse în palmă sunt Maica Domnului şi Arhanghelii Mihail şi Gavriil, în genunchi în faţa Sfintei Treimi. Iehovistul sare ca ars şi spune că nu se închină. Atunci, Părintele ridică mâinile în sus şi zice: *„Doamne, nu sunt răspunzător de sufletele acestea”.* Imediat, cei doi au plecat împleticindu-se unul de altul, dar n-au putut ieşi din biserică, ci s-au întors, s-au închinat şi pe loc s-au făcut bine amândoi. *(**Ana Bichi**, Sibiu)*

- ***Sfaturi pe care ni le-a dat Părintele, pentru noi şi pentru urmaşii noştri:***

a) Orice lucrare facem, să o facem ca pentru Dumnezeu, indiferent că este vorba despre prieteni sau duşmani.

b) Să fim mai buni azi decât ieri.

c) Să nu părăsim credinţa ortodoxă ca să mergem la alte credinţe sau secte, că nu e bine. La pocăiţi este păcat să mergem, pentru că aceştia s-au lepădat de primul botez, de Sfintele Taine.

d) Să nu mergem la vrăjitori, căci aceştia sunt ucenicii diavolului. (***MoşNicolae**, Sibiu*)

- A zis Părintele. *„Să nu vorbiţi cu sectarii, că aruncaţi mărgăritare... Cărţile lor să le ardeţi ”*. ***(Maria Matronea,** Sibiu*)

- De obicei mergeam cu alte fete din sat la Mănăstirea Brâncoveanu. Când era vremea bună, Părintele Arsenie făcea slujba afară, la un altar construit de dânsul. Odată, în timpul slujbei, a zis către doi cunoscuţi de-ai mei: *„Măi, voi de acolo, mergeţi pe calea Drăguşului, că o femeie care vrea să vină la slujbă e oprită de nişte dulăi ”*. Cei doi au mers şi mai jos de pădure au întâlnit-o pe femeie înconjurată de mucări (n.n.: sectari), care au oprit-o din calea spre biserică ţinând-o de vorbă cu ale lor rătăciri, ei fiind adventişti de sâmbăta. ***(Livia Jurcovan,*** Drăguş)

- *„Temelia vieţii creştine este HRISTOS, PIATRA HRISTOS, nu PETRU”* – cuvânt scris pe pictura Bisericii Drăgănescu.

Postul şi rugăciunea
Spovedania şi împărtăşania

Postul şi rugăciunea

- Părintele Arsenie Boca ne-a spus: *„Să vă uscaţi anafură, că omul lui Dumnezeu trăieşte o zi cu o bucată de*

anafură şi o înghiţitură de agheasmă” şi: *„Mă, să nu beţi mult vin; puneţi vin de două degete şi restul apă. Învățați-vă cu frigul şi mâncaţi cu linguriţa*”. Cu altă ocazie, Părintele a spus că *„celor mândri, Dumnezeu le stă împotrivă, iar celor smeriţi le dă har”* -1 Petru *5,5.* ***(o credincioasă,*** *Sibiu*)

• Două femei au venit la Părintele Arsenie, la Drăgănescu. Dar, cum au apărut le-a şi întrebat Părintele: *„Ce aveţi în bagaje?”* şi a şi băgat mâna în traista lor. A scos o rudă de salam şi le-a mustrat că în Săptămâna Mare ele mâncau salam. A aruncat salamul la cei doi câini ai părintelui Bunescu, dar nici câinii nu au mâncat. Mârâiau şi se uitau la Părintele Arsenie. ***(Paraschiva ducea,*** 73 ani, Ucea de Sus)

• Mi-a zis odată să nu mai mănânc slănină dacă vreau să fiu sănătoasă. ***(Aurelia Cltiş,*** *93 ani, corn. Boiu.jud. Mureş*)

• Cu puţin timp înainte de cutremurul din 1977, Părintele Arsenie ne-a spus o istorioară: *„Un sfânt avea un ucenic pe care-l ţinea aproape. Sfântul a plecat pentru un timp în altă parte, pentru nişte probleme. Ucenicul, rămânând singur, s-a gândit să meargă la o mănăstire, ca să vadă cum trăiesc călugării. Ajungând acolo, i-a plăcut nespus de mult, fiindcă se cântau cântece de slavă lui Dumnezeu. După ce se întoarce înapoi, îi spune sfântului părinte cum a fost la mănăstire şi ce a auzit, zicând:*

— Părinte, să ştii că noi nu ne mai mântuim.

— De ce, mă? — îl întreabă părintele.

— Părinte, dumneata te rogi numai atât: ***«Doamne, miluieşte-ne!»*** *; ei acolo cântă frumos şi să ştii că eu mă duc acolo.*

— Du-te! — i-a spus, iar după ce a plecat ucenicul, sfântul s-a pus în genunchi şi a zis: «Doamne, arată-i adevărul!».

Când ucenicul a ajuns la mănăstirea aceea, călugării cântau, dar, iată că, dintr-o dată, începe un cutremur de

*pământ şi toţi călugării lasă cântările, se pun în genunchi şi încep să se roage: **«Doamne, miluieşte-ne».** Atunci, ucenicul s-a întors înapoi la sfânt şi i-a zis :*

*— Dacă au lăsat cântecele şi se rugau **«Doamne, miluieşte-ne»,** însemnă că **«Doamne, miluieşte-ne»** e mai mare.*

Şi voi tot aşa să vă rugaţi"- a zis Părintele.

Nu după mult timp, când a fost cutremurul acela de pământ (1977), Părintele Arsenie a auzit o voce care zicea: „Nu ieşi, că mori". După cutremur, fiind salvat, şi-a făcut o cruce şi a spus: *„Doamne, îţi mulţumesc că m-ai salvat!"***.** Aceasta ne-a spus-o soţia părintelui Bunescu, care ştia de Ia Părintele Arsenie. (***Gheorghe Morar,*** *Ucea de Sus*)

- Părintele ne zicea: *„Mă, voi să mă întrebaţi şi eu vă răspund, că trebuie să pictez".* Fiind vorba de „Tatăl nostru", a zis: *„Măi, noi când zicem **«Tatăl Nostru»,** Dumnezeu este Tatăl nostru, iar noi suntem fiii Lui. Deci, când vrei să te duci undeva, zi: «Tată, îţi place unde vreau să mă duc?». «Ba». Atunci nu te du. Sau «Tată, îţi place ce vreau eu să fac?». «Ba». Atunci, nu face. Sau: «Tată, îţi place ceea ce vreau să vorbesc eu?». «Ba». Atunci, nu vorbesc. Şi de gânduri să-L întrebaţi pe Dumnezeu, şi, făcând aşa, vă mântuiţi*". (***Gheorghe Morar,*** *Ucea de Sus)*
- Când am început să zic rugăciunea, cum mă învăţase părintele Arsenie (*„Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă pe mine păcătosul"),* am avut nişte furtuni de gând Toate aceste gânduri se revărsau în timp (amintiri, urâciuni, vorbe, expresii murdare, vorbe pe care nu le-am zis niciodată cu cu-vântul). Nişte furtuni de gând, nişte răutăţi pe care eu le purtam în mine şi nu ştiam de ele. Şi răutăţile acestea le-am purtat în mine în continuare, până când lucrurile s-au limpezit, cu vremea – dar nu s-au limpezit foarte repede.

Şi la Teologie mai aveam împotriviri din acestea. Ştiu că mă duceam în capelă, mă duceam seara, mă duceam dimineaţa, mă duceam şi peste zi, şi ziceam: *„Doamne*

Iisuse Hristoase, Fiul Dumnezeu...”şi parcă venea vrăjmaşul cu toată suita lui să răscolească ceva prin mine. Şi îmi era frică. Mă gândeam: „Măi, mâine-poimâine înnebunesc, se întâmplă ceva cu mine, nu se poate!”. Dar pe de altă parte ziceam: „Nu se poate să se întâmple ceva rău cu mine, pentru că prin această rugăciune cer ajutorul lui Dumnezeu. Nu se poate să mă lase ajutorul lui Dumnezeu. Doar eu nu-s singur în înaintarea mea sufletească. Trebuie să mă ajute Domnul Hristos. Trebuie să mă ajute. Nu se poate să nu mă ajute! Că doar de ce zic: *„Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul”.* Şi-avem nişte furtuni, nişte frământări, nişte răutăţi, nişte lucruri care, până la urmă, s-au rezolvat ele, s-au rezolvat bine. Şi bineînţeles că acestea alternau cu stări de linişte sufletească.

Mi-aduc aminte de vremea când eram elev în Timişoara şi mergeam spre şcoală. Mergeam cu rugăciune şi aveam aşa de multe bucurii în suflet, încât îmi era frică să nu-mi crape inima. Ziceam: „Doamne, nu pot suporta mai mult, nu pot. Asta e ultima posibilitate de bucurie pe care o pot suporta. Să nu-mi dea Dumnezeu mai mult.” Asta ţinea cât ţinea, şi iarăşi veneau furtunile. Şi apoi, iarăşi veneau bucuriile.

Odată – eram deja venit la Mănăstirea Sâmbăta (în 1949 am venit) – am avut o bucurie ca cea de la Timişoara. Atunci m-am gândit: „Gata, pe asta n-o s-o mai pierd niciodată!”. Bineînţeles că nu s-a putut, pentru că omul nu poate să trăiască totuşi într-o permanentă tensiune. Nici la bine, nici la rău. Trăieşte normal. Trăieşte undeva cam pe la mijloc şi de acolo înaintează sau de acolo scade. Nu eşti într-o euforie care nu se trece în veci. Însă eu totuşi am avut totdeauna o încli-nare spre bucurie. Am fost un om al bucuriei. Sunt un răspânditor de bucurie, un lucrător de bucurie. Aşa e formaţia mea. Aşa m-a lăsat pe mine Dumnezeu: cu o înclinare spre mulţumire, spre bine. Şi... asta e moştenirea mea de la părintele Arsenie. ***(Arhim.***

***Teofil Părăian**,* Mănăstirea Brâncoveanu)

• O creştină îi zice Părintelui: „Părinte, eu citesc noaptea rugăciuni”. Părintele i-a zis: *„Dacă îţi pierzi mintea, nici lui Dumnezeu nu-i mai trebuieşti*”. Tu n-ai voie să citeşti noaptea! La Judecata de Apoi trebuie să ne prezentăm cu mintea întreagă. *(**Silvia Pătrucean**, Sibiu)*

• Eram la Mănăstirea Brâncoveanu, unde am stat 2 săptămâni, prin 1943. într-o zi, bucătăreasa a atras atenţia Părintelui Arsenie că s-au terminat alimentele. Părintele a zis: *„Să trecem cu toţii la rugăciune*”. Astfel, a doua zi, dis-de-dimineaţă, a venit o căruţă cu doi cai, încărcată cu pâine proaspătă, un sac de faină de grâu şi un sac de faină de porumb. *(**Septimia Maniş**,* 80 ani, Codlea)

• Odată ne-a spus că atunci când vrem să-i cerem ajutor, putem să scriem rugăciunea pe o hârtie, apoi să ardem hârtia. Acest lucru l-am făcut o singură dată, când eram grav bolnavă, şi ajutorul Părintelui a venit imediat.

Spovedania şi împărtăşania

• Când eram tânăr şi nebun, am ajuns şi eu la Părintele Arsenie, la Mănăstirea Sâmbăta. Dânsul m-a luat la spovedit trei ore şi apoi mi-a zis: *„Eşti negru ca tăciunele şi vreau să te fac alb*”. Când am ieşit de acolo, îmi venea să sar, ca viţeii când le dai drumul din grajd. De atunci am căpătat o putere mare, nu m-a mai interesat decât problema sufletului şi nu am mai avut altă dorinţă decât mântuirea sufletului. (***Dumitru Pampu**, Sibiu)*

Mãnãstirea Sâmbãta - la altarul din pãdure

- O femeie venea pe la Sâmbăta, la Părintele Arsenie. Odată, îi zice Părintele: *„Nu te mai împărtăşesc dacă nu-ţi aduci soţul aici*”. „O, vai, nici vorbă de aşa ceva. Părinte, soţul meu fumează”. Şi Părintele spune: *„N-am nimic cu tutunul lui*”. Se duce femeia acasă şi îi zice soţului să meargă şi el la Părintele. Scandal mare! Soţul zice că nu merge, că i-au stricat popii mintea, şi altele, şi altele. Femeia zice: „Dacă nu vii, mă fac desfrânată”. Apoi au intervenit copiii şi, în sfârşit, au plecat. Pe drum, de la Voila până la mănăstire, tot ea a dus bagajul, ca să nu-i fie lui greu. Când au ajuns la mănăstire, au ascuns ţigările, lângă un stejar. Când l-a văzut Părintele, i-a zis: *„Hai, că de când te aştept*”. Apoi, l-a luat la spovedit trei ore. La *urmă, Părintele îi zice: „Ai spus tot?”, el zice: „Da!”. Dar Părintele: „Trei nu le-ai spus!” şi i le zice Sfinţia sa: „Ai desfrânat în tren, la cutare drum, şi altădată, la alt drum, tot în tren. Şi când erai copil şi păşteai vitele pe lângă râul Gorjului, aţi făcut un foc şi aţi aruncat în foc o şopârlă. Şi*

ce mai râdeai şi chiuiai când o vedeai că se zbate în foc". Atunci, omul zice: „Vai, Părinte, sunt în faţa unui mare prooroc". Şi Părintele zice: *„Un ciot de om, mă!".* Apoi omul a devenit un mare creştin şi a suferit şi prigoană. *(**Elisabeta Sârbu**, 73 ani, Sibiu)*

- O femeie din Gurahonţ venise pentru o slujbă de pomenire, fiindcă îi murise băiatul în armată, cu numai două săptămâni în urmă. Părintele a dojenit-o parcă mai blând: *„Aminteşte-ţi păcatele tinereţii tale şi să-l mulţumeşti lui Dumnezeu că ţi-au mai rămas încă patru copii în viaţă, alături de tine, cu care te vei ajuta la bătrâneţe. Nimic nu se petrece la întâmplare, cum crede omul. Răul se abate asupra noastră, după măsura faptelor săvârşite. Ce rămâne neplătit pe lumea asta, plătim pe lumea cealaltă".* Apoi s-a adresat tuturor celorlalţi, care aşteptau în biserică, ridicând vocea: *„Rugaţi-vă la Dumnezeu să vă pedepsească în această viaţă pentru faptele nespovedite de voi sau nedezlegate de duhovnicii voştri, căci în viaţa de apoi, amarnice sunt pedepsele Celui de Sus".* Parcă ne-a trecut un fior pe şira spinării şi s-a auzit, aşa ca un murmur, printre oamenii ce se aflau în biserică... Ne înfricoşaserăm toţi. ***(L.C.)***
- Doi oameni din satul Săvăstreni, nenea Ioan şi nenea Victor, se duceau la Mănăstirea Sâmbăta în toată duminica şi la toate sărbătorile; erau foarte credincioşi şi ţineau toate posturile. Într-o zi, după ce postiseră după rânduială, s-au hotărât să meargă la mănăstire să se mărturisească la Părintele Arsenie. De intenţia acestor doi credincioşi a aflat un alt om din Săvăstreni, nenea Iacob (nenea Iacob nu prea postea şi nu prea mergea la biserică; în schimb, fuma mult). A vorbit cu nenea Ioan şi nenea Victor, le-a spus că vrea să se spovedească şi el la Părintele şi, în sfârşit, cei trei au plecat împreună la mănăstire. Când au ajuns la casa de vacanţă de lângă mănăstire (cam la 1,5 km distanţă de mănăstire), nenea Iacob şi-a pus ţigările într-o salcie scorburoasă. Apoi au mers la biserică, au

ascultat Sfânta Liturghie şi, la sfârşit, s-au dus la Părintele Arsenie la spovedit. Părintele i-a mărturisit şi i-a cuminecat numai pe nenea Ioan şi pe nenea Victor, fiindcă au postit. Pe nenea Iacob nu l-a mărturisit şi i-a strigat că îl va spovedi şi pe el, după ce va găta cu slănina din traistă şi cu ţigările din salcie! La urmă, i-a zis să aibă grijă la întoarcere să nu uite cumva ţigările în salcie, pentru că le vor găsi corbii şi le vor strica. *(**Matei Biliboacă**, Săvăstreni)*

- Pe vremea când era la Drăgănescu, am dus la Părintele pe o soră de-a mea de la ţară, care se plângea că bărbatul ei o tot chinuieşte cu gelozia. Ea zicea că nu-i de vină şi că „nu umblă în pustiu”. Părintele i-a zis: *„Eşti de vină, că ai făcut avort şi n-ai mărturisit”.* Eu zic: „Părinte, o duc acum la Cernica, să se spovedească”, dar Părintele spune: *„Nu o duce, tu, la călugări, că-i dau canon de nu mai iese din el; du-o la preoţii voştri de mir”. (**Elisabeta Sârbu**, Sibiu)*
- *„Mergeţi şi la preoţii voştri, că ei ştiu necazurile mirenilor şi greutăţile voastre. Voi aveţi preoţi buni la Sibiu. Nu mergeţi la mănăstiri să vă spovediţi, că vă dau canoane mari. Dar să mergeţi la mănăstiri pentru rugăciuni, liturghii şi dezlegări*” – a zis odată Părintele Arsenie. *(**Maria Matronea**, Sibiu)*

Sfânta Liturghie şi sfârşitul lumii Preoţii şi Biserica – salvarea noastră

Sfânta Liturghie şi sfârşitul lumii

- Spunea Părintele Arsenie să ne spovedim şi împărtăşim mai des, că va sosi timpul când se va lua Sfânta Liturghie la cer şi nu se va mai săvârşi pe pământ. *(**Septimia Maniş**,* 80 ani, Codlea)
- De când eram de vreo 10 ani, duminica tata obişnuia să ne ducă pe toţi la Mănăstirea din Sâmbăta de Sus, cu

căruţa. Dar nu mergeam la mănăstire chiar în toată duminica. Mi-aduc aminte că, într-o duminică dimineaţa, tata s-a apucat să cearnă nisip. L-am întrebat: „Tăticule, azi nu mergem la mănăstire?”. El mi-a zis că nu mergem la mănăstire, mergem la biserică (biserica din sat). Când au tras clopotele la biserică, tata nu se oprise încă din lucru. L-am întrebat dacă nu mergem la biserică şi mi-a zis că mergem după ce se trage clopotul a treia oară. Au tras clopotul şi a treia oară, s-a intrat la Sfânta Liturghie, dar tata tot mai lucra. S-a terminat Sfânta Liturghie, tata era tot cu lopata în mână. L-am întrebat de ce nu a lăsat lucrul ca să mergem la biserică. El mi-a zis că a vrut să termine de cernut grămada de nisip (lucra la casă), dar că duminica următoare mă va duce la Mănăstirea Sâmbăta şi-l voi vedea pe Părintele Arsenie.

Duminica următoare tata nu m-a mai luat la mănăstire; s-a dus cu altcineva. A ajuns acolo la Sfânta Liturghie. Când l-a văzut, Părintele Arsenie – care predica – a strigat la tata. I-a zis: *„De ce nu ai lăsat lucru duminica trecută când cerneai nisip şi când te-a întrebat băiatul tău de ce nu te duci la biserica din sat, cu băiatul de mână, ca de obicei, şi i-ai zis că vii astăzi la mănăstire? Pentru că ai cernut nisip în timpul Liturghiei, îţi dau canon să ţii post negru nouă vineri, să nu mănânci nimic până la apusul soarelui. Pe urmă, să vii să te spovedesc”.* Apoi ştiu că vinerile acelea le-a postit! Pe urmă, tata s-a dus iarăşi la Părintele Arsenie. *(**Matei Biliboacă**, Săvăstrenî)*

„Sfânta Liturghie şi sfârşitul lumii"
în scrierile Părintelui Arsenie:

- Dumnezeu coboară între oameni şi suie oamenii la Sine, pe scara Sfintei Liturghii.
- Precum Taina pocăinţei sau Mărturisirea este judecata milostivă a lui Dumnezeu, ascunsă sub chip smerit, şi iubitorii de smerenie dau de darul acesta,

asemenea şi Sfânta Jertfa a Mântuitorului, din Sfânta Liturghie, ascunde, iarăşi sub chip smerit, o taină a ocârmuirii lumii.

- Cei vechi ştiau pricina pentru care nu se arată Antihrist în zilele lor, căci Sfântul Pavel vorbeşte despre taina aceasta în chip ascuns, dar n-o numeşte (2 Tesaloniceni 2,6). E Sfânta Liturghie, sau Jertfa cea de-a pururi, despre care a grăit Domnul prin Daniil (Daniil 12,10) şi apoi însuşi ne-a învăţat. Ea este aceea care opreşte să nu se arate Antihrist, sau omul nelegiuirii (2 Tesaloniceni 2, 3) decât în vremea îngăduită lui de Dumnezeu. Căci, pentru mulţimea fărădelegilor, demult ar fi trebuit Dumnezeu-Tatăl să sfârşească lumea, însă Dumnezeu-Fiul, Cel ce este iubirea de oameni şi de toată firea, mereu Se aduce pe Sine Jertfa Sfântă înaintea lui Dumnezeu-Tatăl, mijlocind milostivirea de la El.
- Sfânta Liturghie mai ţine lumea.
- Sângele Mielului din Sfânta împărtăşanie mai ţine sufletul în oase şi lumea m picioare. Precum Taina Pocăinţei e un dar al Cerului, sub chip smerit, pentru mântuirea fiecărui suflet în parte, aşa Sfânta Liturghie, marea Taină, ascunsă iarăşi sub chip smerit, mântuieşte lumea, sau o fereşte de urgiile Antihristului. Iată de ce toată lumea ar trebui să vie la Sfânta Liturghie, că pentru dăinuirea lumii e darul acesta pe pământ.
- Deci, câtă vreme mai sunt oameni ce caută pocăinţa şi Sfânta împărtăşanie, Satana n-are putere: îl opreşte Dumnezeu. Dar când oamenii se vor întuneca la minte aşa de tare, încât vor împiedica Sfânta Liturghie cu toată voia lor, vrând necredinţă, în zilele acelea va înceta şi Jertfa cea de-a pururi, şi va începe urâciunea pustiirii, precum zice la Daniil: *“Şi din vremea când va înceta Jertfa cea de-a pururi şi va începe urâciunea pustiirii, vor fi 1290 de* zile” (Daniil 12,11).

Când fărădelegile vor încleşta mintea şi inima oamenilor şi-i vor sălbătici aşa de tare, încât vor zice că nu

le mai trebuie Dumnezeu şi Biserică şi Preoţi, încât va fi sălbăticirea şi nebunia urii (Luca 6,11) peste tot pământul, atunci vine sfârşitul.

Părintele Arsenie (când era diacon) în apropierea ÎPS Mitropolit Nicolae Bălan, în Piața Mare - Sibiu

Preoţii şi Biserica – salvarea noastră

• Odată, l-am găsit pe Părintele la Biserica din Drăgănescu. Freca pe un perete cu o perie pentru pardoseală. îi zic: „Ce greu lucraţi aici, Părinte!”. Şi dânsul îmi zice: „Asta *nu mi-i greu, tu; mi-s grele ale voastre!”.*

Îmi zice odată o femeie: „Ce sfânt e acela, de-i spune la una că moare de cancer şi la alta c-o omoară copilul ei?”. „Păi – zic – le-o zis la vremea potrivită, ca să se trezească şi să-şi vadă de suflet, că zice Părintele: *„Sunt pus să salvez ce se mai poate salva. Slavă Domnului că avem biserici şi preoţi la care ne putem salva. Dar ce ne vom face când se vor închide bisericile?*”. *(**Elisabeta***

***Sârbu**, 73 ani, Sibiu)*

• Părintele Arsenie nu prea era de acord cu multe construcţii de ziduri, ci lupta sa era ca, prin munca sa, omul să se facă biserică a Duhului Sfânt. Căci zicea: *„Pe ziduri vor creşte bălării, dacă nu sunt biserici vii". (**Maica Pahomia**)*

•Eram la biserica Drăgănescu. Părintele Arsenie picta sus, iar eu stăteam jos, lângă schelă. La un moment dat, Părintele zice: *„Măi, aşa-i că-s lacomi preoţii?".* Eu nu spun nimic. Părintele mă întreabă şi a doua oară, şi mă întreabă şi a treia oară: *„Mai, aşa-i că-s lacomi preoţii? "*. Eu nu scot o vorbă. Atunci, Părintele se apleacă să vadă dacă mai sunt lângă schelă şi îmi zice: *„Mai, tu nu auzi ce vorbesc eu cu tine"*. Eu zic: „Dar, Părinte, acum nu am vorbit de preoţi". Părintele zice: *„Da, măi, nu am vorbit acum de preoţi, dar tu, când eşti cu mai multe persoane şi vorbiţi de preoţi, numai de rău ziceţi de ei. Ziceţi că-s lacomi. Iată ce povaţă îţi dau eu: să nu-i mai vorbiţi de rău pe preoţi, fiindcă sunt slujitorii lui Dumnezeu şi nu aveţi voie să-i judecaţi voi ".*

După ce m-am întors de la Părintele, am deschis Biblia exact la paragraful care zice: „ *Cine eşti tu, omule, ca să judeci sluga altuia*". Exact ce-mi spusese Părintele Arsenie! De atunci, nu mai vorbesc pe nimeni de rău, mai ales pe preoţi, că Dumnezeu este singurul care poate să-i judece. *(**Matei Biliboacă**, Săvăstreni)*

•Odată, la o sărbătoare, la Drăgănescu, a venit şi un grup de oameni cu carte. Părintele a zis: *„Cu ăştia trebuie să vorbesc limba păsărească, dar Dumnezeu a ales pe cei simpli şi nebăgaţi în seamă, ca să le facă de râs pe cele tari şi slăvite* Şi eu mă gândeam: „Ce-o să vă faceţi, titraţilor, dacă nu vă smeriţi sub patrahirul unui preot, cât de neînsemnat?". (***Elisabeta Sârbu,** Sibiu*)

• Mă duceam la Părintele împreună cu alţi credincioşi, bărbaţi şi femei, pentru a-i vindeca sau pentru a le rezolva problemele. Odată, însă, mi-a zis Părintele: *„Să ştii că şi binele are o limită... Sunt lucruri în care nici noi, preoţii,*

nu ne băgăm”. (***Ioan Bica****, Voivodeni)*

„Preoţii şi Biserica”
în scrierile PărinteluArsenie:

- Preoţia Bisericii urmăreşte ca niciunul din fiii Tatălui să nu se învrăjbească în sine însuşi sau să se rupă din obşte şi din duhul dragostei lui Hristos. Căci El e Cel ce uneşte obştea laolaltă, deci nimeni nu se mântuieşte răzleţindu-se de Biserică, oricât ar crede că într-însul sălăşluieşte Duhul lui Hristos.
- A osândi pe preoţi e lucrul cel mai uşor şi cel mai fără rost Să fim drepţi: slujba preoţilor e sfântă, darul lor e de la Dumnezeu, e sfânt. Că firea lor pământească mai dă uneori prilej de sminteală, iar să fim drepţi: neavând cum să vină altfel decât prin naştere din trupuri pământeşti în care mişună pornirile fărădelegilor ca şerpii şi rod înclinările patimilor ca viermii, sigur că ei vor fi covârşiţi de moştenirea aceasta şi nu-şi vor putea îndeplini fără umbră trimiterea lor de la Dumnezeu. Chemarea le este învăluită, vor şovăi în hotărâri (Isaia 28,7), biruindu-se de lume, în loc ca ei să biruie lumea. Sigur că aceştia, prin viaţa lor, nu vor lăsa poporul să creadă şi aşa se vor sălbătici oile asupra păstorului şi vor face bucurie lupilor. In jurul lor se va întări întunericul a toată neştiinţa şi va începe foametea, nu de pâine, ci de cuvântul lui Dumnezeu, pâinea cea din Cer. Sarea pământului o vor călca-o oamenii în picioare şi aşa vine că: „Şi preotului i se va întâmpla ca şi poporului” (Isaia 24,2). Dar, de toată starea asta rea a lucrurilor are să dea seama şi poporul, căci toată decăderea e de la părinţi începătură.
- Multă pagubă face un preot în averea de păcate a oamenilor, ştergându-le cu darul datoriile agonisite diavolului, capitalizate m om.

Este un duh vrăjmaş care întunecă minţile oamenilor şi îi răscoală pe urm împotriva neputinţelor omeneşti ale

păstorilor, dându-le impresia că nu sunt obligaţi să asculte de ei (de preoţi), fiindcă au păcate. Iisus nu a avut niciun păcat şi, cu toate acestea, ce puţini L-au ascultat!

Este un cerc vicios, în care se încurcă sufletul multora, a prea multor oameni: cercul rătăcirilor. Aceştia, din anumite "motive", nu vor să asculte de preoţii Bisericii. Drept aceea, neascultând învăţătura dreptei credinţe şi a vieţii în Dumnezeu, îşi strică mintea cu părerile lor. Aşa se cufundă în păcate, din neascultare. Omul se întunecă dinspre adevăr şi ia rătăcirea de bună. Unii se trezesc că au trăit în rătăcire. Vrăjmaşul, de care prin amăgire au ascultat, nevrând să-i piardă din gheare, le pune înainte neputinţele oamenilor, ale slujitorilor legali ai Bisericii, acoperindu-le darurile şi harurile. Şi aşa îi duce de minte, să-şi facă singuri "credinţa", care trece peste taina pocăinţei, administrată valid exclusiv prin preoţi şi arhierei, indiferent de neajunsul lor de oameni.

- Ceea ce odinioară era corabia lui Noe peste puhoaiele potopului, aceea e Biserica lui Hristos – Cel cu cruce – peste puhoaiele pierzării. Deosebirea e aceea că corabia lui Noe a fost închisă pe dinafară de Dumnezeu şi nimeni n-a mai putut intra (Facere 7,16), pe când corabia Bisericii – corabia cu crucea pe catarg – are intrarea deschisă şi mai pot intra oameni învălmăşiţi de puhoaie. Acolo era Noe, aci Hristos, iar în valuri ucigaşul, înecând pe oameni.

Se întâmplă însă ceva de neînţeles: că cei ce se chinuiesc în valuri, deşi toţi ţin să trăiască, totuşi nu toţi vor să scape în corabie. Mai mult chiar, scuipă mâinile ce li se-ntind de la intrarea corăbiei. Iar mâinile sunt braţele părinteşti: braţele celor şapte Sfinte Taine ale lui Dumnezeu care izbăvesc pe oameni din potop, născându-i din trup în Duh (Coloseni 2,12), din amărâta viaţă la viaţa cerească.

- Fraţilor, ascultaţi de Biserică, fiindcă cei ce ascultă de preoţii ei, aşa cum sunt, de Dumnezeu ascultă.

o altă credincioasă, Sibiu)

Moartea Părintelui

„Părinte, nu am ştiut cine eşti!”

- Într-o zi ne-a vorbit despre vămile văzduhului, că sunt greu de trecut. Ascultând, şi mişcat de înfricoşătoarele vămi, l-am întrebat: „Părinte, oare nu se poate ca sufletul omului să nu treacă pe acolo, ci să ocolească prin altă parte?”. Şi el a răspuns: *„Nu se poate, mă, nu se poate”* Preotul Petru Vamvulescu, care era cu mine, a zis: „Numai sfinţii trec prin vămi ca o pară de foc şi vameşii fug şi se feresc când trec ei”. Eu, prevăzând pericolul ce mă aşteaptă, am zis: „Părinte, mie mi-i frică de vămile acelea”. *„Ţi-i frică, mă, ţi-i frică ?*

Apoi, ştiindu-şi plecarea din lumea aceasta, ne-a spus: *„Era un ciobănaş care fluiera frumos şi oamenii îl auzeau, dar nu-l luau în seamă prea mult. Într-o zi, ciobănaşul a plecat şi toţi oamenii s-au alarmat, întrebând peste tot: «Unde a plecat ciobănaşul care cânta frumos?». Dar nu l-au mai găsit”.* Sunt sigur că de dânsul a vorbit. *(**Gheorghe Morar**, Ucea de Sus)*

- Odată, mi-a spus Părintele: *„Măi, când vezi arătări dumnezeieşti să nu spui la nimeni, că nu e voie”.* Cu 3 luni înainte de a muri Părintele, de Adormirea Maicii Domnului, eram la Mănăstirea Brâncoveanu cu două femei din Şercaia. Seara pe la 9, înainte de prohod, am văzut pe munte o cruce de aur în stânga chiliei Părintelui Arsenie. Apoi a dispărut acea cruce aurie şi a apărut o cruce neagră, dar de-a curmezişul (pe orizontală), cu capul spre chilie. Ştiam unde-i chilia, căci lucrasem acolo. Când am văzut acestea, mi-am zis: „Gata, pleacă Părintele”. *(**Ioan Bica**, Voivodeni)*

- Mama se ruga lui Dumnezeu şi Părintelui; de acasă, ştia că o aude. S-a rugat lui Dumnezeu şi a plâns pentru Părintele când a auzit că este bolnav. A făcut tot ce a putut să ajungă la Prislop – a crezut şi nu s-a temut. A ajuns

pentru întâia oară la Prislop când a fost înmormântarea Părintelui. Tatăl meu i-a zis Părintelui, când 1-am văzut ultima oară: „Să mai staţi, Părinte, cu noi”. Şi părintele i-a răspuns: *„Eu ştiu, mai, că voi mă vreţi, dar am şi eu sărindarele mele”. (**o altă credincioasă**, Sibiu)*

- Am mers de mai multe ori la Părintele Arsenie. Odată l-am auzit spunând: *„Măi, mie mi se va trage moartea de la o femeie”.* Unii spuneau că ar fi vorba de Elena Ceauşescu. ***(Maria Dumitraşcu)***
- Părintele Arsenie a murit pe 28 noiembrie, la Sinaia, unde preotul Bunescu l-a spălat, l-a îmbrăcat şi l-a aşezat în sicriu. După aceea, l-a dus la Prislop, unde avea locul mormântului ales şi pregătit de dânsul, când era încă în viaţă, şi despre care zicea că este pecetluit să-i fie până la a doua înviere din morţi.

Pe data de 4 decembrie 1989 a fost înmormântat. Eu am auzit că a murit şi m-am deplasat cu trenul de la Sibiu la Prislop. Am ajuns la ora 7:30 şi am mers direct la biserică, să văd dacă este adevărat. La ora aceea, în biserică era sicriul cu Părintele, sicriu aşezat cu faţa spre altar, şi 6 persoane de veghe. Am trecut de la capătul lateral al sicriului, pentru a-1 vedea. Era foarte slăbit şi era îmbrăcat cu haine de preot. Faţa era descoperită, iar culionul era aşezat în partea stângă a capului. Spre mirarea mea, am văzut că numai degetul arătător de la mâna dreaptă era scos prin patrahir, pentru a fi sărutat de cine dorea; restul era tot acoperit. Am observat că sub amândoi ochii, pe obraz, avea o „arsură” de circa 2 cm diametru, iar pielea era transparentă, de culoarea galben-verzui.

Pe la ora 8:15, a venit preotul Bunescu în biserică, s-a oprit între altar şi sicriu şi a spus: *„Oameni buni, eu nu sunt vinovat de moartea Părintelui*”. Conştiinţa nu l-a lăsat până nu a spus aceste cuvinte (aşa cum a făcut Pilat când s-a spălat pe mâini).

Începând cu ora 8:30, a sosit multă lume, din mai multe oraşe, pentru a-1 conduce pe Părintele pe ultimul drum. Au fost mai mulţi preoţi, dintre care şase au luat pe umăr sicriul şi, după ce s-a terminat slujba de înmormântare, l-au dus pe Părintele la groapă.

Este bine de reţinut că faptele pe care le-a făcut în viaţă, au fost în slujba lui Dumnezeu şi a oamenilor. A venit pe lume copil curat şi a căutat să ne înveţe tot ceea ce este necesar pentru mântuirea sufletelor noastre.

în concluzie, se poate spune că a fost un mare sfânt, căci:

a) A făcut minuni;
b) A fost prooroc;
c) A fost cuvios;
d) A fost doctor fără arginţi (multe minuni au loc şi în zilele noastre, la mormânt; multe exemple se pot da);
e) A fost mucenic şi a murit în suferinţă; a fost de multe ori închis, chiar şi la Canalul Dunăre-Marea Neagră. *(**Moş Nicolae**, Sibiu*)

- Locul mormântului a fost marcat de Părintele încă de când era în viaţă, de faţă fiind preotul Nicodim, duhovnicul mănăstirii, şi părintele Daniil Partoşanul, astăzi Episcop în Banatul Sârbesc, cu reşedinţa la Vârşeţ. La înmormântarea Părintelui, în timp ce sicriul era dus spre cimitir, un preot a strigat: „Fraţilor, au apărut pe chipul Părintelui semne de moaşte”. *(**Gheorghe Silea**, Ucea de Sus)*
- La înmormântarea Părintelui nu am văzut lucruri deosebite, cum au văzut alţii. Poate că nu am meritat. Totuşi, la unul din parastasele Părintelui, când se slujea Sfânta Liturghie, colegul de lângă mine, Silea Gheorghe, mi-a arătat un brad şi bradul era tot împodobit cu steluţe argintii, strălucitoare. De câte ori am mai fost la sfintele parastase, m-am uitat spre bradul acela dintre biserică şi parc, dar nu le-am mai văzut. *(**Gheorghe Morar**, Ucea de Sus)*
- O femeie îşi pierduse un copil şi s-a dus la

mormântul Părintelui ca să se roage. Dar nu prea credea, căci spunea: „Ce poate să facă un mormânt?! E un mormânt ca toate celelalte morminte”. însă s-a întâmplat ceva cu ea, căci deodată a căzut în genunchi şi a strigat: *„Părinte, nu am ştiut cine eşti! Părinte, te rog, ajută-mă!” (Emilia Butum, Făgăraş)*

Măicuţa Zamfira –
„singurul meu ucenic”

Fragment din cuvântul la privegherea Maicii Zamfira, rostit de Preasfinţitul Părinte Dr. *Daniil Stoenescu*, *Episcop-locțiitor al Daciei Fel ix*

... Se va vorbi despre măicuţa Zamfira de acum înainte, ca şi până acum, de fapt, atâta vreme cât se va vorbi de preacuviosul Părintele nostru Arsenie. Pentru că, nu întâmplător, prin anii *’11-* ’78, aflându-mă numai cu Părintele şi Măicuţa aici, în casa de vizavi, în chilia de dincolo de uşa acestei sfinte biserici, mi-a spus Părintele, fiind de faţă şi sfinţia sa, maica Zamfira, că este *“singurul meu ucenic”.* Ştiţi că Părintele nostru nu se juca cu cuvintele şi a rostit această mărturisire, pe care, iată, socotesc de cuviinţă să v-o destăinui în această seară de priveghere, de taină, de întâlnire şi de despărţire deopotrivă de măicuţa Zamfira.

“Singurul meu ucenic”..., cuvinte pe care ni le-a spus părintele Arsenie despre măicuţa Zamfira. Iată ce recunoaştere! Iată ce însemnătate! Şi ce greutate au aceste cuvinte. “Singurul ucenic” pe care Părintele şi l-a recunoscut cu puţin timp înainte de plecarea la Domnul a fost şi este măicuţa Zamfira; poate de foarte mulţi neînţeleasă, poate şi de noi, uneori. Iată, aşadar, că această seară este potrivită pentru ca, prin rugăciune, prin cântare, prin lacrimă şi prin priveghere, cu toţii să odihnim dincolo, cum n-am reuşit în această viaţă, sufletul şi duhul

măicuţei Zamfira, care a trecut la Domnul, ca să se roage pentru noi, ca să se roage lui Dumnezeu şi Maicii Domnului, şi ca să ducă mesajele inimilor noastre Părintelui nostru Arsenie, împreună cu care se află acum în lumina lui Dumnezeu şi a Duhului Sfânt şi "să ne fie nouă bine" în anii sau puţinii ani pe care îi vom avea fiecare, după rânduiala lui Dumnezeu, pe acest pământ.

Şi o a doua taină pe care v-o descopăr în această seară şi pe care e bine să o ţineţi minte toate maicile şi surorile acestei mănăstiri, vieţuitorii, ostenitorii, închinătorii... Ori de câte ori veţi privi icoana Maicii Domnului de aici, de pe catapeteasmă, să ştiţi că mâinile Maicii Domnului au fost pictate de Părintele Arsenie după mâinile măicuţei Zamfira! Priviţi! Cei şi cele care aţi cunoscut şi aţi văzut şi v-aţi oprit privirea asupra mâinilor măicuţei Zamfira, priviţi aici mâinile Maicii Domnului care-L ţin pe Mântuitorul Hristos în braţe. Iată cum a înţeles Părintele nostru Arsenie destinul măicuţei Zamfira, iată ce rol şi ce importanţă i-a recunoscut pentru viaţa noastră, pentru Ortodoxia românească, pentru monahismul românesc şi, în mod cu totul deosebit, pentru Sfânta Mănăstire a Prislopului...

Cuvânt la înmormântarea preacuvioasei maici proestareţe Zamfira stavrofora de la Mănăstirea Prislop, rostit de Preasfinţitul Părinte Dr. *Daniil Stoenescu, Episcop-locțiitor al Daciei Felix*

"Adevărat vă spun vouă că multe femei văduve erau în Israel în vremea lui Ilie, când s-a încuiat cerul şi n-a plouat trei ani şi şase luni şi a fost o foamete mare pe tot pământul, dar la niciuna dintre ele n-a fost trimis Ilie decât la o femeie văduvă din Sarepta Sidonului ". (Lc.4,25-26)

Preasfinţite Părinte Episcop, prea cuvioase părinte exarh, preacucernice părinte vicar, preacucernice părinte protopop, preacucernici părinţi profesori, preacuvioase

maici-stareţe, preacuvioase maici şi surori, iubiţi credincioşi şi credincioase, îndoliată adunare,

Astăzi, 17 martie, anul mântuirii 2005, în ziua de prăznuire şi pomenire a sfântului cuvios părintelui nostru Alexie, “omul lui Dumnezeu”, ne-am adunat aici, de la răsărit şi de la apus, de la miazăzi şi miazănoapte, pentru a înscrie o nouă pagină în “Plângerea Sfintei Mănăstiri a Silvaşului de la Prislop”, începută deodată cu ctitoria ei, în urmă cu şase sute de ani, de către Sfântul Nicodim cel Sfinţit. Multe au fost zilele plângerii acestei sfinte mănăstiri, în istoria ei; poate cea dintâi zi a plângerii pentru obştea de demult va fi fost ziua plecării de aici a Sfântului Nicodim şi a întoarcerii la Mănăstirea Tismana. O altă zi de plângere va fi fost ziua adormirii în Domnul a domniţei Zamfira, cea de-a doua ctitoră a acestei sfinte mănăstiri şi a prohodirii ei, iar mai înainte, ziua mutării moaştelor Sfântului Ioan de la Prislop.

Poate cea mai cumplită zi a plângerii sau zile ale plângerii vor fi fost zilele de la începutul celei de-a doua jumătăţi a veacului al XVIII- lea, când biserica acestei sfinte mănăstiri a fost incendiată, deoarece călugării ortodocşi de aici, români, n-au vrut să părăsească legea cea adevărată – ortodoxă – şi să treacă la catolicism. De atunci, călugărul Efrem a început să scrie “Plângerea Sfintei Mănăstiri a Silvaşului de la Prislop”, descoperită în veacul al XlX-lea, la Căldăruşani, de către Cezar Bolliac.

Au urmat mai multe plângeri, până când a venit aici, în toamna anului 1948, preacuviosul Părintele nostru Arsenie, adus de către Mitropolitul Nicolae Bălan de la Sibiu şi apoi, în 1950, preacuvioasa maica noastră stareţă Zamfira stavrofora a primit crucea stăreţiei acestei sfinte mănăstiri.

Au urmat alte zile de “plângeri”: ziua în care părintele Arsenie a trebuit să fie dus la Canal, la închisoare, în 1951, şi mai ales ziua în care Sfinţia sa, deodată cu măicuţa Zamfira, în 1959, părăseau civili

această sfântă mănăstire, în miezul prigoanei staliniste şi a regimului comunist de tristă amintire.

A urmat ziua de bucurie a redeschiderii acestei sfinte mănăstiri, prin străduinţele măicuţei Zamfira, prin bunăvoinţa episcopului de vrednică pomenire Visarion al Aradului de atunci, pentru ca apoi toate acestea să fie copleşite cu marea zi de durere şi întristare şi plângere a trecerii la Domnul a Părintelui nostru Arsenie, în 28 noiembrie 1989, şi apoi prohodirea Sfinţiei sale aici, în ziua de 4 decembrie a aceluiaşi an.

Au urmat zile de înflorire şi înviorare a vieţii creştineşti şi monahale la această sfântă mănăstire, în toate praznicele şi zilele de pomenire care au avut şi vor avea loc, pentru ca iată-ne astăzi să înscriem, cum am spus, o nouă “zi de plângere” a Silvaşului de la Prislop, prin prohodirea şi trecerea la cele veşnice, în ziua de 13 martie, duminică seara, a preacuvioasei maicii noastre Zamfira stavrofora, stareţă şi proestareţă a acestei sfintei mănăstiri.

Sfântul părinte Antonie cel Mare, patriarhul monahismului creştin, spune că “în tot ce vorbeşti să ai mărturia Sfintei Scripturi”. De aceea am ales la începutul cuvântului nostru cuvintele Mântuitorului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, rostite la încheierea predicii din sinagoga din Nazaret, din cetatea copilăriei Sale pământeşti, unde Mântuitorul nostru Iisus Hristos, după ce a descoperit ascultătorilor şi concetăţenilor Săi misiunea Sa dumnezeiască, după cuvântul proorocului Isaia (cap. 61, 1-2): *‘‘Duhul Domnului este peste Mine... ”* şi celelalte, avea să-i mustre pe iudei, spunându-le că multe văduve erau în Israel în vremea propovăduirii şi a misiunii Sfântului Prooroc Ilie, dar niciuna dintre ele n-a fost aleasă ca să-l primească şi să-l găzduiască pe Sfântul Ilie decât o femeie văduvă din Sarepta Sidonului, din ţara Feniciei sau Libanul de astăzi.

Iată, iubiţi credincioşi şi credincioase, întristată

adunare, iubiţi ascultători, cum după700 de ani, Mântuitorul Hristos, prin singura referire neotestamentară la femeia din Sarepta Sidonului, scoate din uitare, din trecut, icoana frumoasă şi luminoasă a unei femei binecredincioase care a avut un mare rol în viaţa, activitatea şi misiunea Sfântului Ilie, pentru că citim în capitolul 17 din Cartea a treia a Regilor (versetele 1 -24) cum Sfântul Ilie, prin cuvântul său, a încuiat cerul şi a venit o secetă mare peste ţara lui Israel şi peste tot pământul, datorită rătăcirii şi idolatriei lui Ahab şi a Izabelei şi necredinţei poporului lui Israel.

La cuvântul lui Dumnezeu, Sfântul Ilie se retrage spre răsărit, în isihie, pe malul râului Cherit, care se varsă în Iordan, unde a stat în rugăciune şi unde corbii trimişi de Dumnezeu îi aduceau pâine şi carne, dimineaţa şi seara, până când a secat apa din pârâu datorită lipsei de ploaie, în vremea secetei. Atunci, Dumnezeu îi spune: *“Scoală-te şi mergi în Sarepta Sidonului, pentru că iată am poruncit unei femei văduve ca să te hrănească!”* (III Regi 17,9)

lată, iubiţi credincioşi şi credincioase, cum se începe desluşirea unei taine numai de Dumnezeu rânduită şi ştiută! Iată cum Sfântul Ilie pleacă din isihie în cetate, dar nu în ţara lui Israel, ci într-o ţară vecină, într-o ţară străină, şi nu la o femeie evreică, israeliteană, ci la o femeie de alt neam. Şi, ajungând la poarta cetăţii, ne spune Scriptura, Sfântul Ilie întâlneşte o femeie care aduna vreascuri, lemne uscate ca să-şi pregătească ultimul prânz sau ultima cină pentru ea şi pentru fiul ei; şi Sfântul Ilie îi spune: *"adu-mi puţină apă ca să beau ”*. Plecând ea să-i aducă apă omului lui Dumnezeu, Sfântul Ilie îi spune: *"adu-mi şi o bucată de pâine”* şi atunci ea zice că nu are nicio bucată de pâine decât o mână de făină şi puţin untdelemn într-un ulcior şi adună vreascuri să pregătească o turtă ca să mănânce ea şi fiul ei şi apoi să moară. Şi atunci, Sfântul Ilie îi spune: *"mergi şi pregăteşte mai întâi pentru mine şi apoi pentru tine şi pentru fiul tău, căci*

adevărat este cuvântul: făina din vas nu se va împuţina şi untdelemnul din ulcior nu va scădea”.

Femeia din Sarepta Sidonului a ascultat glasul omului lui Dumnezeu, a făcut întocmai, l-a hrănit pe Sfântul Ilie şi Dumnezeu a săvârşit minunea înmulţirii fainii şi a untdelemnului în casa ei, ca rod al binecuvântării prezenţei sfântului lui Dumnezeu şi omului lui Dumnezeu sub acoperişul ei. Cunoaştem cu toţii cum, mai departe, tot din rânduiala lui Dumnezeu, pentru că, după mari binecuvântări vin mari încercări, necazuri, dureri şi întristări, s-a îmbolnăvit fiul acelei femei binecredincioase, care nu are asemănare în Sfânta Scriptură decât cu femeia canaaneancă, a cărei credinţă a fost mult lăudată de Mântuitorul nostru Iisus Hristos. S-a îmbolnăvit şi a murit fiul ei şi ea cu întristare s-a dus la Sfântul Ilie şi a zis: *"Ce ai cu mine, omule al lui Dumnezeu, că ai venit aici ca să aduci aminte lui Dumnezeu de păcatele mele? ”*. Şi Sfântul Ilie, cutremurat de durerea acelei femei la care găsise ospitalitate şi adăpost, în vremea furiei şi a prigoanei lui Ahab, a regelui necredincios de atunci, a luat copilul mort pe braţele sale şi s-a urcat în foişorul casei acelei femei, unde se ruga, se odihnea şi cugeta la cele ce avea să săvârşească, poate la pogorârea focului din cer pe Muntele Cârmei şi la întâlnirea cu Dumnezeu pe Muntele Horeb. S-a rugat lui Dumnezeu cu putere şi cu tărie, a aşezat copilul pe pat, a suflat asupra lui de trei ori şi copilul a înviat. L-a luat Sfântul Ilie pe braţe şi s-a pogorât cu copilul, l-a dăruit mamei sale şi a zis: *“Iată, fiul tău este viu”;* şi atunci ea a rostit: *“Acum cunosc cu adevărat că eşti omul lui Dumnezeu, pentru că cuvântul lui Dumnezeu este în gura ta*” (III Regi 17,24).

Iată cum o femeie simplă din poporul Tirului şi al Sidonului, din cetatea Sarepta Sidonului, rosteşte aceste cuvinte care fac legătura între „omul lui Dumnezeu” (cum este numit şi Sfântul Alexie din ziua de astăzi) şi părintele nostru Arsenie, şi alţi sfinţi, şi toţi sfinţii şi „cuvântul lui

Dumnezeu”.

Femeia din Sarepta Sidonului simţea că Sfântul Ilie este omul lui Dumnezeu, căci cuvântul lui Dumnezeu era în gura lui şi nu mai vorbea omul, ci Duhul lui Dumnezeu prin gura omului.

Parcă o vedem, iubiţi credincioşi şi credincioase, pe măicuţa Zamfira ca pe o femeie binecredincioasă, maică, călugăriţă, din Sarepta Sidonului, din Bucureşti, din Prislop, din Sinaia, parcă o vedem pe măicuţa Zamfira, mică de statură, ca şi Zaheu din Ierihon, dar o fecioară înţeleaptă a acestui neam românesc, una dintre stareţele de frunte ale monahismului românesc. O vedem adunând “vreascuri”, adunând “lemne uscate”, adică osteneli, ca să facă foc, ca să întreţină “focul” în această vatră duhovnicească a mănăstirii Prislop.

Parcă o vedem prin anii ’47-’48, venind de la Bucureşti, ca studentă în Teologie şi Filosofie, la Mănăstirea Sâmbăta, acolo unde i se va schimba şi unde i se va contura şi desăvârşi destinul vieţii ei pe acest pământ.

Întâlnirea măicuţei Zamfira cu omul lui Dumnezeu, Părintele nostru Arsenie, îndrăznesc să o asemăn cu întâlnirea dintre Sfântul Ilie şi femeia binecredincioasă din Sarepta Sidonului

În vremea unei secete duhovniceşti, spirituale, nu de trei ani şi jumătate, ci de 40 de ani, măicuţa Zamfira a stat alături de Părintele Arsenie şi a purtat grijă, aşa cum însuşi Părintele Arsenie mi-a spus în urmă cu aproape 20 de ani, cum episcopul de vrednică pomenire Andrei Magieru al Aradului i-a dat poruncă şi ascultare măicuţei Zamfira, prevăzând ce vremuri vor veni, să aibă grijă toată viaţa de Părintele Arsenie; şi mi-a spus odată Părintele Arsenie că: *“dacă n-ar fi fost aşa, astăzi n-aş mai fi fost în viaţă”.*

Iată rostul sau unul din rosturile măicuţei Zamfira de

a fi aproape de Părintele Arsenie şi, aşa cum spunea minunat părintele vicar aseară, în cuvântul duhovnicesc, maica Zamfira a trebuit să vorbească, atunci când părintele Arsenie a trebuit să tacă, când n-a putut vorbi sau nu i s-a îngăduit să vorbească, în anii ’50, ’60 şi ’70. De aceea ne aflăm aici, pentru a-i însoţi rămăşiţele pământeşti în mormântul gol din cimitirul acestei sfinte mănăstiri şi sufletul a i-l străjui cu rugăciunile noastre, cu iubirea noastră, cu gândul nostru cel bun, până înaintea scaunului judecăţii lui Hristos, pentru că mormântul măicuţei noastre Zamfira, de azi înainte, va fi un popas ca o treaptă înspre mormântul Părintelui Arsenie şi toţi care vor merge la mormântul Părintelui Arsenie vor privi cucernici şi smeriţi înspre crucea măicuţei Zamfira.

Iubiţi credincioşi şi credincioase, făina şi untdelemnul nu s-au împuţinat din viaţa, din casa, din aşezământul Prislopului şi cel de la Sinaia, condus de măicuţa Zamfira, datorită prezenţei omului lui Dumnezeu, care a fost Părintele nostru Arsenie, după cum a fost Sfântul Ilie în viaţa şi în casa femeii din Sarepta Sidonului. Aşa cum Sfântul Ilie a înviat pe fiul femeii din Sarepta Sidonului, tot astfel părintele nostru Arsenie, primindu-i sufletul înaintea lui Dumnezeu, stă de strajă la intrarea sufletului măicuţei în împărăţia lui Dumnezeu. Parcă îl vedem pe Părintele Arsenie ţinând pe braţe nu pe un fiu, ci pe o “fiică” a măicuţei Zamfira – Sfânta Mănăstire a Prislopului, încredinţându-i-o încă o dată şi zicându-i: **“Iată, fiica ta, Mănăstirea Prislop, este vie”,** pentru că, aşa cum Sfântul Ilie a suflat de trei ori asupra fiului femeii din Sarepta Sidonului, Duhul Sfânt prin părintele Arsenie, de trei ori pe an, parcă suflă şi insuflă viaţa şi inimile vieţuitorilor, închinătorilor şi pelerinilor şi la **8 Mai** – ziua Sfântului Evanghelist Ioan şi a Sfântului Arsenie cel Mare din Pateric, şi la **13 şi 14 septembrie** – ziua pomenirii Sfântului Ioan de la Prislop şi a înălţării Sfintei Cruci, şi la **28 noiembrie** – pomenirea şi prăznuirea trecerii la cele

veşnice a Părintelui nostru Arsenie. Lângă toate aceste zile, ca intr-un mănunchi, de acum înainte se va adăuga, cu voia lui Dumnezeu, şi ziua de **13 martie,** zi de sfârşit de iarnă şi început de primăvară, când an de an, cu ajutorul Domnului, cât vom fi, ne vom întâlni la crucea şi mormântul măicuţei noastre Zamfira, căci cu adevărat şi măicuţa Zamfira a fost un “om al lui Dumnezeu”.

A trăit în apropierea şi în preajma unui om al lui Dumnezeu. Măicuţa Zamfira a salvat manuscrisul “Cărării împărăţiei” în vremea unei percheziţii făcute la Mănăstirea Sâmbăta în anii ’47-’48.

Născută la Bucureşti, într-o nobilă familie de militari, în octombrie 1925, în ziua Sfântului Dionisie Areopagitul, a urmat Liceul “Regina Maria” din Bucureşti şi s-a înscris la Facultatea de Teologie şi Filosofie, inspirată şi îndrumată de marele mentor care a fost Nichifor Crainic. A avut mari profesori şi la Filosofie, şi la Teologie, a luat licenţa în Teologie la Părintele Stăniloae, cu o teză despre “Teologia Sfântului Maxim Mărturisitorul”. A intrat la cursurile de masterat pentru doctorat, pentru ca apoi, sub povăţuirea părintelui Arsenie şi la îndemnul profesorului de Istorie bisericească, Nicolae Popescu, să-şi închine viaţa şi să se jertfească pe altarul Sfintei Mănăstiri a Prislopului, primind în călugărie numele celei de-a doua ctitore a mănăstirii, domniţa Zamfira, nume care însemnează “safir”, piatră strălucitoare, piatră preţioasă, nestemată.

A fost stareţa acestei sfinte mănăstiri, a realizat cu Părintele Arsenie o serie de lucrări, împreună cu obştea de monahii şi de surori din vremea aceea – minunata obşte şi neegalata perioadă când Părintele Arsenie era duhovnic al acestei mănăstiri, în cei mai grei ani şi cea mai însemnată perioadă a ateismului şi stalinismului. L-a cercetat pe Părintele Arsenie la canal, în timpul detenţiei, şi l-a ajutat în vremea exilului, pentru folosul sufletesc al poporului român, în 1959, când au fost scoşi şi alungaţi civil de aici, din ordinul autorităţilor civile şi comuniste, dar, din

păcate, nu şi fără sprijinul autorităţilor bisericeşti de atunci, măicuţa Zamfira l-a ocrotit pe Părintele Arsenie în casa ei părintească din Bucureşti şi l-a ajutat, pentru ca apoi, după anii de la “Schitul Maicilor”, din 1968, Părintele Arsenie să reuşească să poată picta, oarecum discret, celebra şi minunata biserică ortodoxă din satul Drăgănescu, de lângă Bucureşti. S-a străduit măicuţa Zamfira ca Părintele să poată picta acolo, deşi era vegheat şi supravegheat de organele de atunci.

S-a străduit apoi ca, printr-o serie de intervenţiei de memorii, inclusiv la conducătorii necredincioşi de atunci, din anii ’70, să se poată redeschide Mănăstirea Prislop, lucru care s-a şi întâmplat în 1976, printr-o nouă obşte, dar nu străină de cea veche a Mănăstirii Prislopului. Şi de atunci, după cum am spus alaltăseară, aproximativ 30 de ani de navetă între Sinaia şi Prislop, între Prislop şi Sinaia, şi săptămânal, şi la două săptămâni, şi lunar, şi mai des, interesându-se şi ajutând la bunul mers al vieţii complexe a acestei mănăstiri: material, spiritual, estetic, duhovnicesc şi, mai ales, prin ctitorirea, împreună cu Preasfinţitul Timotei, Episcopul Aradului şi Hunedoarei, a Seminarului Teologic Monahal “Sfânta Ecaterina” de la Mănăstirea Prislop.

A urmat trecerea la cele veşnice a Părintelui Arsenie şi, după cum bine ştiţi şi ştiu mii şi zeci de mii de credincioşi, măicuţa Zamfira a fost sufletul tuturor pomenirilor Părintelui, cu excepţia celei de anul trecut, de 15 ani, şi al hramurilor care au avut loc.

A tipărit, cu concursul Episcopiei Aradului, “Cărarea împărăţiei”, una dintre lucrările Părintelui Arsenie, a reînviat revista “Gândirea”, serie nouă, iar în ultimul moment s-a străduit împreună cu noi şi cu maicile de la Sinaia pentru reeditarea istoricului Mănăstirii Prislop, ediţia a II-a, şi pentru a scoate un album la care se lucrează tocmai acum, cu pictura Părintelui Arsenie de la Drăgănescu. A fost îndurerată deodată cu trecerea la cele

veşnice a părintelui Savian Bunescu, fostul paroh de la biserica Drăgănescu şi cumnatul sfinţiei sale. A fost prezentă, în ciuda bolii, şi la înmormântare, şi la parastasul de 40 de zile, care a avut loc doar cu o zi înainte de sfârşitul măicuţei Zamfira.

S-a dus de vineri la Drăgănescu, s-a odihnit acolo, în satul acela, unde, ca într-o Betanie, Părintele Arsenie venea şi picta şi în acelaşi timp primea zeci şi zeci de mii de credincioşi, care veneau pe ascuns sau pe faţă şi-l căutau, şi-l cercetau, pentru nevoile sufleteşti şi duhovniceşti.

După ce s-a sfârşit parastasul, a fost la mormântul părintelui Savian şi la sora sfinţiei sale, vrednica de pomenire preoteasa Ligia, care l-a adăpostit şi dânsa pe Părintele Arsenie în casa parohială, vreme de 15 ani, cât a pictat acea sfântă biserică, pentru ca, întorcându-se apoi la Sinaia, după o zi, să se săvârşească în seara Duminicii Izgonirii lui Adam din Rai şi a lăsatului sec de brânză, la orele 20:10 şi sufletul ei, după o suferinţă de peste o jumătate de ceas, să treacă la cele veşnice, luat de îngerul păzitor şi, sunt sigur, primit de preacuviosul Părintele nostru Arsenie protosinghelul.

Iată că măicuţa Zamfira s-a întors aici, alaltăseară, împreună cu noi şi cu maicile de la Sinaia, cu rămăşiţele sale pământeşti, pentru ca să urmeze două seri şi nopţi de priveghere aici, la Prislop, de unde plecase la sfârşitul lunii octombrie pentru ultima dată, neştiind că acela va fi ultimul drum. Iată-ne pe noi adunaţi aici, acum, în jurul sicriului sfinţiei sale. Şi aş dori să închei prin cuvintele prea frumoase care se pot citi pe una dintre coroanele de flori care s-au adus şi care vor străjui mormântul sfinţiei sale, respectiv o coroană adusă de fostele eleve ale Seminarului din Prislop, studente la Teologie la Alba-Iulia: **„Rămâneţi mereu Măicuţa noastră”.** Cuvinte simple, profunde, înţelepte, cuvinte luminoase şi sincere. Măicuţa Zamfira rămâne Măicuţa noastră, cum spune Sfântul

Apostol Pavel:. “De aţi avea mii de învăţători în Hristos, părinţi nu aveţi mulţi”. A fost unică şi aşa va rămâne.

De aceea ne rugăm lui Dumnezeu să-i primească sufletul, să-i odihnească sufletul întru împărăţia Sa cea veşnică cu toţii sfinţii, cu Sfântul Nicodim cel Sfinţit, Sfântul Ioan de la Prislop, cu Părintele Arsenie, cu toate maicile şi surorile care odihnesc în Prislopul cel de sus, din poieniţă.

Dacă am greşit cu ceva, o rugăm să ne ierte pe toţi şi pe toate, pentru că: “Nu este om care să fie viu şi să nu greşească”, îi cerem iertare şi, în acelaşi timp, cu toţii îi acordăm iertare. Luându-şi rămas bun de la Sinaia şi Prislop, ne rugăm Bunului Dumnezeu să odihnească cu drepţii sufletul măicuţei Zamfira, iar pe noi, pe toţi, să ne miluiască cu al Său har şi cu a Sa iubire de oameni, totdeauna acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Viitorul României, de Dumnezeu ştiut

„România va fi înconjurată de flăcări”

- *Spunea odată cineva: „Părinte, Ceauşescu strică bisericile”. „Nu el, mă, ci păcatele omenirii” – i-a răspuns Părintele.* (***Maria Matronea***, *Sibiu)*
- Odată, la Drăgănescu, am stat de vorbă cu Părintele Arsenie în biserică şi, când să ies către poartă, cam pe lângă fântână, Părintele s-a oprit în faţa mea şi mi-a zis: *„Măi, hai să-ţi spun fie ceva, că ştiu că tu nu mă spui la nimeni”,* Şi continuă: *„Hai să-ţi spun cum se va descotorosi România de comunism. Toate celelalte ţări comuniste vor face paşnic trecerea de putere de la comunism la capitalism – ca şi când dai cămaşa de pe tine şi iei altă cămaşă – numai România va face trecerea prin vărsare de sânge şi vor muri mulţi*”. L-am întrebat pe Părintele dacă voi muri şi eu. Atunci, Sfinţia sa s-a aşezat către Răsărit, cu mâinile împreunate, ca şi când s-ar fi rugat (nu cum fac preoţii, cu mâinile în sus). A stat aşa, cu faţa către cer,

vreo 15 minute. Mi-a spus, apoi, că nu voi muri la revoluţie, dar că „ăsta” va muri în ziua de Crăciun. L-am întrebat: „Care ăsta?’. *„Ăsta, mă, care ziceţi voi că nu vi-l mai schimbă Dumnezeu”.* Am întrebat încet: „Ceauşescu, Părinte?”. Dânsul mi-a zis: *„Da, mă, ăsta. Şi voi muri şi eu, cu vreo 3 săptămâni înaintea lui”.* (***Matei Biliboacă,*** *Săvăstreni)*

• Un cumnat, Ovidiu, a fost închis, pe vremea lui Ceauşescu, pentru trecerea frauduloasă a graniţei. Am fost cu sora mea, Nela, la Părintele Arsenie ca să-i spunem. Părintele ne-a zis: *„Să-i pară bine că n-a fost puşcat”.* Apoi s-a întors către lume şi a zis: *„Măi, să ştiţi că mulţi vor pleca din ţară, dar puţini se vor întoarce. Va veni vremea când ar dori să se întoarcă şi n-or mai putea, căci România va fi înconjurată de flăcări*”. Părintele nu prea era de acord să-ţi părăseşti ţara.

Înainte de revoluţia din 1989 Părintele ne-a spus că miroase a praf de puşcă şi aşa a fost. Ne-a mai spus că o să ne pască un mare cutremur şi blocurile din Bucureşti vor ajunge ca şi cutiile de chibrituri.

Părintele Arsenie a fost şi rămâne în inimile noastre ca un sfânt. Acum mergem la mormântul Părintelui Arsenie şi ne rugăm acolo, şi de câte ori îl chemăm în rugăciune, el ne ajută şi ne ocroteşte. *(**Viorica Farcaş,*** 48 ani, Voila)

• Odată mi-a zis că, într-o noapte, către ziuă, ne vor ocupa trei ţări: Ungaria, Bulgaria şi Rusia. Atunci eu am zis: „Ungurii or să ne ocupe pe noi?”, iar el mi-a spus: *‚Şi pe cei ce ne vor ocupa va veni ploaie de foc”. (**Aurelia Cltiş,** 93 ani, corn. Boiu, jud. Mureş*)

• Mi-a spus odată Părintele: *„Bucureştiul are să fie al doilea Ierusalim”* [n.n.: după cele spuse în continuare nu rezultă că acest lucru este neapărat bun, căci poate fi Ierusalimul – oraş sfânt, dar poate fi şi Ierusalimul în care nu mai rămâne „piatră peste piatră”!]. *Să nu vă fie frică, căci Ţara Făgăraşului este păzită de Maica Domnului. Stă*

Maica Domnului în coate şi genunchi şi se roagă pentru Ţara Făgăraşului”. Iar eu i-am spus: „Vai, Doamne, cum să fim noi aşa de vrednici, noi – nişte păcătoşi, ca să stea Maica Domnului în genunchi să se roage pentru noi!?”. Şi mi-a răspuns: *„Ascultă aici, Silvia, la voi e mănăstire la Sâmbăta, se face mănăstire la Bucium, se face la Berivoi, se face la Dejani şi se mai face una... Deasupra la munţii voştri veţi vedea o stea cu coadă. Când o veţi vedea se va întâmpla ceva* [atunci a început revoluţia]. *Şi tot în Munţii Făgăraşului se va arăta o cruce de stele, iar atunci va mai fi ceva: un eveniment mare. (**Silvia Toacşe**, Copăcel)*

- „Ne-a mărturisit că nu va mai dura mult timp şi va pleca spre împărăţia Tatălui Ceresc, dar că va părăsi această lume datorită unui complot mişelesc, al cărui scop va fi acela de a-l otrăvi. Totuşi, el nu va împiedica aceasta, deoarece atunci misiunea lui spirituală pe pământ va fi deja terminată. Apoi a scos dintr-un cufăr o carte groasă şi foarte uzată, scrisă în greaca veche, care provenea de la sfinţii creştini de la Muntele Athos. *„În ea* – ne-a spus părintele Arsenie – *se găseşte descrierea hidrei cu răsuflarea otrăvitoare, care va urmări prin toate mijloacele să împiedice lumina şi voinţa dumnezeiască... Veţi vedea şi veţi înţelege spurcăciunea peste tot în jurul vostru: la serviciu, în magazine, în instituţiile statului, în conducerea lui şi mai ales în politică. Din nefericire, ea va intra pe furiş chiar şi în sânul Bisericii, murdărind unele suflete de aici. Aproape că oamenii îşi vor pierde speranţa. Doar cei care îşi vor păstra credinţa adevărată vor fi salvaţi şi mare va fi atunci Slava lui Dumnezeu peste ei”.*

Apoi, Părintele Arsenie a dezvoltat subiectul şi a spus că această „lucrare diavolească” nu este ceva ce a apărut în vremurile noastre, ci ea durează din antichitate, de mii de ani, pregătind încetul cu încetul terenul pentru lupta finală care se apropie. Planul „lucrării diavoleşti” este minuţios şi, prin puterea banilor şi a viciilor, între care minciuna, prefăcătoria, intriga şi omorul sunt cele mai

importante, cei care o săvârşesc au ajuns destul de aproape de ţelul lor principal, care este controlul şi dominarea întregii lumi... Aici, însă, părintele a făcut o afirmaţie neaşteptată, care a avut darul să ne şocheze într-o oarecare măsură. El a spus că, în mod paradoxal şi într-un interval de timp scurt, atenţia lumii se va concentra asupra ţării noastre, datorită schimbărilor extraordinare care vor avea loc şi a semnelor specifice care vor depăşi cu mult puterea limitată de înţelegere a cunoaşterii materialiste”. (***RaduCinamar***)

- Mi-a mai povestit cineva că Părintele s-a rugat insistent la Dumnezeu pentru americani, să nu-i pedepsească, să-i ierte, că şi ei sunt creaţia Lui, şi să aibă milă de ei. Şi l-a dus Dumnezeu pe Părintele Arsenie să vadă ce e pe acolo – prin America – şi a zis Părintele: *„Da, Doamne, sunt vrednici de pierzare”.* Cum l-a dus? Nu ştiu. Nu cred că l-a dus cu trupul. L-a dus cu duhul. Ca urmare a ceea ce a văzut cu duhul, Părintele a pictat la Drăgănescu, deasupra scenei învierii, mai multe clădiri moderne (turn) în flăcări, reprezentare care ar putea fi profetică [n.n.: vezi cele două turnuri din „11 septembrie”].

Preasfinţitul Daniil, la înmormântarea Părintelui Arsenie, a spus că ar fi zis Părintele Arsenie aşa: *„Vor veni necazuri mai mari decât Munţii Făgăraşului”.* Ne-om duce la munţii Făgăraşului şi la dealul Prislopului să se prăvălească peste noi, că nu mai putem rezista (« *Atunci vor începe să spună munţilor: Cădeţi peste noi!, şi dealurilor: Acoperiţi-ne!»* – Lc.23, 30). Şi ne-om duce la morminte să iasă afară şi să intrăm noi de vii, că nu mai putem rezista.

-

“Mântuitorul Iisus Hristos şi Munții Făgăraşului” pictat de Părintele Arsenie

•Părintele a iubit mult Munţii Făgăraşului; venea mereu pe la cabana Podragul şi pe la Turnuri. Spunea Părintele: *„Munţii Făgăraşului şi dealurile Prislopului vă vor acoperi pe voi”.* Părintele a fost şi este un sfânt între noi. O femeie i-a spus: „Părinte, când o fi la judecată, să ne treci cu grămada”. Părintele a zis zâmbind: *„ N-ai spus rău, măi ”.* A trecut de multe ori pe la noi prin sat. Unii îl cunoşteau, alţii nu-1 cunoşteau, dar Părintele spunea: *„ Oamenii de la voi sunt cam răi, dar totuşi, fac milostenie multă şi asta îi ajută ”.* (***Olimpia Fuciu**, Ucea de Sus)*

• Eram cu Părintele Arsenie şi l-am întrebat: „Ce să facem, Părinte? Că acum este foarte rău”. Părintele zice: „*Va veni şi mai rău*”. Zic: Hârcă toate sunt otrăvite. Nici nu ne mai vine să mâncăm”. *„Mă, faceţi semnul sfintei cruci pe tot ce mâncaţi: apă, ceai, cafea, prăjitură, fructe, băutură, mâncare, pâine. De ar fi dat chiar şi cu otravă, Sfânta Cruce anulează tot ce este otrăvit*”. ***(Maria Matronea,** Sibiu*)

• Zicea Părintele Arsenie, parcă pentru toţi românii: *„Îmi pare rău de voi că sunteţi slăbiţi în credinţă. Veţi cădea din cauza fricii. Frica-i de la diavol; nu vă fie frică, pentru a vă salva sufletele. Vor veni vremuri foarte grele, dar toate sunt îngăduite de Dumnezeu, Care este tovarăşul*

de drum al fiecăruia, de la naştere până la moarte. Vor cădea şi cei aleşi. îmi pare rău că sunteţi cei de pe urmă. Vă vor cerne. Vor pune impozite, taxe şi alte îngrădiri. Vă vor lua totul”. ***(Septimia Măniş,*** 81 ani, Codlea)

- Făceam serviciul în Braşov, la uzina Astra. Odată a venit Părintele Arsenie la biserica Blumăna, unde a participat la slujbă. Atunci a spus: *„Trebuie să ne întărim spiritualiceşte, că altfel viaţa noastră este moartă, chiar dacă ne merge numele că trăim. Luaţi exemplu de la Ştefan cel Mare, care cu o mână de oameni întăriţi spiritualiceşte, ţinea pe tătari la Nistru şi pe turci la Dunăre*”. ***(Nicolae Streza,*** 84 ani, Făgăraş)
- Îmi spunea părintele Bunescu că Părintele Arsenie se ducea în miez de noapte la biserică, îngenunchea în întuneric lângă masa sfântului altar şi două-trei ore se ruga pentru poporul român. ***(Pr. Victor Bunea,*** *Sibiu*

Cântare
(compusă de studenţii de la
Facultatea de Teologie din Sibiu)

Veniţi, creştini, să primim harul,
Veniţi acum, ca să luăm darul,
La Mănăstirea Brâncoveanu.
Veniţi, creştini, cât mai e vreme,
Ne cheamă Părintele Arsenie.

Refren:
Ne cheamă la sfinţenie Părintele Arsenie;
Veniţi, veniţi, veniţi,
Veniţi, veniţi, veniţi,
Şi crucea lui Hristos primiţi !

Mărire ţie, mănăstire,
Pridvor ceresc în prag de munţi,
Ce vijelia vieţii mele

Biruitoare o înfrunţi.

Tu eşti altar de întărire
Credinţei noastre-n Dumnezeu,
Tu eşti cetate de scăpare
Şi reazim sufletului meu.

Izvor adânc de mângâiere,
Năpăstuiţilor liman,
Inviforaţilor pe marea
Ispitelor, din an în an.

Şi'ngenunchind la rugăciune,
Să zicem toţi şi toate'n cor:
„Greşit-am, Doamne, iartă, Doamne,
Păcatul meu şi-al tuturor".

Când va sosi şi ceasul nostru,
Să punem traiului sfârşit,
Atunci să fim, Părinte Arsenie,
De-a pururea nedespărţiţi.

Şi-acolo'n cer, cu osanale,
Slujind cu drag lui Dumnezeu,
Să fim cu toţi o mănăstire
Frumoasă, lângă tronul Său.
(primită de la ***Gheorghe Morar***)

Sfântul

„Ar râde-n hohot iadul un milion de ani"!
Răspuns-am celor care, neprieteni sau duşmani
Bârfeau cu-nverşunare o lamură de gând,
Adânc înfipt în ceruri, desprins de pe Pământ.

Crescut din glia Tisei cu sânge frământată,

Scăldat în unda albă de lacrimi rourată,
Sorbind puteri sublime din al Iubirii puţ,
La fel oblăduit-a sărmani, ca şi avuţi.

Puhoaie pustiit-au grădina ce-o-ngrijea.
Zvârlit a fost în bezne un far ce lumina
Noiane de-ntuneric. Dureri fără de glas,
Nemângâiate inimi orfane au rămas.

O, mare e durerea unui creştin lovit.
Mai mare e durerea unui popor robit.
Dar neasemuită e a lui Dumnezeu
Durere fără margini pentru poporul Său.

Un om ce-avea pe faţă durerea lumii-ntregi
I-a apărut aievea. Şi-n ciuda oricăror legi,
Voind să-l miluiască în clipa ce-a urmat,
Puhoi de cunoştinţe în minte i-au urmat.

Pierise omul-umbră precum s-a şi ivit
Şi, în aceeaşi clipă, „sfântul” s-a răspândit:
„Eu n-am să-i mai fac chipul pe pânze şi carton,
Ci-n suflete şi-n inimi de-acuma am să-l torn”.

Şi băţul drumeţiei în mână a luat,
Desaga omeniei pe umeri a-ncărcat.
Şi-n scurtă vreme, lumea năvală da să-l vadă,
Cuvântul să-i asculte, la poale să îi cadă!

L-împresurau strivindu-l, veşmântul să-i atingă,
Cu fruntea în ţărână, aleanul să li-l stingă.
Belşugul de miresme al Harului Ceresc,
Prin dreapta lui sfinţită cu Dar dumnezeiesc.

Pe unde-i fi acum, luceafăr între stele,
Toiag al neputinţei puţinătăţii mele,

Ce-ai vrut să faci din om un Om, să fie-n stare
S-ajungă fiu şi frate al Fiului cel Mare?

Chilia ta din stâncă grăi-va peste veacuri
De scurta ta şedere, vraci purtător de leacuri…
Cât munţii sta-vor oblu şi ţapăn în picioare,
Şi codrii frământa-vor în murmur de izvoare,

Şi fiarele pădurii-mblânzite de-a ta mână,
Şi paserile-n ramuri, mioarele la stână,
Şi peştii de prin iazuri, şi merii din livadă…
Fruntaşi din lumea largă, mulţimile-grămadă

Veni-vor să-ti admire icoanele-n biserici!
„Cărarea Mântuirii” în aur să o fereci.
Cu Nicodim, Şofron sau Daniil Sihastrul,
Zugravul „sfânt” Arsenie luci-va ca un astru!
Pr. D’or Uragan
Pentru credincioasele de la Biserica din Groapă
Cu blagoslovenie! Părintele Pătru

Rugăciuni primite de la Părintele Arsenie Boca

- Rugăciune de dimineaţă, scrisă de Părintele Arsenie:

Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mă ca astăzi toată ziua să mă lepăd de mine însumi, că cine ştie din ce nimicuri mare vrajbă am să fac şi astfel, ţinând la mine, să Te pierd pe Tine.

Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mi ca rugăciunea Preasfântului Tău nume să-mi lucreze în minte mai mult decât fulgerul pe cer, că nici umbra gândurilor rele să nu mă întunece, căci iată păcătuiesc în tot ceasul.

Doamne, Cela ce vii în taină între oameni, ai milă de noi, că umblăm împiedicându-ne prin întuneric. Patimile au pus tină pe ochii minţii, uitarea s-a întărit în noi ca un zid,

împietrind în noi inimile noastre şi toate împreună au făcut temniţa în care Te ţinem bolnav, flămând şi fără haină, aşa risipind în deşert zilele noastre, umbriţi şi dosădiţi până la pământ.

Doamne, Cel ce vii între oameni în taină, ai milă de noi şi pune foc temniţei, aprinde dragostea în inimile noastre, arde spinii patimilor noastre şi fa lumină sufletelor noastre.

Doamne, Cela ce vii în taină între oameni, ai milă de noi, vino şi Te sălăşluieşte întru noi, împreună cu Tatăl şi cu Duhul Tău cel Sfânt. Căci Duhul Sfânt se roagă pentru noi cu suspine negrăite, când graiul şi mintea rămân neputincioase.

Doamne, Cel ce vii în taină, ai milă de noi, căci nu ne dăm seama cât suntem de nedesăvârşiţi şi cât eşti de aproape de sufletele noastre şi cât ne depărtăm noi prin păcatele noastre.

Ci luminează lumina Ta peste noi, ca să vedem lumină prin ochii Tăi, să trăim în veci prin viaţa Ta.

Lumina şi Bucuria noastră, slavă Ţie! Amin.

(primită de la ***Gheorghe Moraru*** şi ***Maica Eftimia Ciungan,*** *mănăstirea Hurezu*)

- Rugăciune a Părintelui Arsenie (ridicând ochii minţii către cer): *,,Milostive Doamne, Care vrei ca toţi oamenii să se mântuiască şi să ajungă la înţelegerea adevărului, fie voia Ta, miluieşte şi mântuieşte pe robul lui Dumnezeu... [numele]. Primeşte această dorinţă a mea ca pe un strigăt de dragoste poruncit de Tine. Amin". **(Maria Matronea,** Sibiu)*
- Nouă ne-a spus că cea mai puternică rugăciune este *„Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul". **(Gheorghe Silea**, Sâmbăta de Sus)*
- Mi-a spus că de *sus* ne va ajuta mai mult decât de *jos* şi să-l chemăm aşa: *„Preot monah Arsenie, trimite-mi duhul tău paznic şi dă-mi sănătate şi linişte. Depărtează de*

la casa mea necazurile şi suferinţele, că ai duh sfânt”. ***(Chiş Aurelia,*** *93 ani, corn. Boiu, jud. Mureş)*

Anexe
Creşteţi şi vă înmulţiţi!

“Omul” înainte de concepţie – sufletul

— “Întru El ne-a ales, *înainte de întemeierea lumii,* ca să fim sfinţi şi fără de prihană înaintea Lui”. (Ef. 1,4)

— “Harul ne-a fost dat în Hristos Iisus mai *înainte de începutul veacurilor*”. (2Tim. 1,9)

— *“Înainte să te fi urzit în pântece,* te-am cunoscut, şi înainte ca să te fi *născut* din pântecele mamei tale, te-am sfinţit şi te-am rânduit prooroc pentru popoare”. (Ieremia 1,5)

— “I-au pus numele Iisus, cum a fost numit de înger, mai *înainte de a se zămisli în pântece*”. (Lc. 2,21; 1, 30-31)

Omul înainte de naştere – fătul

— Samson: “Că iată ai să *zămisleşti* şi ai să *naşti* un fiu… pruncul acesta va fi chiar din pântecele mamei sale nazireu al lui Dumnezeu”. (Jud. 13,4-5).

— Sf. Ioan Botezătorul: “.. .încă din pântecele mamei sale se va umple de Duh Sfânt” (Lc. 1,15). “Când a auzit Elisabeta salutarea Măriei, pruncul a săltat de bucurie în pântecele ei şi Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt” (Lc. 1,41).

— “Vai de cel ce zice către părinte: ‘Pentru ce dai naştere?’ şi femeii ‘Pentru ce ai copii?’ îndrăzniţi voi oare.. .să daţi poruncă lucrului mâinilor Mele?” (Isa. 45,10-11). “Oare femeia uită pe pruncul ei şi de rodul pântecelui ei n-are milă?’ (Isa. 49,15).

Omul după naştere – copilul

— “Fericit este omul care-şi umple casa de copii” (Ps. 126, 5).

— “Oricine va primi un copilaş în numele Meu, Mă primeşte pe Mine” (Mat. 18,5).

— “Lăsaţi copiii să vină la Mine” (Lc. 18, 16).

Pastile antiavort!

— “Domnul stă la judecată cu locuitorii pământului, fiindcă nu mai este credinţă, nici iubire, nici cunoaştere de Dumnezeu în ţară. Toţi jură strâmb, mint, ucid, fură şi sunt desfrânaţi.. .Voi pedepsi purtarea lui [poporului], iar faptele lui le voi întoarce împotriva lui. Vor mânca dar nu se vor sătura; *când se vor desfrâna nu se vor înmulţi, că au părăsit pe Domnul*” (Osea 4).

— România este fruntaşa Europei la numărul de avorturi: 0,5-1 milion/ an (din 3 prunci, unul se naşte şi doi se avortează). Una din 5 femei rămâne sterilă în urma avortului, una din 5 femei nu se mai poate mântui prin naştere de copii (*Când se vor desfrâna nu se vor înmulţi, că au părăsit pe Domnul).* Părintele Arsenie Boca spunea că viitorul unui neam este cu atât mai negru cu cât numărul de avorturi este mai mare.

— Juristul italian Rafael Ballestrini: “Cea din urmă dovadă că un popor a ajuns la cel mai de jos punct al decăderii sale morale va fi atunci când avortul va fi considerat ca ceva obişnuit şi tolerat de societate”

— La o întâlnire internaţională a medicilor, unul din ei a spus: “Eu sunt cel mai mare criminal al omenirii. Am ucis 600.000 de suflete prin avort. In momentul în care mă apropiam de bisturiu ca să tai cordonul vieţii, copilul se retrăgea căutând salvarea. Aşa că eu sunt împotriva avortului. Am ucis prea mult”.

— În unele ţări europene se plăteşte o amendă dacă se ucide vrabia sau privighetoarea în ou. Sute de animale sunt ocrotite prin lege de acţiunea omului. Omul însă e

liber să-şi ucidă moştenitorii încă din pântece. “A împiedica naşterea înseamnă a te grăbi să ucizi” (Tertulian).

— *“Ea* /femeia*]se va mântui prin naştere de fii,* dacă va stărui, cu înţelepciune, în credinţă, în iubire şi în sfinţenie” (1 Tim. 2,15).

Jurnal neterminat
— pledoarie împotriva avortului –

5 octombrie : Astăzi a început viaţa mea. Părinţii mei încă nu ştiu. Sunt mai mică decât un sâmburaş de măr, dar de acum sunt eu însămi, o fiinţă umană. Şi, deşi sunt atât de puţin formată, e sigur că voi fi o fetiţă. Voi avea părul blond şi ochii albaştri şi ştiu că voi îndrăgi florile.

19 **octombrie:** Am mai crescut puţin, dar sunt încă prea mică şi nu pot face nimic. Mama face aproape totul pentru mine. Ceea ce este curios este faptul că ea încă nu ştie că mă poartă în pântecele ei şi că mă hrăneşte cu sângele ei.

23 octombrie: A început să mi se formeze gura. Ia gândiţi-vă puţin! Peste un an am să râd. Mai târziu am să vorbesc. Cine poate susţine că nu sunt o adevărată persoană? Sunt cineva; aşa cum firimitura de pâine, oricât de mică ar fi, este totuşi pâine.

27 octombrie: Inima mea a început să bată de la sine. De acum înainte, ea va bate mereu în tot cursul vieţii mele, fără să se oprească vreodată ca să se odihnească. Şi apoi, după mulţi ani, va obosi, se va opri, şi eu voi muri. Dar, până atunci, eu sunt la începutul existenţei mele, nu la sfârşitul ei.

2 noiembrie: Cresc puţin în fiecare zi. Braţele şi picioarele mele prind să capete formă. Dar va trebui să mai aştept o bună bucată de vreme până ce picioruşele mele să mă poarte şi eu să pot alerga să mă arunc în braţele mamei mele şi până ce braţele mele să-l poată îmbrăţişa pe tatăl meu.

12 noiembrie: Acum au început să se formeze minuscule degete la mâinile mele. E de mirare că sunt atât de mici şi totuşi ele vor fi minunate! Ele vor şti să mângâie un căţeluş, să arunce o minge, să culeagă o floare, să atingă o altă mână... Degetele mele... Poate că într-o zi vor cânta la vioară sau vor picta un tablou.

20 noiembrie: Astăzi, pentru prima oară, doctorul i-a spus mamei mele că eu sunt acolo, într-adevăr, plină de viaţă. Eşti fericită mamă?

25 noiembrie: Tatăl şi mama mea nici nu ştiu că sunt o fetiţă. Poate că ei aşteaptă un băiat. Dar eu o să le fac o surpriză şi o să mă cheme Ecaterina, ca pe mama.

10 decembrie: Mi s-a format şi faţa. Sper că o să semăn cu mama.

13 decembrie: Am început chiar să văd, dar e încă întunecat totul înjurai meu. In curând însă ochii mei se vor deschide la lumina soarelui, a florilor, a copilaşilor. N-am văzut încă nici marea, nici muntele, nici curcubeul. Oare cum vor fi în realitate? Şi tu, mamă, cum eşti în realitate?

24 decembrie: Mamă, aud cum îţi bate inima. Mă întreb dacă şi tu auzi inima mea cum bate aşa de încet: tap-tap, tap-tap. O să ai o fetiţă sănătoasă şi voinică, mamă, ai să vezi. Abia aştept să mă cuibăresc m braţele tale, să-ţi mângâi faţa, să te privesc în ochi. Şi tu mă aştepţi, cum te aştept şi eu, nu-i aşa?

28 decembrie: Mamă, mamă, de ce i-ai lăsat să pună capăt vieţii mele? Am fi fost atât de fericite împreună!...

Cum să faci din propriul copil un delincvent

Departamentul de poliţie din Houston (SUA) a difuzat o listă cu 12 sfaturi folositoare în educarea progeniturilor. Părinţii cărora le este destinat textul, trebuie însă să citească îndemnurile pe dos. Căci ei sunt învăţaţi nu ceea ce ar trebui, ci ceea ce n-ar trebui să facă dacă doresc ca

odrasla să nu ajungă mai târziu un delincvent. Iată, deci, cele 12 poveţe. Nimănui nu-i strică să le ştie…

1. Încă de mic, daţi-i copilului tot ce vrea. în felul acesta va creşte cu convingerea că toată lumea trebuie să-i ofere orice are el nevoie.

2. Când spune cuvinte urâte, râdeţi în faţa lui. Asta îl va face să creadă că este amuzant.

3. Nu-i asiguraţi nicio formare spirituală. Aşteptaţi până va împlini 21 de ani şi lăsaţi-l atunci „să decidă pentru sine”.

4. Evitaţi să-i spuneţi „nu este bine”, pentru că i-aţi putea crea un complex de vinovăţie. Mai târziu, când va fi arestat de poliţie, asta l-ar putea face să creadă că societatea este împotriva lui, iar el – un persecutat.

5. Strângeţi ceea ce lasă aruncat pe jos. Faceţi totul în locul lui, astfel încât să se obişnuiască a arunca responsabilitatea asupra altuia.

6. Fiţi de partea lui în disputele cu vecinii, profesorii şi poliţiştii. Asiguraţi-1 că toţi s-au unit împotriva lui.

7. Certaţi-vă des în prezenţa copiilor. In felul acesta ei nu vor fi şocaţi când, mai târziu, totul va merge rău în familie.

8. Daţi copilului câţi bani de buzunar vrea. Nu-1 lăsaţi niciodată să şi-i câştige singur.

9. Faceţi-i pe plac şi împliniţi-i toate dorinţele în materie de confort şi hrană. Dar aveţi grijă să i le satisfaceţi cu vârf şi îndesat, copleşindu-L

10.Lăsaţi-l să citească orice text şi să asculte orice muzică îi cade în mână. Aveţi grijă să sterilizaţi bine vesela şi paharele, dar lăsaţi-i spiritul să se hrănească cu deşeuri.

11.Când are probleme serioase, scuzaţi-vă spunând: „niciodată: n-am ştiut ce să mă fac cu el”.

12.Aşteptaţi-vă la o viaţă grea. Probabil veţi avea nevoie să fiţi pregătiţi din timp pentru asta.

Cum trăiesc creştinii în lume

Creştinii nu se deosebesc de ceilalţi oameni nici prin pământ, nici prin grai, nici prin haine; fiindcă nu locuiesc în oraşe proprii, nu se folosesc de un dialect paralel şi nici nu duc o viaţă paralelă. învăţătura lor n-a fost găsită printr-o invenţie sau excogitare a unor oameni curioşi, nici nu promovează vreo doctrină omenească, ca alţii.

Locuind în cetăţi greceşti ca şi barbare, cum s-a hărăzit fiecăruia şi urmând obiceiurile locului în ce priveşte hainele, regimul hranei şi restul vieţii, arată minunata şi recunoscut paradoxala constituţie a cetăţeniei lor.

Locuiesc în patrii proprii, dar ca nişte emigranţi, iau parte la toate (treburile publice) ca nişte cetăţeni şi suportă toate (îndatoririle) ca nişte străini. Orice pământ străin le este patrie, şi orice patrie le este străină.

Se căsătoresc ca toţi, nasc prunci, dar nu-şi aruncă odraslele.

Stau la o masă comună, dar nu şi la un pat (comun).

Sunt în trup, dar nu vieţuiesc după trup.

Petrec pe pământ, dar au cetăţenia în cer.

Se supun legilor hotărâte şi prin vieţile lor biruie legile.

Iubesc pe toţi şi sunt prigoniţi de toţi; sunt necunoscuţi şi condamnaţi.

Sunt omorâţi şi fac vii pe alţii.

Sunt săraci şi îmbogăţesc pe mulţi; sunt lipsiţi de toate şi prisosesc în toate.

Sunt necinstiţi şi se slăvesc în necinstiri.

Sunt huliţi şi sunt îndreptaţi. Sunt defăimaţi şi binecuvântează; sunt ocărâţi şi cinstesc (pe aceia ce-i ocărăsc).

Fac binele şi sunt pedepsiţi ca nişte răi; pedepsiţi fiind, se bucură ca unii făcuţi vii.

Sunt combătuţi de iudei ca fiind de altă seminţie cu

ei şi sunt persecutaţi de păgâni, dar cei care-i urăsc nu ar putea spune cauza duşmăniei lor.

Simplu spus, ceea ce este sufletul în trup aceasta sunt creştinii în lume.

Sufletul e răspândit ca o sământă în toate mădularele trupului, iar creştinii sunt răspândiţi în cetăţile lumii.

Sufletul locuieşte în trup, dar nu este din trup; iar creştinii locuiesc în lume, dar nu sunt din lume.

Sufletul nevăzut e deţinut într-un trup văzut, iar creştinii sunt cunoscuţi că sunt în lume, dar cinstirea pe care o aduc lui Dumnezeu rămâne nevăzută.

Trupul urăşte sufletul şi se războieşte cu el deşi nu e cu nimic nedreptăţit de el, pentru că e împiedicat să se bucure de plăceri, şi pe creştini lumea îi urăşte deşi nu e cu nimic nedreptăţită de ei, pentru că se împotrivesc plăcerilor.

Sufletul iubeşte trupul care-1 urăşte şi mădularele lui; iar creştinii iubesc şi ei pe cei ce îi urăsc pe ei.

Sufletul e închis în trup, dar el ţine la un loc trupul; creştinii sunt deţinuţi în arestul lumii, dar ei ţin la un loc lumea.

Sufletul nemuritor locuieşte într-un cort muritor; iar creştinii locuiesc şi ei în corturi stricăcioase aşteptând nestricăciunea în ceruri.

Sufletul se face mai bun suferind cele rele în ce priveşte hrana şi băutura, iar creştinii pedepsiţi în fiecare zi se înmulţesc tot mai mult.

Într-o atât de mare poziţie i-a pus Dumnezeu, pe care nu le este îngăduit a o părăsi.

Epistola către Diognet V-VI *scrisă de către Panten (primul profesor al şcolii creştine din Alexandria).*

Chemare la Hristosul

Nu-mi spune nimic! îţi cunosc mizeria, necazurile, luptele şi ispitele sufletului tău, aşa cum eşti tu! Dă-Mi inima la! Dacă o să aştepţi să devii înger ca să Mi te

dăruieşti, atunci n-ai să Mă iubeşti niciodată! Chiar când eşti laş, fricos, trufaş şi neîncrezător în împlinirea săvârşirii iubirii, a sfinţeniei, chiar când recazi în aceleaşi păcate pe care nu ai vrut să le repeţi... ei bine, chiar şi atunci Eu nu-ţi dau voie să nu Mă iubeşti!

Iubeşte-Mă, aşa cum eşti tu!

În orice loc, moment şi-n orice situaţie te-ai afla, în credincioşie ori în trădare, în râvnă, întristare şi uscăciune, tu să Mă iubeşti aşa cum eşti! Eu vreau să Mă poţi iubi – din puţina şi săraca ta inimă, atât de chinuită! Dacă aştepţi şi-mi ceri să te aştept până vei fi desăvârşit, atunci n-ai să Mă iubeşti niciodată.

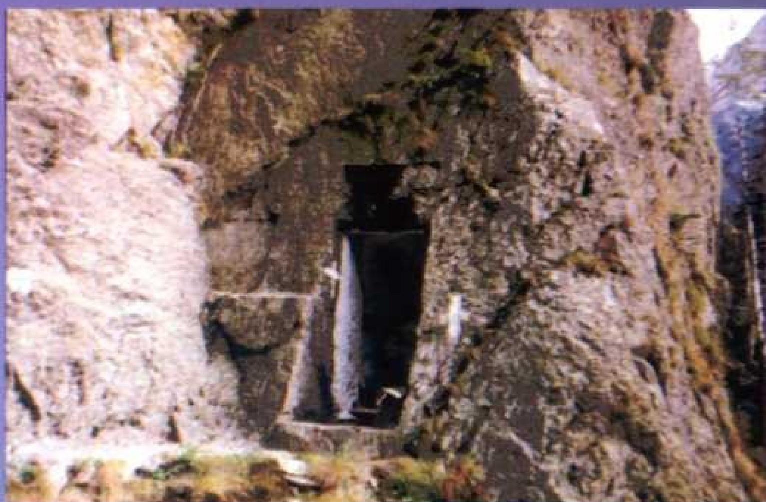
N-aş putea Eu, oare, să fac din fiecare fir de nisip un serafim sau un înger care să strălucească de curăţie şi dragoste? Nu sunt Eu Domnul Dumnezeu şi am zidit toate şi pot totul? Inima ta de om, zidit de mine, este locaşul Meu. Eu aştept să-Mi dai această inimă Mie şi să Mă laşi să te iubesc aşa cum eşti! Desigur, Eu am să te schimb, dar până atunci, iubeşte-Mă aşa cum eşti, căci Eu te iubesc, cu toate că eşti aşa! Eu vreau să simt porumbelul iubirii tale zvâcnind către Mine, chiar din puţina, săraca, neputincioasa ta inimă! Din adâncul învoielilor tale, al murdăriei tale! Eu te iubesc şi când eşti slab şi necurat; tu ce vină-Mi găseşti?

Nu vreau o Iubire izvorâtă din mândria virtuţilor tale – nici a spectacolului care poţi fi tu, ci dintr-o inimă smerită înaintea Mea şi resemnată în a fi chiar ceea ce este: o biată inimă care Mă iubeşte şi pe care o pot curăţi oricând! Nu-Mi trebuie virtuţile tale, talentele tale, înţelepciunea ta. Eu vreau doar să Mă iubeşti şi să lucrezi întru iubirea aceasta. Crezi că ai virtuţi, dar dacă ţi le-aş da chiar, tu eşti aşa de slab şi de mândru, încât aş hrăni amorul tău propriu şi nu M- ai cinsti pe Mine, ci pe tine! Apropie-te deci, cu iubire! Unui fier negru şi rău, flăcările de foc nu numai că i-ar curăţa rugina, dar l-ar face incandescent! Doar iubeşte-Mă, neînchipuindu-ţi că eşti

curat şi demn; aceasta ar fi iar o mândrie pentru tine; iubeşte-Mă pentru că sunt obosit şi vreau să odihnesc in inima ta! Deci, nu te mai zbate şi te strădui să-MI placi, ci iubeşte-Mă pur şi simplu. Eu aş putea să fac, prin tine, lucruri mari pentru mintea omenească, dar nu! — tu ai să-Mi fii slugă rea şi nefolositoare şi neputincioasă şi am să-ţi iau puţinul pe care tu te încrezi că-1 ai! De ce, oare? Pentru cu Eu te-am zidit – din iubire, ca să-ţi dau iubirea, fără ca tu să-Mi poţi da ceva! Nu încerca să-Mi plăteşti Iubirea prin nimic, Mă doare că încerci!

Nu mai sta departe de Mine. Îţi lipseşte nu sfinţenia, pe care numai Eu ţi-o pot da, ci o inimă gata să Mă iubească oricând şi până la capăt! De aceea, Eu stau mereu la uşa inimii tale, ca un cerşetor, deşi sunt Domnul şi Dumnezeul tău. Nu mă lăsa să aştept, ca să te împodobeşti şi să-Mi pregăteşti daruri, căci tu nu poţi nimic fără Mine şi dacă te încrezi în tine, fără Mine, voi fi nevoit să te las în cădere – la măsura cu care te apreciezi singur! Dacă Mă primeşti, te voi ajuta să înţelegi, să Mă cunoşti şi să Mă iubeşti mai mult decât îţi poţi închipui. Lasă sângele Meu să curgă în sângele tău şi să bată inima Mea într-a ta! Eu ţi-am dat-o pe Sfânta Preacurata Mea Maică. Lasă să treacă totul prin inima ei curată, încât să poată mijloci pentru tine!

Nu aştepta să devii sfânt, ca pe urmă să Mă iubeşti! în acest fel nu M-ai iubi niciodată! Şi acum vino! Eu sunt cu tine, cu voi, până la sfârşitul veacurilor! AMIN!

Domnul Iisus Hristos: *Arsenie, nu Mă mai picta pe icoană, că vremea s-a apropiat. Mergi şi pictează în inimile oamenilor, prin cuvântul tău. Spune-le că vin peste ei necazuri şi suferinţe.*

Părintele Arsenie (fiind tot timpul urmărit de securişti): *Nu vă necăjiţi de mine, că eu astfel mă hrănesc cu mană cerească... Măi, să răbdaţi şi voi prigonirile lui antihrist, că numai prima durere o simţi, restul suporţi cu ajutorul lui Dumnezeu... Este destul dacă aţi venit o dată sau de două ori la mine, că la dreapta judecată am şi eu un cuvânt de spus. Unde veţi fi, pun mâna în capul vostru şi vă scot afară. Dar este o condiţie: să fiţi buni, să faceţi fapte bune, să mergeţi pe linia Bisericii şi să fiţi tot timpul pregătiţi, cum vă învaţă preoţii Bisericii.*

